COLECȚIA SFINX 3 serie nouă

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

CORNEL SCAFEȘ

Partida de „puzzle“

1

Încăperile în care am „cartierul general”, anticamera şi biroul, arată neschimbate, aşa cum le-am lăsat cu trei zile în urmă. Pe cei câţiva metri pătraţi ai biroului, unde îmi primesc clienţii, se înghesuie o masă, o măsuţă, două scaune şi o casă de bani din oţel. O mochetă ieftină, destul de nouă unsă, lasă impresia de bunăstare. Deci, nicio noutate. Nici nu mă aştept să arate altfel, deoarece, în afară de mine, nimeni nu mai are cheia de la uşa pe care stă scris cu litere de-o şchioapă „Zătrescu et Co. Detectivi”. Chestia cu compania este de ochii lumii, dar îmi place să cred că asta creează impresie.

În aer pluteşte un iz de tutun stătut, îmbibat în zid, în mobile, în mocheta verde prăfuită. Deschid fereastra larg, dau drumul la ventilator, apoi mă reîntorc în anticameră să iau ziarele şi corespondenţa vârâte pe sub uşă de poştaş în absenţa mea.

Mă aşez la masă. După ce scutur în coş scrumiera plină cu mucuri de ţigări, aranjez lucrurile. Rup în bucăţele mici hârtiile mâzgălite şi le arunc după chiştoace.

Aceleaşi gesturi dintotdeauna, pe care le fac

după încheierea unui caz mai complicat. Ultimul, cel al unui tânăr boxer profesionist îndopat cu droguri casă reziste mai mult, mi-a lăsat un gust amar. Ancheta a răscolit murdăria dintr-un club din acelea cu firma cât casa, pompat cu bani de consiliul patronal de la „Domeniile Reşiţa”. Interesele erau mari, cât porţile de la Banca Naţională. În club se investiseră bani cu nemiluita, iar acum era timpul să se încaseze dividendele, indiferent de mijloacele folosite. Scandalul a izbucnit când nu se aştepta nimeni, dar cei care ţineau iţele în mână erau atât de tari, încât antrenorul a preferat să tacă mâlc şi să se hrănească câţiva ani pe banii statului decât să-şi amintească vreun nume. Ştia că în momentul când va ieşi din nou la soare va fi răsplătit generos de cei apăraţi cu atâta îndărătnicie.

Pe fereastră pătrunde estompat zgomotul bulevardului. De la înălţimea celor cinci etaje claxoanele automobilelor par mai puţin supărătoare, atenuate parcă de respiraţia surdă a oraşului.

Deocamdată nu am nimic de făcut, iar asta nu-mi dă o stare prea bună. Mă uit lung la cele câteva ziare şi plicuri luate mai înainte din anticameră. Încerc să ghicesc care din ele ar putea să-mi ofere o sumă de bani pentru o vacanţă departe de oraşul sufocat de căldură. Ca întotdeauna în lunile de vară, când

majoritatea lumii bune evadează spre locurile mai răcoroase, clientela se împuţinează îngrijorător. Clientela cu bani, nu aceea alcătuită din nefericiţii rămaşi în Bucureşti să-şi câştige existenţa mizeră, fiindcă acolo unde sunt bani sunt şi fapte de ascuns.

Telefonul începe să sune în clipa în care întind mâna spre unul din plicuri.

— Da?! spun cu jumătate de gură.

— Salut, bătrâne! Dormeai în post?! se aude de la celălalt capăt al firului o voce jovială, ca într-o reclamă pentru aspirina „Jawohl”.

— Noroc! Ce-ai vrea să fac pe vremea asta? Căldură cât în trei deşerturi la un loc, bani puţini, mai vrei altceva?

Celălalt îmi răspunde batjocoritor:

— Dacă te compătimesc, te simţi mai bine?

— Da. Asta mă mai linişteşte întrucâtva, intru în joc. Cum se face că ţi-ai amintit de mine?

Bărbatul râde scurt, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Aş vrea să schimbăm două vorbe. Ai timp o oră?! îi spun că da, chiar mai mult.

— Atunci hai să ne vedem la „Capşa”, peste o jumătate de ceas. E mai aproape de redacţie. Nu pot să lipsesc prea mult de aici, fiindcă trebuie să pregătesc ceva pentru ediţia de seară. Tartorul cel bătrân poate să mă cheme în orice clipă să vadă cum stau. De acord?

Are dinamismul enervant al celor mânaţi

permanent de nevoia de a organiza viaţa altora.

— Perfect! Abia aşteptam să fac o plimbare pe asfaltul încins.

Peste treizeci de minute, de cum intru în local, îl zăresc pe Dan Comăneanu aşezat la una din mesele aflate lângă perete, în capătul celălalt al salonului. În apropierea lui, o oglindă uriaşă reflectă imaginea restaurantului, cu pereţii încărcaţi de stucaturi aurii. Ziaristul ridică mâna în semn de salut. În timp ce mă îndrept spre el, privesc în jurul meu. La mese, doar câţiva clienţi.

După ce ne strângem mâinile, mă las cu un oftat pe banchetă. Sunt transpirat şi asta îmi dă o stare de iritare. Îmi scot pălăria, o pun pe unul din scaunele libere, apoi îmi şterg îndelung tâmplele umede cu batista mototolită.

Dan Comăneanu face semn unui chelner îmbrăcat într-o hăinuţă albă, care se apropie, aferat, de masa noastră. În timp ce comandă cafele şi coniac, îl privesc pe ziarist de parcă nu l-am văzut de-un veac. Este un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, nu prea înalt, însă spătos ca un luptător. Ca şi în alte ocazii, poartă un costum maro destul de uzat, veşnicul lui costum, dar asta nu pare să-l deranjeze.

Până ce chelnerul aduce comanda, ca să treacă timpul, Comăneanu îmi plasează ultimele cancanuri colportate prin redacţiile

jurnalelor de pe Sărindar.

Îl ascult distrat, nu cunosc personajele şi nu mă interesează bârfa din mediul gazetăresc. Sunt preocupat de perechea nepotrivită ce tocmai a intrat pe uşa deschisă larg de un uşier cusut din belşug cu fireturi aurite. Un bunic, încă drept, împreună cu nepoata sa. Fac însă, mintal, corecţia cuvenită: bunicii nu vin la „Capşa” împreună cu nepoatele lor. Un chelner îndatoritor îi conduce spre o masă dintr-un colţ retras. Puţin mai târziu îmi dau seama că nu mă înşel, după şuşotelile indignate a două bătrâne, pe pare, zărindu-le, septuagenarul crai le salută cu o uşoară stânjeneală pe chip. Tânăra nu pare să bage de seamă încurcătura companionului ei; îşi plimbă fascinată privirile pe brăţara cu briliante prinsă pe încheietura fină a mâinii stângi. Şi chiar dacă ar fi observat ceva, probabil nu i-ar fi păsat, fiindcă e clar că face parte din categoria fetelor care nu prea se uită cum câştigă banii.

Urmărindu-mi privirile, Dan Comăneanu se opreşte din povestit şi punctează sec:

— Cocotă de lux.

Nu-i răspund. Chelnerul tocmai ne pune în faţă paharele cu băutură şi ceştile cu fiertura neagră, aburindă.

Îmi aprind o ţigară. Dan Comăneanu mă imită. După ce trage câteva fumuri, mă întreabă pironindu-şi privirile iscoditoare

asupra mea:

— Cu ce te ocupi acum?

— Cu nimic. Mă odihnesc până când cineva mă va angaja să-i caut câinele, pisica, sau colierul cu perle false amintire de familie.

Îşi trece palma prin părul sârmos, rostind ca pentru sine:

— Perfect.

— Crezi?! mă enervez eu.

Ziaristul râde muteşte, apoi rosteşte împăciuitor:

— E în regulă că nu mai ai altceva de făcut. Vreau să te rog ceva.

— Rugămintea unui amic e ceea ce-mi lipseşte acum... Despre ce-i vorba?

Dan Comăneanu mă priveşte cu un aer serios.

— Trebuie să dai de urma unui tip dispărut. Ce tise cere este discreţie maximă! Asta-i condiţia celui care plăteşte.

E bine dacă există cineva care plăteşte. Chiar foarte bine, îmi spun.

— De cât timp s-a făcut nevăzut?

Se încruntă, calculând rapid în minte.

— De vreo zece ore.

Deschid gura să-i spun ce cred despre propunerea lui, dar mă opreşte cu un gest scurt.

— O clipă! Ştiu, nu-i plăcut să scormoneşti oraşul pe căldura asta, dar dacă ai răbdare să mă asculţi, o să-mi dai dreptate că lucrurile nu

sunt chiar atât de simple. Să cauţi pe cineva volatilizat cu pici jumătate de zi în urmă pare o glumă, dar te asigur că nu e aşa. Când e vorba de bani, patronul devine omul cel mai lipsit de umor din lume. Cu toate astea, vrea să te ocupi de caz.

Nu-i răspund imediat. Tăcerea se prelungeşte mai mult de un minut. În timpul ăsta ziaristul mă priveşte cu atenţie, încercând să ghicească cu câteva secunde mai devreme decizia mea.

— Cât aş fi de strâmtorat, spun într-un târziu, nu-mi place să iau banii pentru fleacuri.

— Ce-ţi pasă! Acceptă. Sterescu plăteşte. Vulpoi bătrân cum e, şi-a dat seama şi de riscuri, dar, chiar dacă este implicată poliţia, avantajele materiale precumpănesc. Ar ieşi nişte articole senzaţionale. Ia gândeşte-te cum ar suna titlurile! Câte ediţii speciale ar trage! De aceea, patronul este dispus să plătească bine.

Tresar surprins neplăcut.

— Aşa vasăzică, este şi poliţia implicată?

Ziaristului pare să nu-i convină subiectul. Pe faţa lui surprind o grimasă de nemulţumire.

— Ei, oricum trebuia să te pun în temă, începe el pe un ton scăzut. Pe măsură ce vorbeşte intensitatea glasului scade, devenind aproape şoptit. Îţi pomenisem de discreţie. Ştii de ce?! Pentru că pe tip îl cheamă Caramzulea. Roger Caramzulea, murmură, încurcat.

Numele individului are o rezonanţă familiară, nu-mi spune totuşi mare lucru.

— Mi se pare cunoscut, dar în clipa asta nu-mi amintesc ce hram poartă.

— E ziarist. Coleg cu mine.

Văzând că nu reacţionez, adaugă:

— Cel care a publicat articolul acela exploziv cu câteva luni în urmă. Prin ianuarie.

Îl privesc, aşteptând să continue. Nu ţin minte ce articol, deoarece a trecut destul timp de atunci.

— Să nu-mi spui că ai uitat scandalul Marinescu-Schurberg! exclamă el nerăbdător.

Nu, nu-l uitasem. Fusese un scandal monstru, exact genul de scandal dorit de opoziţie. Izbucnise când printr-o indiscreţie se aflase că proprietarii a cincisprezece tripouri din Bucureşti şi ai cazinoului din Carmen Sylva nu erau alţii decât Gavrilă Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei, şi bunul său prieten Schurberg. Cum însă între ocupaţie şi principala sursă de venit a prefectului era o incompatibilitate flagrantă, Roger Caramzulea îşi îndreptase tirul asupra acestuia. Ziaristul întorsese problema pe toate feţele într-un articol fulminant, aducând în plus dovezi că unii din subordonaţii şefului poliţiei, implicaţi în trafic de influenţă şi în dijmuirea bordelurilor şi caselor clandestine de joc, cotizau la bunăstarea domnului Marinescu cu procente

substanţiale din veniturile realizate. Ministrul de interne îi ceruse demisia, dar prefectul, petrecăreţ, cartofor, paznicul vieţii regelui şi al amantei acestuia, sprijinit din umbră de Elena Lupescu şi camarilă, refuzase categoric. Totuşi, cineva trebuia să plătească pentru a se da satisfacţie opoziţiei. Zis şi făcut! Urmarea, o epidemie de concedieri şi retrogradări în rândurile personalului prefecturii de poliţie.

— Îl ţin minte, confirm. Aşa ceva nu se uită uşor.

— Ei bine, cred că Roger Caramzulea a intrat într-o încurcăturii. N-am nimic concret, doar câteva indicii, multă imaginaţie, dacă vrei, şi o certitudine.

— O certitudine?

— Da, aceea că este, că era până la dispariţia lui, urmărit. Se pare că este implicat într-o chestie urâtă.

Dan Comăneanu se încruntă. Ridică paharul şi soarbe, strâmbându-se, ca şi cum lichidul auriu a devenit dintr-o dată amar.

— Să vezi cum s-au petrecut lucrurile. Aseară am întârziat amândoi la redacţie ca să rezolvăm câteva nimicuri legate de ediţia ce urma să intre în rotativă. După ce am terminat, am plecat împreună. Cred că era zece şi jumătate, unsprezece fără ceva. Am pornit-o agale spre Universitate, pălăvrăgind despre treburile noastre. Mai mult eu vorbeam. Roger

Caramzulea mi s-a părut cu gândurile la dracu-n praznic. Întorcea mereu capul şi, judecând după cele câteva răspunsuri aiurea, mi-am dat seama că. Nu era deloc atent la conversaţie. Să-ţi spun drept, mi-a făcut impresia că toată ziua nu prea fusese în apele lui.

Ziaristul a ridicat vocea fără să-şi dea seama. Îi fac semn spre masa apropiată, unde cu câteva minute înainte s-au aşezat doi bătrâni scorţoşi ca nişte bucăţi de pergament.

— Ai remarcat dacă se ţinea cineva după voi?

— Mă faci să râd! Ce să remarc? Abia se mai răcorise după căldura înnebunitoare de ieri şi parcă tot Bucureştiul năvălise pe străzi să respire.

Jurnalistul vorbeşte în şoaptă, repezit, de parcă s-ar teme, că nu apucă să povestească tot ce ştie.

— În afară de asta, eram în zona cinematografelor şi lumea se înghesuia să intre la ultimele spectacole. Abia te mai puteai strecura prin mulţime. Nu-mi place să mă bag în sufletul oamenilor, dar în cele din urmă mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat ce are.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— A râs, nu prea vesel, şi mi-a spus că de la o vreme au început să-l lase nervii. De câteva zile i se pare că este urmărit. L-am liniştit spunându-i că nu-şi pierde nimeni vremea cu un ziarist. „Nu şi în cazul în care ziaristul ştie

prea multe!” mi-a răspuns.

Prietenul meu face o pauză, lăsând impresia că este preocupat să vadă dacă paharul pe care îl ţine în mână nu are cumva vreo pată pe marginile lui.

— Mărturisesc că nu l-am prea luat în serios, reia el. E genul căruia îi place să-şi dea importanţă în orice ocazie, chiar şi când îşi îmbracă pijamaua. Pe urmă, a devenit dintr-o dată foarte grăbit. Şi-a amintit brusc că are o întâlnire. N-a mai scos un cuvânt. Peste puţin timp ne-am despărţit!

— Ţi-a spus cu cine se întâlneşte?

Dan Comăneanu îşi duce mâna la gură, se scarpină îndelung în mustaţa deasă.

— Nu era nevoie. Ştiu că o combinaţie de dată recentă îi răpeşte aproape tot timpul liber. O oarecare Manuela. Nu-l lasă din gheare o clipă.

— O cunoşti?

— N-am avut prilejul. L-am auzit o dată sau de două ori vorbind cu ea la telefon, aşa am aflat cum o cheamă, dar de văzut n-am văzut-o.

— Asta-i tot?

— Pe dracu’! De-abia de acum lucrurile încep să se complice. Fiindcă întâmplarea, mama ziariştilor, omule, deci întâmplarea a făcut să constat că individul nu o luase razna.

Dan Comăneanu se lasă pe speteaza moale a banchetei de culoare grena şi, după ce îşi

aprinde o nouă ţigară, continuă:

— După ce ne-am strâns mâinile, asta se petrecea în faţa Cercului Militar. Caramzulea a luat-o spre palat. Am rămas câteva clipe pe loc. Îmi era foame şi mă gândeam să intru să mănânc. La intersecţia cu Calea Victoriei m-am hotărât să intru la „Trocadero”, dar nu am găsit loc, aşa că mi-am continuat preumblarea până am ieşit în Bulevardul Brătianu. M-am oprit să beau o bere şi să mănânc la terasa „Oneşti”. O ştii, nu?

— Da, cea de peste drum de blocul Wilson.

Exact! Dar acum să vezi trăsnaie! În timp ce pierdeam timpul aşteptând să-mi aducă băutura am zărit ceva în neregulă. Ghiceşti ce?

Recunosc că povestea m-a prins. Şoptesc:

— Nu, nu ghicesc. Povesteşte mai repede şi lasă şaradele pe mai târziu.

Jurnalistul ridică din umeri, nu-i pasă de izbucnirea mea, şi vorbeşte fără să se grăbească:

— La câteva zeci de metri de bloc, spre Fundaţiile Regale, lângă trotuar, era oprită o maşină neagră.

— Sigur, o maşină neagră este o raritate în Bucureşti, îl ironizez.

— Stai, bătrâne! Puţină răbdare. În apropiere era un stâlp de iluminat, aşa că am zărit înăuntrul ei umbrele a doi indivizi. Ştii ce m-a intrigat? Stăteau pironiţi acolo, cu pălăriile pe

cap, şi fumau ţigară de la ţigară. Obicei tipic de agent secret de la prefectură. Pot să fac. Pariu că în jurul lor, pe o rază de zece metri, duhnea a poliţie. Orice ar face ăştia să se piardă în mulţime tot întoarce lumea capul după ei ca după un popă cu sombrero. Dacă mai aveam vreo îndoială ea s-a risipit când de ei s-a apropiat un al treilea, ăsta îşi pierdea timpul învârtindu-se prin faţa blocului, şi au schimbat câteva cuvinte.

— Cum arăta?

— Parcă blond, dar n-aş putea să jur. O dată sau de două ori, când a trecut prin faţa intrării luminate a blocului, l-am zărit mai bine. Un bărbat tânăr, subţire, cam de înălţimea mea.

— Pe ceilalţi i-ai văzut?

— Nu. N-au coborât din maşină. Mă întrebam ce caută ăia acolo când din bloc a apărut un trio: Roger Caramzulea însoţit de două frumuseţi, o roşcată şi o blondă. Merita să le vezi!

— Probabil una dintre ele era amanta lui.

— Habar n-am, dar s-ar putea ca una din ele să fi fost Manuela. Să revin la ce-ţi povesteam. N-am mai avut timp să mă dezmeticesc, deoarece Caramzulea a oprit un taxi, s-a urcat împreună cu damele şi s-au îndreptat valvârtej spre Calea Victoriei. Cei din maşină au început imediat, să se agite de parcă ar fi fost puşi pe jeratic. Au pornit de-ndată motorul şi, după ce

l-au cules pe blonziu, s-au luat în grabă după taxi.

Dan Comăneanu tace dintr-odată. Priveşte absent fundul ceştii de cafea, ca şi cum în zaţul rămas ar putea găsi răspuns la întrebările sale.

— Asta-i tot? îl întrerup din meditaţie.

— Nu, se înviorează el. Mai e ceva. Azi-noapte pe la două, după ce am. Terminat de revăzut materialul pentru ediţia de dimineaţă şi mă băgasem în pat, a sunat telefonul. Era el. Cred că aţipisem şi nu l-am recunoscut din prima clipă. Avea vocea schimbată. Mi-a spus că nu glumise atunci pe drum, că într-adevăr era amestecat în ceva periculos. Astea sunt cuvintele lui, *ceva periculos.* Voia să-l ajut. I-am spus că o s-o fac, dar să ştiu şi eu despre ce este vorba. M-a asigurat că o să-mi spună, dar nu prin telefon. I-am dat adresa, iar el mi-a promis că într-o oră, o oră şi jumătate cel mult e la mine.

— Telefona de acasă?

— Nu, m-a chemat de la un telefon public, de undeva dintr-un bar sau un restaurant. Părea foarte speriat.

Arunc o privire în jur. Între timp s-au ocupat aproape toate mesele. Chelnerii umblă grăbiţi, ducând tăvi pline cu gustări, urmaţi îndeaproape de picoli încărcaţi cu sticle de băutură.

— Pe la ce ora a venit la tine?

Jurnalistul pocneşte din degete, apoi îndreaptă indexul către mine:

— Aici e clenciul! Nu a mai sosit! Speram să-l întâlnesc dimineaţă la redacţie, dar nu şi-a mai făcut apariţia. Am făcut rost de adresa lui şi tocmai mă pregăteam să dau o fugă la el acasă, când m-a chemat Sterescu. Fără vorbe, bătrânul mi-a băgat pe gât un articol pe care trebuia să-l scrie Caramzulea. Am protestat, însă Sterescu mi-a replicat că nu are cui să-l dea, fiindcă Roger a cerut câteva zile de concediu. Îţi dai seama? Întâi îmi dă telefon şi-mi spune că trece pe la mine, apoi renunţă, dar găseşte totuşi timp să vorbească cu patronul. Tu mai înţelegi ceva?

— Când a vorbit cu Sterescu?

— Nu ştiu. Nu mi-a dat prin minte să-l întreb pe boşorog. Dar ceva nu se lega. Aşa că mi-am luat inima în dinţi şi i-am povestit şefului toată tărăşenia. M-a ascultat cu atenţie, iar în final m-a întrebat dacă am mai spus cuiva despre cele întâmplate. Natural, răspunsul a fost negativ.

— Şi atunci a hotărât sa angajeze un detectiv particular. Nu?

Dan Comăneanu îşi încrucişează braţele şi încuviinţează, înclinând din cap.

— Fireşte! Bănuieşte că vechile cunoştinţe ale lui Caramzulea vor să-i plătească poliţele pentru scandalul de acum jumătate de an. Bun!

Atunci m-am oferit să găsesc omul potrivit pentru treaba asta. S-a lăsat convins cu greutate, voia el să aleagă persoana, dar în cele din urmă a acceptat şi mi-a dat mână liberă. De la început m-am gândit la tine.

Încrunt din sprâncene.

— Nu sunt unicul în branşă, de ce tocmai eu?

Jurnalistul ridică paharul de coniac şi soarbe din el ultimele picături.

— Simplu. Am încredere în tine. În afară de asta, râde Dan Comăneanu, eşti singurul detectiv particular pe care îl cunosc.

Oftez resemnat.

— Lucrurile se complică în cazul în care Caramzulea a răscolit iar ceva prin prăvălia celor de pe Calea Victoriei, spun dând glas gândurilor negre ce mă frământă. Îţi dai seama, nu?

Ziaristul mă aprobă cu vioiciune.

— Într-adevăr, riscul e mare, dar nu pot să las treaba baltă. Dacă te interesează, îl cunosc destul de puţin. Suntem colegi şi atâta tot. Eu sunt nou venit la ziar, pe când el este vedeta, favoritul lui Sterescu. Ce apăr eu este un principiu. Un Caramzulea speriat de moarte nu mai valorează doi bani. Să nu mai vorbim despre unul mort „accidental”. Din clipa aia gazetarii de la ziarele independente ar gândi de zece ori până ar publica ceva compromiţător pentru cei mari.

— De acord cu tine. Cu o singură îndoială.

— Care?

— Mă întreb cât ar valora un Zătrescu fără legitimaţie? Dacă îmi suspendă autorizaţia, recunoşti că idealismul nu ţine de foame? Eşti sigur că Sterescu îmi va da o îndemnizaţie lunară? Eu, unul, nu sunt!

— Faci din ţânţar armăsar! se enervează el. Ce-ţi cer este o anchetă, nu vreau să te expui. S-ar putea ca individul să nu fi păţit nimic. Să se fi ascuns doar. Nu doresc decât să dai de el. În rest no ocupăm noi de afacere.

Mă priveşte iscoditor.

— Chiar ţi-e teamă?

Nu-i răspund. Bătrânul şi tânăra lui prietenă sunt tot acolo. Mănâncă tartine cu caviar şi beau şampanie franţuzească. O chestie de bon ton, îşi spune probabil şatena, chicotind, în timp ce duce la buze cupa cu băutură. Însoţitorul ei este atât de topit că a izbutit să o dea gata.

Încât nici nu mai are ochi să vadă că de la o vreme femeia schimbă ocheade cu un tânăr spilcuit, aşezat la o masă alăturată.

Privesc ceasul, e trecut de unu şi jumătate, apoi duc ceaşca de cafea la gură, dar nu simt decât gustul neplăcut al zaţului. Resemnat, o pun în farfurioară şi o împing spre mijlocul mesei. Îmi iau pălăria de pe banchetă şi mă ridic în picioare urmărit de privirile îngrijorate

ale ziaristului. Îi zâmbesc.

— Ştii ce? Toată afacerea asta s-ar putea să fie periculoasă. Dar cum îmi plac lucrurile periculoase şi nu-mi plac poliţiştii, accept cazul.

Un zâmbet fugar îi luminează faţa.

— Ne-am înţeles deci? întreabă uşurat.

— Da. Spune-i asta lui Sterescu. Cu el nu vreau să dau ochii, fiindcă nu-mi plac patronii, de asta şi lucrez singur. Tu o să fii omul de legătură. Am să te ţin la curent cu ce aflu. Dacă aflu ceva!

2

În holul blocului „Asigurarea Românească” este linişte şi răcoare. Când mă vede, portarul, ascuns pe jumătate după geamul cămăruţei sale, clatină încetişor din cap la un gând numai de el ştiut, apoi se înfundă din nou în lectura ziarului „Universul”, aflat pe tejghea.

Intru în ascensor şi-i fac semn liftierului să-i dea drumul.

— Domnu’ Zătrescu, mi se adresează el în timp ce trage grilajul: Am rezolvat ce era mai greu. Am bani! exclamă, bătându-se peste buzunar.

Continuă o discuţie începută cu două ore în urmă.

— Nu mai spune! Eşti eficient. Sper că nu ai omorât pe nimeni pentru ei?!

Tânărul râde încântat.

— Nu e probleme, şefu'! Am relaţii! Dau lovitura! Am mirosit un pont, da' nu mă pot hotărî să aleg. Pe cine să pariez, pe Fulger ori pe Sfredeluş?

Îl privesc cu simpatie, dar şi cu milă. Are deja viciul curselor de cai. Am auzit de la un agent de pariuri, aflat în relaţii cu antrenorii de la hipodrom, câte ceva despre cursele aranjate sau în perspectivă de a fi aranjate, însă nu am încredere în el nici cât negru sub unghie. Informaţiile sunt vechi de trei zile. Până astăzi cine ştie câte altele nu s-au făcut şi s-au desfăcut.

La etajul cinci, când ies din lift, îi spun confidenţial:

— Gurile rele au şoptit, nu mai ţin minte unde, numele lui Sfredeluş. Personal însă nu dau doi bani pe cursele astea...

De altfel eu însumi am acceptat puţin mai înainte o anchetă la fel de riscantă ca un pariu la curse, aşa că, murmur, ridicând din umeri:

— Deşi am optat pentru Roger Caramzulea...

Liftierul prinde din zbor doar primul nume.

— Roger? E înscris în cursa a doua. Deci şi pe Roger?

În timp ce mă îndepărtez, ridic mâna fără să mă întorc, într-un gest nedefinit; poate să însemne „dacă vrei, şi pe Roger!" Pentru viitoarele ore are la ce să se gândească.

Parcurg cu pas măsurat culoarul acoperit cu mochetă grena, până în dreptul uşii agenţiei „Zătrescu et Co.”

Anticamera nu e atât de pustie cum ai fi putut crede la o asemenea oră. Sunt aşteptat. Prezenţa unei femei frumoase o face, pentru o clipă, să nu mai pară atât de anostă. Stă pe unul din cele două scaune, şi fumează cu gesturi nervoase. O cântăresc dintr-o privire. Nu-i dai mai mult de treizeci de ani. Rochia albă stropită cu bleumarin este trasă sever peste genunchi. Poartă o pălăriuţă cu semivoaletă, în ton cu rochia.

Când intru în încăpere tresare, fixându-mă cu privirea de un albastru intens.

— Bună ziua, spun în timp ce închid uşa după mine.

Zâmbeşte scurt, cu o urmă de nerăbdare pe chip.

— Bănuiesc că sunteţi persoana pe care o aştept.

— Sper, doamnă. Aţi venit de mult?

— Ah, nu. Nu cred, repetă strivind cu gesturi precipitate ţigara în scrumieră, lângă alte trei resturi de ţigări, aceeaşi, marcă, cu urme de ruj la capătul filtrului de carton. Se ridică cu o mişcare plină de eleganţă. Are picioare lungi, drepte. Poartă tocuri înalte şi îi admir, în treacăt, silueta.

În aer pluteşte o undă discretă de parfum

bun. Trag, adânc, aer pe nări, încercând să-l recunosc.

— „Soir de Paris”, spune ea.

— Poftim?! întreb intrigat.

Ochii îi sclipesc ironic.

— Parfumul, „Soir de Paris”, adus bineînţeles de la Paris. Dacă vă interesează, îl găsiţi, la un preţ cam piperat, la „Djaburov”.

Înghit ironia. Descui, mă trag la o parte şi o invit să intre în birou. În timp ce deschid geamul îi fac semn să ia loc pe scaunul de lângă masă.

Îmi agăţ pălăria în cuier şi iau loc de cealaltă parte a mesei. Apăs pe întrerupătorul ventilatorului. Şuvoiul de aer răcoros ne mângâie feţele în zumzetul liniştitor al aparatului.

— Vă ascult.

— Mă numesc Diana Manolescu...

O privesc atent. Faţa ei exprimă nehotărâre. Arăt cu degetul spre uşă.

— La fel cum scrie şi afară. Zătrescu. Grigore Zătrescu.

Zâmbeşte.

— Cred că lucrul cel mai greu l-am făcut. Acum putem trece şi la afaceri. Nu?

Îi răspund politicos că sunt de acord. Asta nu pare să o liniştească prea mult, fiindcă, înainte să continue, trage aer adânc în piept.

— Nu vă întreb cu ce se ocupă agenţia

dumneavoastră, pentru că m-am interesat în prealabil. Ceea, ce doresc să cunosc de la bun început este dacă puteţi întreprinde o investigaţie discretă.

Este a doua persoană care îmi cere aşa ceva în mai puţin de o oră şi jumătate.

— Sunteţi în măsură să mă ajutaţi? întreabă ea cu o urmă de neîncredere.

— Desigur doamnă, sunt în măsură să vă ajut. Cu o condiţie însă! Să aflu despre ce este vorba.

Diana Manolescu deschide poşeta ce i se odihneşte pe genunchi şi scoate o fotografie. O iau fără un cuvânt şi, întorcând-o. O privesc cu atenţie. E a unui bărbat de 35–40 de ani, cu faţa prelungă şi trăsături fine. Perechea de ochelari cu rame groase îi dă un aer de neajutorat. Este prototipul bărbatului în jurul căruia roiesc femeile cu instincte materne dezvoltate, dornice să-l ia sub aripa lor ocrotitoare.

Vreau să i-o înapoiez, dar mă refuză cu un gest categoric.

— Păstreaz-o dumneata. Am adus-o cu intenţia să ţi-o încredinţez.

O aşez deasupra teancului de ziare de pe colţul mesei şi aştept să continue.

— Îmi este penibil să discut cele ce urmează cu un necunoscut, recunoaşte ea cu voce scăzută, dar nu am de ales. Despre ce este

vorba: familia mea...

Vizitatoarea mea trage din nou aer în piept, ca şi cum ar urma să se arunce cu capul înainte. Într-o apă adâncă şi foarte rece. Se vede că nu-i face plăcere, dar, mă rog, pentru asta a venit aici, nu?

Îi spun cu blândeţe:

— Doamnă, o problemă de familie este dintotdeauna, ceva neplăcut. Nu ţin s-o cunosc câtă vreme nu sunteţi hotărâtă să o faceţi. Numai că atunci nu înţeleg de ce aţi venit...

Îi arăt fotografia bărbatului.

— Deci, soţul dumneavoastră, domnul Manolescu.

Diana Manolescu mă întrerupe:

— Te înşeli, domnule! Este fratele meu.

După o scurtă ezitare adaugă:

— Sunt divorţată.

O îndemn din priviri, să continue.

— Am moştenit de la părinţii noştri nişte bani, nu prea mulţi, începe ea să povestească, alegându-şi cu grijă cuvintele. Există un cont comun la Banca Naţională. Te interesează suma?

Clatin din cap că nu.

— Fostul meu soţ a fost dispus să-mi cedeze casa şi automobilul la jumătate din preţul lor. M-am consultat cu fratele meu şi amândoi am ajuns la concluzia că o proprietate imobiliară este mai sigură în ziuă de azi decât să păstrezi

banii în bancă. I-am comunicat hotărârea noastră, dar n-am mai avut timp să facem actele, deoarece el a plecat pentru câteva luni în Italia cu viitoarea lui soţie. Am stabilit ca la reîntoarcerea lui să rezolvăm totul.

— Cum s-ar spune, o parte din contul dumneavoastră este ipotecat.

— Exact. Deoarece casa din Cartierul Domenii era neocupată – construcţia ei a fost terminată, când eram deja în divorţ – i-am propus fratelui meu să se mute în ea. Eu locuiesc în casa părintească, e mai aproape de centrul oraşului. A făcut-o bucuros, mai ales că i-am cedat lui şi automobilul. În schimb i-am cerut să nu se atingă de banii din bancă până nu rezolvăm datoria pe care o avem.

— Perfect, doamnă. Am înţeles până acum totul. Un divorţ norocos, care, se pare, v-a adus ceva bani, un frate în rolul de administrator, iată ce mi-aş dori! Dar nu văd încă unde începe rolul meu.

femeia îşi ridică privirile scurt spre mine. Cum nu vede nicio urmă de ironie pe faţa mea îşi deapănă povestea mai departe:

— Fratele meu s-a încurcat de câteva luni cu o dansatoare. Nu am nimic împotriva dansatoarelor, se grăbeşte ea să adauge, şi nici nu mă amestec în viaţa lui particulară. Întâmplarea a făcut însă ca acum zece zile să-l zăresc cu femeia aceea, într-o companie

boemă, la „Athénée Palace”. Roşcata, fiindcă-i roşcată, era mereu grămadă pe el. Genul de femeie lipitoare. Se comporta vulgar şi făcea tot timpul efortul să atragă privirile asupra ei. O persoană din grupul meu, întâmplător o cunoştea, a remarcat-o şi s-a întrebat ironic cine o fi nenorocitul aflat acum în graţiile ei. Apoi a povestit amuzat că individa a reuşit în câţiva ani să-şi îmbogăţească „trofeele” cu câteva „exemplare” din rândul oamenilor politici. A spus şi câteva nume, nu le-am reţinut însă.

— Înţeleg că este atrăgătoare.

— Dacă îţi place genul vulgar, te asigur că este! spune uşor iritată.

După câteva secunde continuă pe un ton mai potolit:

— A doua zi l-am căutat şi am încercat să-i spun ce gândesc. A început să strige că în loc să mă bag în sufletul lui mai bine mi-aş vedea de nereuşita mea conjugală. Lucrurile s-ar fi oprit aici – mai devreme sau mai târziu probabil îi va trece, m-am gândit –, dar alaltăieri am primit o telegramă de la fostul meu soţ.

Mă anunţă că se reîntoarce peste două săptămâni. Firesc, am vrut să-mi verific contul, să văd la cât se urcă dobânda, ca să-mi fac calculele necesare. Acolo am constatat însă că în ultimele luni fratele meu a scos sume mari de bani. Sunt într-o situaţie mai mult decât

neplăcută.

— Aţi discutat cu el?

— Da. Ieri l-am văzut şi am avut un schimb violent de cuvinte. I-am spus ce am descoperit şi m-a asigurat că până la sosirea fostului meu soţ o să înapoieze ce a luat. Pregăteşte ceva care îi va aduce mulţi bani.

— Ce meserie are?

— Ziarist.

Azi, n-am ce zice, plouă cu ziarişti.

— Câştigă atât de bine încât e sigur că va putea acoperi ce-a luat? Bănuiesc că nu este vorba doar de câteva mii.

— Veniturile lui îi sunt suficiente ca să trăiască onorabil. Nu însă pentru a întreţine o amantă atât de costisitoare.

Toată povestea asta pare o aiureală, încât încep să cred că pierd timpul, singurul câştig fiind frumuseţea femeii pe care pot s-o admir în voie.

— Nu văd cum vă pot sprijini, doamnă. Lucrurile astea nu se pot aranja decât între patru ochi. Dumneavoastră şi el. Sau să vă rugaţi cerului să-i reuşească combinaţia.

— O clipă, domnule Zătrescu! Înainte să am cu el o discuţie serioasă vreau să-mi procuraţi câteva date despre femeie. Roger este totuşi un om raţional şi în faţa unor argumente convingătoare va ceda. Banii ştiu că nu-i voi mai putea recupera, dacă o să fie nevoie o să

găsesc unde să mă împrumut, dar vreau să pun capăt acestui episod amoros al fratelui meu. Nu este genul lui!

Un ziarist pe care îl cheamă *Roger*! Iau fotografia de pe masă şi mă uit încă o dată la bărbatul eu ochelari.

— Oare o să înţeleagă asta domnul Roger Manolescu?

— Pe fratele meu îl cheamă Caramzulea. Eu am păstrat numele soţului, spune ea iritată. Îl cunosc de prea multă vreme ca să garantez că va fi rezonabil.

Nu-mi pot stăpâni o uşoară tresărire. Prea mulţi ziarişti în dimineaţa asta, prea mulţi pe care îi cheamă la fel. Mă uit lung spre frumoasa vizitatoare. Intrigată de insistenţa privirii mele mă întreabă încetişor:

— Accepţi să obţii informaţiile solicitate?!

Ocolesc biroul şi mă opresc în faţa ei.

— De ce nu? într-un fel trebuie să-mi câştig şi eu existenţa, îi răspund.

Nu-şi manifestă în niciun fel satisfacţia că am acceptat să lucrez pentru ea. Se ridică fără grabă.

În anticameră, îmi amintesc un amănunt:

— Poate aveţi un număr de telefon unde să vă pot găsi dacă am nevoie de dumneavoastră.

Fără un cuvânt, deschide poşeta şi scoate o carte de vizită, pe care mi-o întinde ţinând-o de un colţ.

— Notaţi şi adresa casei din Domenii, spun oferindu-i stiloul.

Se aşază pe un scaun şi notează pe dosul ei adresa. Iau cartea de vizită şi o privesc. Este în regulă. Am ceea ce mă interesează. Ne luăm rămas bun.

În timp ce închid uşa de la anticameră scot din buzunar cartea de vizită şi o privesc pe partea tipărită.

Am primit vizita doamnei Diana Manolescu, medic neurolog.

Mă reîntorc în birou şi încep să răsfoiesc plicurile de pe masă. Două citaţii la tribunal ca martor în nişte anchete mai vechi, o reclamă pentru „benzina albastră”, noul produs îţi transformă automobilul în avion, şi o ofertă a reprezentanţei „Ford” de a-mi livra ultimul model, 1934. Arunc ofertele la coş şi păstrez citaţiile.

Foiletez apoi în grabă paginile ziarelor de dimineaţă. Nimic interesant.

Trag telefonul, formez un număr şi în timp ce apelurile răsună în receptor, mă las pe speteaza scaunului şi aprind o ţigară. În cele din urmă, la capătul firului cineva catadicseşte să ridice receptorul.

— Agenţia de impresariat artistic Rosetti, miorlăie plângăreţ o voce feminină.

— Dă-mi-l pe patron, fetiţo.

— Domnul Rosetti nu este momentan aici.

Reveniţi peste o oră, o oră şi jumătate, mă informează ea cu bunăvoinţă.

— E prea târziu.

— Vă repet, domnul Rosetti nu este momentan la agenţie. Dacă doriţi, puteţi să reveniţi peste o oră şi jumătate. Sunteţi amabil să-mi comunicaţi numele dumneavoastră?

Este înduioşător câte nuanţe poate să aibă vocea junei secretare, câtă diplomaţie consumă în interesul patronului ei, dar pe Dinu Rosetti îl ştiu de prea multă vreme ca să nu-i cunosc obiceiurile.

— Îngeraş, dacă într-un minut nu-l scoli de pe canapeaua unde îşi ţine fundul ăla mare toată ziua, în jumătate de oră sunt acolo...

Glasul feminin a dispărut de pe fir. Oricum, peste treizeci de secunde în receptor se aude vocea groasă, tabagică, a lui Dinu Rosetti.

— Cine-i la telefon?

— Ascultă, într-o zi tot o să vă întorc băcănia cu fundul în sus...

După ce ne întrecem în „amabilităţi” şi mai pălăvrăgim câteva minute despre cunoştinţe comune, intru în subiect.

— Fac o anchetă şi vreau câteva informaţii despre cineva din branşa ta.

În regulă, dar aşteaptă puţin până trec în biroul meu, ca să vorbim mai pe îndelete, spune el după câteva secunde de gândire.

Peste scurt timp în receptor se aude un clic,

urmat de bubuitul vocii lui.

— Dragă, fii amabilă şi închide.

Aşteptăm până ce un zgomot uşor ne anunţă că putem să vorbim în linişte. Dinu îşi drege glasul înainte de a mă întreba:

— Cine te interesează?

— Manuela. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Depinde. Cunosc vreo trei sau patru. Asta-i numele ei de scenă?

— Nu ştiu. În afară că e artistă de varieteu şi e roşcată habar nu am cum arată şi pe unde este angajată.

— E simplu, fiindcă în branşă doar una e roşcată şi poartă numele ăsta. Restul, cunoşti şi tu, Mimi, Fifi, Zozo, Lola şi alte combinaţii de felul ăsta.

— Mă rog. Ce ştiţi despre ea?

— Nu prea multe. Arată trăsnet, are vreo douăzeci şi cinci de ani şi e dansatoare la „Alhambra”. Ca artistă, luceşte, dar nu străluceşte, însă nu are probleme cu angajamentul. În mare, cam asta e.

— Combinaţii în afara scenei?

— Are, ca toate fetele „descurcăreţe”, un „protector”. Acum un ziarist sau cam aşa ceva. Cu fizicul ei putea să-şi ţină rangul şi să pună mâna pe ceva mai acătării. Fiindcă înainte de asta a avut câteva combinaţii clasa întâi!

Îmi povesteşte despre un diplomat şi doi oameni de afaceri, ce mai, lume bună. Iar acum

se încarcă cu un nimeni.

— Mai sunt şi ani secetoşi, rostesc ironic. Ia spune-mi, ziaristul ăsta are un nume?

— Habar n-am, fiindcă nu mă interesează. Roşcata, bineînţeles! Nu e genul meu, hohoteşte amuzat.

— Cunosc, cunosc asta. Nu-i cazul. În schimb blondele bine dezvoltate...

— Ca dracu' vrei să spui? întreabă el bănuitor.

— Nu pentru asta te-am sunat, pun capăt subiectului. Deci atâta ştii despre roşcată.

— Da' ce-i cu toată afacerea asta? mă chestionează el iscoditor.

— Ah, o nimica toată. E pe cale să renunţe la ziarist. Şi-a găsit unul cu bani, cu atâţia bani încât nu se uită cât îl costă ca s-o facă acţionară la Operă, tărăgănez cuvintele batjocoritor.

— Bine. Bine, capitulează el. S-o lăsăm baltă.

— Ai uitat să-mi spui numele ei de familie.

— Manuela... Manuela Şundi.

Ezit câteva clipe. O idee îmi dă târcoale.

— Ar mai fi ceva.

— Te ascult.

— Cine spuneai că a „protejat-o" înainte de ziarist?

— Unul, Nicolae Vlăduţiu, directorul de la „Vraja Nopţii", crâşma aia de lux de la Băneasa. Îţi foloseşte la ceva?

— Cine ştie? Mulţumesc şi pe curând.

— Salut, amice, şi oricând la dispoziţia ta.

Aşez cu grijă receptorul în furcă. Dinu nu exagerează, îmi este foarte îndatorat de când l-am scăpat dintr-o treabă urâtă cu nişte blonde, pasiunea vieţii. Lui. Cum blondele îşi pierduseră moravurile pe aiurea, îl vârâseră fără să clipească într-o afacere ce aducea destul de mult a pornografie.

Rumeg în tihnă informaţiile. Principalul este să încep de undeva, iar acum am încotro să-mi îndrept cercetările.

Formez un nou număr. Primul apel nici nu apucă să se consume integral, când la celălalt capăt al firului îmi răspunde un bărbat cu o voce neprietenoasă:

— Prefectura poliţiei.

— Cu domnul comisar Orăşeanu.

— Un moment.

Este foarte puţin curios, inexplicabil pentru cineva care îşi câştigă pâinea tocmai de pe urma unei permanente curiozităţi faţă de cei ce nu fac parte din tagma lui. Aşteptarea se prelungeşte peste măsură. Într-un târziu răsună în receptor vocea cunoscută a comisarului:

— Orăşeanu la aparat!

— Salut, Grigore te deranjează.

— Ah, noroc, detectivule! Mai eşti în oraş pe vremea asta insuportabilă? N-ai şters-o şi tu din

Bucureşti, ca toată lumea bună? Ia spune, ce mai faci?

— Cam multe întrebări deodată ca să-ţi pot răspunde pe nerăsuflate! Acum mi-e foame şi sete. Ce zici de o băutură rece, undeva la Şosea? Fac cinste.

— Te roade ceva? mă întreabă el bănuitor.

— Da' de unde! E prea cald afară, am transpirat şi asta mă face sociabil ca un pechinez, răspund în doi peri.

— Ahaaa! lungeşte comisarul ironic exclamaţia.

După o scurtă ezitare se hotărăşte.

— S-a făcut. Unde ne întâlnim?

— În faţa „Galeriilor Lafayette", peste o jumătate de oră. Trec să te iau cu maşina.

Pun punct convorbirii şi peste zece minute părăsesc agenţia.

3

Mai multe automobile rătăcite în aceste ore nepotrivite ale amiezii sunt răspândite la umbra frunzişului, în parcarea aflată la câteva zeci de metri depărtare. Între ele, majoritatea arătoase, se detaşează, ca un diamant între cioburi de sticlă, un „BMW" decapotabil de culoare albă. O jucărie costisitoare chiar pentru unul ce-şi permite să piardă într-o seară, la cărţi, jumătate din salariul pe un an al unui

funcţionar.

Spre deosebire de mine, mânuind cuţitul şi furculiţa cu dexteritate, Scarlat Orăşeanu nu vede nimic în jur, părând cufundat într-o activitate ce-i absoarbe toată atenţia.

În cele din urmă termină şi, după ce îşi tamponează cu grijă buzele, împătureşte şervetul, lăsându-se satisfăcut pe spătarul scaunului, care geme din toate încheieturile sub greutatea trupului său masiv. Mă priveşte pe sub sprâncenele stufoase şi-mi face semn să-i dau drumul. Îndreptându-ne încoace am discutat doar lucruri banale.

— Numele de Roger Caramzulea îţi spune ceva? îl întreb după ce îndepărtez farfuria din faţa mea.

— Mda. Destule, confirmă comisarul. În vocea lui disting o notă de dispreţ.

Incomod tip, nu?

Scarlat Orăşeanu nu-mi răspunde imediat. Scoate batista din buzunarul de la piept, îşi tamponează cu grijă tâmplele şi, după ce o bagă la loc, spune scurt: – Antipatic. Lasă introducerea şi dă-i drumul. Nu m-ai adus tu până aici doar pentru o conversaţie mondenă.

Ridic din umeri. Asta vrea să însemne: dacă doreşti lăsăm politeţurile deoparte!

— Am auzit că-l strângeţi cu uşa. După cum a început treaba se pare că ai tăi au chef de glume. Cunoşti nişte amănunte?

Un fulger scurt i se aprinde în priviri. Mă cercetează cu o umbră de curiozitate zeflemitoare.

— Nu zău? râde el. S-a întors lumea cu fundu'n sus. Au ajuns poliţiştii să facă pe informatorii!

După o scurtă pauză, adaugă:

— Ce s-a întâmplat?

— A dispărut. Nu asta îngrijorează în primul rând, oricine are chef poate o dată în viaţă să se facă nevăzut câteva zile, ci faptul că de o vreme era urmărit. Cel care mi-a vândut pontul afirmă că nu lipsea nimic din recuzita voastră: tipi duri, limuzină de culoare închisă...

— Eşti angajat să-l găseşti?

— Tu ce zici? întreb ironic.

— Cine se agită pentru el?

— Pun rămăşag că n-are nicio importanţă pentru tine.

Scarlat Orăşeanu îşi sprijină coatele pe tăblia mesei. Mă priveşte cu atenţie preţ de câteva secunde, apoi rosteşte pe un ton apăsat:

— Deci, tu crezi că noi am făcut-o, nu-i aşa?

— Ca să fiu sincer, da! Unii dintre ai voştri.

— Ai verificat?

Clatin din cap că nu. Nu încă.

— Vezi, vorbeşte gura fără tine, spune el, părinteşte. Faci o afirmaţie gravă înainte să te gândeşti la consecinţe. Poliţia nu-i o instituţie pentru pagina de cancanuri a gazetelor. Dacă

nu ai aflat asta până acum, o să se găsească până la urmă cineva să te lămurească. Dar fără menajamente!

— Bătrâne, discutăm ca între prieteni, ce dracu'! Altfel, mormânt. Sper că n-o să mă vinzi tocmai tu! intru în joc, încercând să par cât mai simpatic.

Comisarul nu-mi răspunde. Este preocupat să-şi examineze unghiile. Întorc privirea spre cele câteva ambarcaţiuni cu pânze ce brăzdează leneş suprafaţa Iacului. La bordul lor, perechi în costume de baie îşi omoară agreabil timpul până la deschiderea localurilor de noapte. Probabil printre ei se numără şi proprietarul „BMW"-ului decapotabil. Îmi concentrez din nou atenţia asupra bărbatului masiv din faţa mea.

— Dacă tot am spus lucrurilor pe nume, dă-mi voie să cred că, după scandalul provocat de Roger Caramzulea acum câtăva vreme, la prefectură sunt câţiva care îi vor pielea. Am dreptate?

— Ei, nici aşa, zâmbeşte amuzat comisarul. Nu cred asta.

— Observ că ipoteza te încântă totuşi.

Scarlat Orăşeanu izbucneşte pe neaşteptate:

— Starul ăsta de gazetă a uitat sau s-a făcut că uită că problemele poliţiei le rezolvă poliţia. Fără publicitate. Şi, cu toate că a avut dreptate, nu pot să-l iau pe după umeri şi să-l pup

prieteneşte. Dar asta nu înseamnă că nu sunt de acord cu cei care, eventual, ar face presiuni asupra lui. Atât cât să-i mai scoată fumurile din cap.

În apropiere, pe unul din terenurile de tenis aşternute cu zgură roşie, despărţite de terasa restaurantului printr-o plasă înaltă de sârmă acoperită cu iederă, o pereche, un bărbat şi o femeie, joacă o partidă înverşunată. În ciuda căldurii se distrează copios, comentând cu voce ridicată loviturile cele mai reuşite.

— Îţi plac eufemismele, spun într-un târziu, şi nu-ţi place ca cineva să vă mai pocnească peste degete din când în când.

Scarlat Orăşeanu râde.

— Dragă, poliţia este deasupra criticilor unor mârlani. Să nu crezi că nu privim totuşi lucrurile democratic.

— Democratic? Voi?

— Da, ce te miră? Am demonstrat deja că primim criticile cu fruntea sus. În privinţa asta părerea mea concordă cu cea oficială. De aceea şefii noştri au dispus ca Roger Caramzulea să fie lăsat în plata domnului. Ca să mă exprim mai clar, să nu se atingă nimeni de el.

— Dar dacă încearcă să vă „muşte” din nou?

— De două ori într-un an?! Ar fi prea mult. Asta ar putea să-i facă pe băieţi mai nervoşi decât sunt. Chiar şi pe şefi.

— Dacă tipul nu apare, nu crezi că toată

povestea va ajunge pe prima pagină a ziarelor opoziţiei? Îmi imaginez urletele lor de plăcere când li se va servi o bucată aşa de gustoasă! Să nu crezi că sămânţa reporterilor isteţi a dispărut odată cu Roger Caramzulea! Imediat se vor găsi câţiva să facă legătura cu scandalul din ianuarie, şi apoi să te ţii!

Scarlat Orăşeanu rămâne pe gânduri, privind un punct mai decolorat de pe faţa de masă albastră.

— Mda. Mormăie el, ridicând privirea spre mine. De asta îmi este, precizez, eventual, teamă. De când a dispărut?

— Nu se ştie precis. De zece, cincisprezece ore. În orice caz se pare că ar fi afirmat că a dat peste ceva care „deranjează”. Să vă deranjeze pe voi?

— Eşti încăpăţânat, constată el resemnat. Dacă îţi face bine, atunci continuă să mergi pe pista asta.

— Pe dracu ’! Să te văd eu cum poţi să dai de un tip despre care ai aflat că ştie ceva ce n-ar fi trebuit să cunoască, că are o amantă dansatoare şi că a dispărut după ce era urmărit de unii care aduceau al naibii de mult cu nişte poliţişti.

— Ai vorbit cu dansatoarea?

— Nu încă. Vreau s-o fac azi. Ştiu că o cheamă Manuela Şundi şi are un angajament la „Alhambra”.

Chelnerul, un moşulică cu părul alb şi cu nas borcănat plin de vinişoare sângerii, aşază cu grijă cafelele în faţa noastră. Adulmec cu plăcere aroma ce se ridică din ceaşcă.

Perechea de ternismeni aflată pe terenul alăturat face o pauză. Se îndreaptă spre fileu, foarte veseli. Vorbesc tare şi glasurile lor se aud cu claritate în liniştea împrejurimilor. Se opresc sub o umbrelă de soare viu colorată, lângă o frapieră înfăşurată într-un prosop galben.

Scarlat Orăşeanu, aşezat cu spatele spre teren, nu se oboseşte să întoarcă privirea nici măcar o dată. Nu-l interesează. Ridică ceaşcă de pe masă şi soarbe din ea. Consideră subiectul încheiat, aşa că îşi savurează cafeaua în linişte. Îşi aprinde o ţigară, apoi rămâne gânditor, privind undeva departe, peste umărul meu.

Partida de tenis a fost reluată, zgomotul sec al mingilor lovite cu putere se aude cu regularitate. Comisarul e cu gândurile aiurea, eu sunt cu gândurile aiurea, povestea căreia încerc să-i prind firul este aiurea, totul, absolut totul, este aiurea.

Simt că ceva îmi loveşte bombeul pantofului stâng. Mă uit intrigat sub masă şi zăresc la picioarele mele o minge de tenis. Mă aplec şi o ridic.

— Hei, aici!

Jucătoarea de tenis stă sprijinită de gardul din jurul careului de zgură. Se află într-un spaţiu unde iedera nu a apucat încă să-şi întindă frunzele lucioase. O iau într-acolo. Până să parcurg cei câţiva metri ce ne despart am timp suficient să o examinez pe blonda îmbujorată de efort. Costumul de tenis i se mulează pe corp. Fără să pară intimidată de privirea mea, tânăra mă măsoară la rândul. Ei cercetător, uşor amuzată de situaţie. Când îi întind mingea, râde. Are o voce limpede:

— Nu vezi că nu trece prin ochiurile plasei?

— Ah, scuză-mă!

Îmi iau avânt şi-i arunc mingea peste gard. O prinde cu o mişcare sigură, apoi se întoarce şi-mi zâmbeşte în colţul gurii.

— Mulţumesc, îţi rămân datoare, spune ea, ridicând mingea în aer.

Partenerul ei, un tip brunet, înalt, bine legat, cu o figură impertinentă, o grăbeşte cu glasul poruncitor al unuia obişnuit să comande. Fata nu pare impresionată, se întoarce, zâmbindu-mi din nou în felul acela ciudat, apoi, brusc, aruncă mingea în aer, lovind-o puternic cu racheta. Bărbatul se fereşte cu abilitate, ameninţând-o în glumă cu pumnul. Cei doi reîncep să joace, reluând ritmul loviturilor puternice. Mă întorc la masă. Scarlat Orăşeanu întoarce scurt capul spre teren, se strâmbă ironic, apoi se lasă pe speteaza scaunului cu

mâinile în buzunarele hainei.

— Te-a plăcut.

— Şi eu o plac, dar nu cred că ne potrivim. Şi, ştii de ce? Fiindcă nu am timp să joc tenis după-amiezele.

— Nici nu te-aş sfătui să-ţi faci vreme, spune comisarul. Tipul, continuă el arătând în direcţia terenului de tenis, face foarte urât când i te încurci printre picioare.

— Îl cunoşti?

— Binişor...

— Da? Ce hram poartă? întreb, uitându-mă în continuare spre perechea care tocmai schimbă ultimele mingi ale partidei.

Cei doi se îndreaptă spre fileu şi îşi strâng mâinile râzând. După ce adună lucrurile aruncate sub umbrelă, pornesc agale spre ieşirea din teren.

— Ei?! exclam, îndreptându-mi din nou privirile spre Orăşeanu.

Comisarul soarbe o înghiţitură de cafea, apoi îmi spune pe un ton egal:

— Nicoale Vlăduţiu face parte din categoria tipilor descurcăreţi.

Nici nu clipesc când aud numele bărbatului.

— O hahaleră! adaugă dispreţuitor. A căzut tot timpul în picioare. Ghiceşti cu ce s-a ocupat până acum câţiva ani?

Clatin încetişor din cap. Nu, nu pot să ghicesc cu ce s-a ocupat până acum câţiva ani. Sunt

numai ochi şi urechi şi încep să mă felicit că nu am bătut drumul degeaba până aici.

— Poliţist! Individul a lucrat în poliţie. A fost pus pe liber când şefii l-au dibuit că îşi rotunjea veniturile „controlând” bordelurile şi casele de joc clandestine. Dacă vrei, a lansat o modă printre noi.

Întorc capul şi privesc spre parcarea unde expoliţistul şi blonda lui parteneră tocmai urcă în „BMW”-ul decapotabil de culoare albă. Simţindu-mi privirea, tânăra întoarce capul şi îmi zâmbeşte. Curând automobilul demarează, dar până să dispară din raza privirilor mele mai apuc să văd fluturarea unei mâini ridicate deasupra unei coame de păr blond, învolburat de mişcarea aerului. Întorc din nou privirea spre Scarlat Orăşeanu.

— Mirosisem de mai multă vreme cam ce gen de afaceri învârtea, dar nu m-am băgat, continuă el să povestească. Are protectori puternici şi în afară de asta mai face şi politică. Din aia cu cruciuliţe şi făclii. Aparent, tipul s-a potolit, după ce i s-a atras atenţia că poliţia serveşte regele şi Ţara, dar sunt sigur că şi-a văzut de ale lui înainte. Dacă era altul, îl zburau de nu se vedea. Bun! Până l-au prins cu mâţa în sac. Să nu crezi că toată afacerea a făcut vâlvă. Nici vorbă! Nu toate mărimile din poliţie au fost la curent, iar până să se dezmeticească, cazul a fost muşamalizat,

Dumnezeu ştie la ce nivel, iar tipul şi-a dat demisia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Prin februarie anul trecut.

— Mă mir, îl întrerup pe poliţist, că ziarele n-au scris nimic! Este prima dată când aud de povestea asta.

— Să nu te surprindă că afacerea a fost ţinută în secret. Specialitatea noastră! Pe scurt, haznaua a fost acoperită, iar individul. Şi-a găsit un loc călduţ ca director la „Vraja Nopţii”. Localul de noapte este proprietatea senatorului Nicoară Gregorian. Până acum, toate bune. Nu caut explicaţii ca să aflu de ce a nimerit aşa de bine. Cine ştie ce chestii murdare o fi făcut Vlăduţiu pentru domnul senator, îndatorându-l. Ba mai mult, îl îndatorează în continuare făcând pe „dama” de companie a fetei lui.

— Partenera lui Vlăduţiu e fata senatorului?!

— Da, confirmă el alene, apoi, cu o sclipire ironică în ochi, mă întreabă: A început să te intereseze? Să ştii atunci că se numeşte Elisabeta.

Nu-i răspund. Pe terenul de tenis un îngrijitor, după ce a nivelat zgura, stropeşte metodic suprafaţa roşiatică aflată în bătaia soarelui.

Îl privesc, recapitulând ce am aflat de la Dinu Rosetti: penultimul pe lista trofeelor dansatoarei este Nicolae Vlăduţiu, director la

„Vraja Nopţii”. Şi îmi mai amintesc că Roger Caramzulea îl sunase pe Dan Comăneanu dintr-un restaurant.

Reiau, fără să pomenesc numele lui Comăneanu, povestea cu voce tare. Scarlat Orăşeanu mă ascultă cu atenţie, dar când îl întreb dacă nu cumva Nicolae Vlăduţiu are prieteni printre cei retrogradaţi în urma acelui articol al ziaristului se burzuluieşte.

— Tot nu renunţi la ideea ta tâmpită?

— Nu ţin la ea în mod deosebit. Un simplu raţionament şi, atâta tot, răspund cu indiferenţă. Acum la începutul anchetei ciugulesc tot ce străluceşte, ca o coţofană.

Drumul spre oraş îl parcurgem în tăcere. La Universitate, Scarlat Orăşeanu coboară greoi, cu mişcări lente. Înainte să închidă portiera, îl opresc cu un gest:

— Ce mai vrei? mormăie poliţistul.

— Am un scenariu de o sută de puncte. Un băiat rău, mână în mână cu alţi băieţi răi, toţi foşti poliţişti, au hotărât să se joace de-a răzbunarea. Ce spui, sună bine?

— Ascultă, tinere! mai fă tu pe deşteptu’ mult, povesteşte chestia asta în stânga şi-n dreapta, şi ajungi funcţionar la ecarisaj. Abia atunci o să-ţi dai seama cum ai rămas fără autorizaţie. Singura afacere bănoasă pentru tine este să urmăreşti muierile infidele. N-ai bătaie de cap garantat!

Comisarul trânteşte portiera cu atâta putere, încât caroseria vibrează din toate încheieturile.

Ajung în apropierea „Alhambrei” când afară aproape s-a întunecat, iar pe străzi au început să se aprindă luminile firmelor şi reclamelor. Parchez maşina la câteva zeci de metri de intrarea teatrului, apoi mă întorc.

Faţada clădirii este puternic luminată, acoperită de afişe mari, viu colorate. Ultimul spectacol a început, iar holul teatrului este aproape pustiu. Într-un colţ, aşezat pe o canapea, casierul, un bărbat în vârstă, numără încasările din seara asta sub privirile nepăsătoare ale portarului.

La intrarea artiştilor e animaţie. Dintr-un camion, sub supravegherea unui lungan îmbrăcat într-o salopetă cenuşie, câţiva muncitori descarcă decorurile unui castel medieval. Mă opresc la câţiva paşi de ei şi-mi aprind o ţigară. Zărindu-mă, salopeta cenuşie se întrerupe din vorbărie şi mă cercetează curios din cap până în picioare. Figura mea nu seamănă probabil cu a nici unei persoane din administraţia teatrului, aşa că îmi întoarce indiferent spatele.

Urc cele câteva trepte spre un coridor luminat de câteva becuri chioare, după ce fac loc unor hamali ce cară o arcadă de butaforie ornată cu motive orientale. Dincolo de uşa

verde din capătul culoarului se deschide un hol spaţios, luminat fără zgârcenie, mărginit de o parte şi de alta de numeroase uşi, mai mult ca sigur cabinele actorilor. Încăperea seamănă cu unul din peroanele Gării de Nord la o oră de vârf. Îmbrăcate în costume strălucitoare, pline de paiete, cu paruri din pene de struţ, viu colorate, cam trei duzini de dansatoare se agită intrând şi ieşind din cabine. Dinspre scenă răzbat acordurile unui Cuplet, punctat din când în când de râsetele şi aplauzele spectatorilor. Publicul e dezlănţuit şi se simte de la o poştă că este teribil de încântat de poantele cu subînţeles.

Nehotărât, fac câţiva paşi spre mijlocul holului, încercând să descopăr o roşcată bine printre alte vreo şase roşcate bine.

O voce îmi întrerupe şirul supoziţiilor.

— Domnu'!

Mă întorc mirat spre tinerelul cu faţa plină de coşuri, îmbrăcat într-o uniformă de pompieri, prea mare pentru el. Băiatul mă trage agitat de mânecă.

— Ţigara, domnu'! spune el răspicat, întinzând mâna. Nu-i voie să fumaţi în culise.

Zâmbesc înţelegător şi îi întind chiştocul. Îl înhaţă şi dă semne că vrea să se facă nevăzut, dar îl opresc cu un gest.

— Spune-mi, amice, cum dau de Manuela Şundi? întreb, în vreme ce scotocesc prin

portmoneu cu un aer distrat.

— Domnu' director Manase, răspunde el după o pauză, fără să-şi desprindă privirile de pe mâinile mele, ne interzice categoric să dăm relaţii despre angajatele noastre.

Scot o monedă de zece, apoi bag portomoneul la loc în buzunar.

— Mă înţelegi greşit, puiule, spun, ţinând banul între două degete. Nu-ţi cer nicio informaţie despre ea. Arată-mi-o şi mă descurc.

— Ah, bun! se luminează el la faţă, găsind rezolvarea unei probleme de conştiinţă. Aşa mai merge.

Îşi roteşte privirea prin încăpere şi în cele din urmă îmi arată un grup de dansatoare strânse în jurul unui ins scund, subţiratic, cu o frezăpieptănată îngrijit peste cap. Omuleţul explică ceva cu însufleţire, mişcându-şi cu agilitate braţele scurte.

Puştiul îşi pironeşte privirile pe moneda de zece lei, clipind nervos, apoi şopteşte:

— Blonda...

Privesc într-acolo. Una din ele, cu părul ca lămâia şi mijlocul subţire, subliniat, parcă şi mai mult de sânii mari strânşi în corsajul costumului din satin portocaliu, se desprinde de grup, îndreptându-se către o cabină a cărei uşă este întredeschisă.

— Băieţică, acum caut o roşcată!

Văzând că sunt pe cale să bag banii în

buzunar, puştiul spune grăbit:

— Stai, şefule! Îţi garantez că acolo unde a intrat dai de ce te interesează.

Înhaţă banul pe care i-l întind şi porneşte grăbit, cu chiştocul fumegând între degete, spre o lădiţă umplută cu nisip.

Mă apropii de cabina în care a dispărut dansatoarea. Bat la uşă, discret, dar imediat apăs pe clanţă fără să mai aştept invitaţia să intru.

Aşezată pe un scaun în faţa oglinzii înconjurate de becuri aprinse, blonda are o mişcare de surpriză, dar mai apucă să arunce un halat peste lucrurile aflate pe măsuţa din faţa sa.

— E voie? spun în timp ce închid uşa.

Fără să se întoarcă, tânăra mă priveşte în oglindă, examinându-mă curioasă. Figura mea nu-i spune nimic, aşa că întreabă prudentă:

— Pe mine mă cauţi?

Are o voce stridentă, neplăcută.

— Tu ce zici? zâmbesc, aşezându-mă pe scaunul din apropiere.

În cabină este cald. Îmi scot pălăria şi încep să-mi fac vânt. Blonda zâmbeşte la rându-i. Are o gură frumoasă, şi o ştie. În sfârşit se întoarce spre mine.

— Ce doreşti?

— Unde-i Manuela Şundi?

Tânăra încetează să mai zâmbească.

— Nu ştiu, îmi răspunde, vizibil dezumflată. Dacă vrei relaţii despre fete poţi să le iei de la administraţia teatrului. Dacă o să ţi le dea, îşi exprimă ea îndoiala.

Se întoarce spre oglindă şi îşi verifică îndelung machiajul. Cu colţul unui şerveţel îşi tamponează ochii, atentă să nu întindă rimelul.

Continui s-o contemplu, în tăcere. Uşa se deschide brusc şi pe ea îşi bagă capul zburlit un bărbat rotofei, cu faţa aprinsă.

— Scuzaţi-mă. Spune, dând cu ochii de mine.

Îl scuz, iar el comunică grăbit:

— Mai repejor, Joja. În zece minute intri în scenă. Dansatoarea dă din cap că a înţeles, iar rotofeiul dispare trântind uşa după el.

— Ce vrei? mă întreabă ca fără să mă privească.

— Anunţ-o pe Manuela că o aştept după spectacol. Ţi-am spus, vreau să schimb două vorbe cu ea.

— Nu-i aici. N-a venit în seara asta la spectacol. Încerc să-mi stăpânesc enervarea.

— Face frecvent figuri de-astea?

— Nu, doar o dată, pe lună, râde vulgar blonda Jojo. Direcţia închide ochii, fiindcă nu are ce face. Femeile se află câteodată în situaţii deosebite. Bănuieşti la ce mă refer.

— Unde locuieşte?

Blonda îşi strâmbă gura într-un rictus de invidie.

— În blocul Wilson. I-a făcut-o cadou un prieten, diplomat. Întotdeauna a ştiut să obţină *ceva* din relaţiile ei.

Dintr-o dată îmi amintesc că în seara precedentă Roger Caramzulea a fost văzut în compania a două femei. Una dintre ele, o blondă arătoasă. Cea din faţa mea este o blondă arătoasă, cu condiţia să nu deschidă gura.

— Pe unde ai umblat noaptea trecută împreună cu amica şi cu amantul ei?

— Poftim?!

Mă priveşte surprinsă.

— În ce restaurant i-aţi păpat banii lui Caramzulea?

Blonda deschide gura de parcă n-ar avea aer, vrea să-mi dea probabil o replică dură, dar nu găseşte ceva la repezeală, aşa că răspunde cu jumătate de voce:

— Am fost la „Athénée Palace” şi la „Flora”, în trecere. Voiam ceva nou, dar am renunţat, fiindcă era o atmosferă de înmormântare. Până la urmă am petrecut seara tot la „Vraja Nopţii”. Roger a insistat.

„Vraja Nopţii”! Îmi place cum sună povestea.

— Când aţi plecat de acolo?

Femeia se încruntă puţin, încercând să-şi aducă aminte.

— Habar n-am. Mă grizasem[1] uşor, nu mă

[1] A se ameţi de băutură, a se îmbăta uşor.

interesa, nu avea de ce să mă intereseze.

— Unde v-aţi oprit?

— La Manuela acasă. Am dormit la ea.

— Caramzulea a urcat şi el?

Ea surâde batjocoritor.

Nu e genul să doarmă cu două femei în pat. S-a dus la el acasă.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Ţi-am spus. Habar n-am.

Nu am motive să mai rămân.

Înainte să ies, îi spun zâmbind:

— Vezi că poţi să fii fată bună când vrei? Ca să te linişteşti, poţi să tragi o duşcă din sticla pe care ai ascuns-o sub halat. Dar numai una, altfel o să ţi, se încurce picioarele pe scenă.

4

La fel ca şi intrarea în clădire, holul blocului Wilson este luxos. Să închiriezi aici un apartament te costă pe an o mică avere, încât e de mirare că o dansatoare îşi poate permite să o facă. Mă apropii de peretele pe care sunt fixate cutiile poştale şi încep să caut numele roşcatei. Găsesc repede ceea ce mă interesează. O tăbliţă îngustă de alamă înscrie cu litere frumos gravate: Manuela Şundi. Are o garsonieră la etajul şapte.

Dacă Roger Caramzulea cotizează în prezent la luxul artistei, îmi spun, cu siguranţă luptă

din greu să se menţină la suprafaţă, iar contul din bancă al Dianei Manolescu va fi în scurt timp lichidat.

— Domnu'?!

Mă întorc. De pe un scaun ascuns în spatele unui palmier cu ramurile bogate, plantat într-un ghiveci vopsit în verde, se ridică agale un bărbat uşor adus de spate, îmbrăcat într-o haină cu un vag aer de livrea.

— Domnu'? repetă, apropiindu-se de mine. Este un tip solid, cu tâmplele uşor încărunţite. Mă examinează atent, abordând o coajă subţire de amabilitate. Pe cine căutaţi?

Pun degetul pe plăcuţa de alamă lustruită.

— Manuela Şundi, de la şapte. Parcă aşa scrie aici.

— Eraţi aşteptat?

— Nu. Cred că nu.

Faţa portarului suferă pentru câteva secunde o brusca metamorfoză. Este dezamăgirea personificată.

— În cazul acesta regret, dar trebuie să vă spun că nu o mai găsiţi. Cum vă numiţi, domnule?

— Zătrescu.

— Desigur, domnul Zătrescu, spune el afectat. Cu siguranţă sunteţi un apropiat, dacă o deranjaţi la asemenea oră. Totuşi, aţi venit cu întârziere. În urmă cu trei ore, pe la şapte, domnişoara a ieşit împreună cu un tip blond.

Vocea îi este politicoasă, dar o politeţe onctuoasă[2] care mă calcă pe nervi. Îmi stăpânesc iritarea.

— Era cumva poliţist?

— Am spus eu asta? Putea să fie şi poliţist, admite el după o clipă de gândire. Dar nu o „săltase”, se vedea că merge de bună voie. Avea şi bagaje.

Vreau să mă conving. Pretextez că vreau să-i las un bilet în uşă şi urc până la etajul şapte cu liftul. Sun insistent la soneria garsonierei, dar dinăuntru nu se aude nicio mişcare.

— Ei, vedeţi că am avut dreptate? comentează portarul ironic, după ce cobor.

Nu-i răspund, ies din bloc şi mă îndrept grăbit către automobilul parcat în apropiere.

Situat în afara oraşului, într-o poiană largă din mijlocul pădurii Băneasa, restaurantul „Vraja Nopţii” este foarte arătos. Observi că aici afacerile merg ca pe roate de cum intri pe alea dreaptă, asfaltată, ce străbate pajiştea până în dreptul intrării.’ Clădirea are în faţă o peluză bine îngrijită, cu arbuşti şi arbori ornamentali, tunşi parcă de un grădinar japonez maniac, luminaţi din loc în loc de becuri colorate ascunse în mijlocul vegetaţiei. Faţada pare şi mai albă în razele reflectoarelor puternice, aşezate de o parte şi de alta a

[2] Mieros, insinuant.

scărilor.

Opresc în parcarea mărginită de copaci, alături de un „Bugatti” somptuos, de culoare roşie. Lângă el „Ford”-ul meu pare o rudă săracă. După ce încui portiera, pornesc agale spre intrarea localului.

Scara albă, strălucitoare, firma luminoasă, aproape ascunsă într-un pâlc de sălcii, par să facă parte din decorul unei feerii montate fără zgârcenie pe o scenă de varieteu.

Urc treptele sub privirea indiferentă a unui portar masiv, încremenit parcă în postul său. Nu se potriveşte deloc cu piesa regizată de Nicolae Vlăduţiu ca să atragă clienţii. Este posomorât, iar nasul strivit, de boxer, îl face să semene cu un buldog hămesit.

Înăuntru, localul arată tot atât de bine ca şi pe dinafară. Se vede că a fost renovat recent. Salonul, cu tavanul nu prea înalt, are un interior elegant pus în valoare de mobila albă, modernă. Lămpile de pe mese răspândesc o lumină discretă, creând o semiobscuritate plăcută.

Majoritatea meselor sunt ocupate, iar în aer stăruie o rumoare discretă.

Barul se află în celălalt capăt al salonului, pe jumătate ascuns de un grilaj de lemn vopsit în alb. Traversez ringul, pe lângă estrada pe care muzicanţii tocmai îşi ocupă locurile, ca în cele din urmă să ajung în încăperea retrasă,

aproape pustie în acest moment.

Mă îndrept spre tejgheaua gălbuie, bine lustruită şi comand un vermut sec, cu gheaţă. Din locul în care m-am aşezat, salonul restaurantului se vede aproape în întregime.

Orchestra atacă un tangou argentinian, iar după câteva măsuri, pe scenă îşi face apariţia o creolă drăgălaşă, primită cu aplauze răzleţe. Ca prin farmec, ringul de dans până atunci pustiu, se animă cu perechi înlănţuite.

Mă întorc cu faţa spre rafturile pline cu sticle, cu un aer mulţumit. Mă încântă atmosfera, interiorul, personalul stilat, dar şi mai mult telefonul pe care îl observ la celălalt capăt al barului.

Îmi place să cred că de aici l-a sunat Roger Caramzulea pe Dan Comăneanu.

Barmanul, un tip uscat, cu o faţă negricioasă, aproape, ascunsă de ochelarii de vedere, amestecă un cocteil. Îi fac cu ochiul. Gestul meu pare să-l surprindă pentru o clipă, apoi un zâmbet profesional îi luminează faţa.

— Ce zici, petrece lumea, nu?

— Da, domnule, îmi răspunde el politicos.

Mai agită de câteva ori *shaker*-ul, apoi toarnă conţinutul în două pahare decorate cu felii de lămâie tăiate subţire. Le aşază pe o tavă îndreptându-se imediat către celălalt capăt al tejghelei, unde se află o pereche. Se giugiulesc fără să mai vadă ceva în jurul lor.

După ce se reîntoarce, începe să şteargă mecanic suprafaţa tejghelei, cu atenţia îndreptată spre ringul luminat de reflectoare. Într-un târziu, îmi aruncă o privire indiferentă, parcă să se convingă că mai sunt acolo.

Gust din paharul aflat în faţa mea şi spun într-o doară:

— Am o întâlnire aici cu un prieten, cam pe la ora asta. Zice că-şi face veacul prin părţile ăstea, dar încă nu l-am zărit Poate îl cunoşti. Unul Caramzulea.

— Sigur că da. Domnul Roger, spune el, aruncând şervetul sub tejghea.

— L-ai văzut în seara asta?

— Nu, domnule. În seara asta nu a trecut pe la bar.

— Mda, probabil mai întârzie... Ieri a fost?

— Desigur.

Barmanul mă părăseşte pentru câteva minute ca să servească un bărbat tânăr, îmbrăcat în costum de seară, care se clatină lejer pe picioare. Revine şi bagă banii în sertar.

Îmi privesc ceasul. E unsprezece şi un sfert noaptea. Zâmbesc din nou.

— Îţi spun sincer, mă cam plictisesc, îi comunic.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă vreţi să treacă timpul mai repede, vă sugerez să vizitaţi cazinoul nostru.

— Nu ştiam că sunteţi aşa de bine garnisiţi.

Un tripou[3]?! Sună bine.

Barmanul îşi ţuguie buzele mustrător.

— Vai. Domnule! Ce cuvânt urât, tripou! Domnul director nu-l agreează deloc.

— Mă rog. Şi unde-i, hai să-i spunem cazinoul ăsta? E clandestin?

— Oh, nici vorbă de aşa ceva. Cum ieşiţi o luaţi la dreapta, pe lângă garderobă. La capătul culoarului.

Termin băutura pe îndelete, apoi plătesc, lăsând un bacşiş gras barmanului. Un zâmbet i se lăţeşte pe faţă.

Când apare Roger Caramzulea, spune-i că mă găseşte la ruletă. Mă numesc Zătrescu.

— Desigur, domnule Zătrescu. Cu plăcere.

Urmez indicaţiile barmanului şi pătrund într-un salon imens, plin de lume. În celălalt capăt, o scară duce până la un fel de balcon susţinut de stâlpi. Sus, la etaj, se văd două uşi.

La ruletă, aflată în mijlocul sălii, lumea este agitată. O pereche care mizează nebuneşte se află în centrul atenţiei. Bărbatul, aşezat la masă, are o privire tulbure. Pare băut, dar se ţine încă bine. În spate, o brunetă înaltă, cu gura mare, machiată violent, se sprijină de umerii lui, aplecându-se din când în când peste masă pentru a arunca jetoanele în carourile desenate pe postavul verde.

După un tur al sălii, reuşesc să dibui oamenii

[3] Local, stabiliment cu jocuri de noroc.

de ordine ai lui Nicolae Vlăduţiu. Sunt doi. Unul din ei stă în apropierea unei ferestre deschise, aproape ascuns după draperia de pluş bej, fumând cu un aer plictisit. Din când în când aruncă o privire în jur, fără prea mult entuziasm. Celălalt, un tip îmbrăcat într-un costum de seară, cu figură palidă, păzeşte scara.

Mă întreb ce poate fi atât de preţios acolo încât nimeni nu are voie să pătrundă; în acel moment una din cele două uşi de la etaj se deschide şi în cadrul ei apare Nicolae Vlăduţiu. Este îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, cu o garoafă albă la butonieră. Priveşte timp de un minut pe deasupra sălii cu un aer de mulţumire, pufăind dintr-o ţigaretă de foi.

Se învârte vreo zece minute printre mesele de joc, întârziind mai mult în dreptul celei de ruletă, unde perechea continuă să câştige. Se îndreaptă spre scară şi schimbă câteva cuvinte cu bărbatul în costum de seară. Înainte de a ieşi face un semn aproape imperceptibil spre crupier[4].

Îl urmăresc cu privirea până dispare în spatele uşii de la etaj. Puţin timp după aceea perechea începe să piardă. Pierde la fiecare miză şi abia atunci înţeleg semnificaţia privirii

[4] Angajat la o casă de jocuri de noroc, care supraveghează jocul, plăteşte mizele câştigătoare şi le adună pe cele pierdute.

schimbate cu crupierul. Câteva tururi bune perechea acceptă cu seninătate pierderile, asta face parte din joc, nu?, dar cum mormanul de fise scade vertiginos bărbatul începe să vocifereze că s-a stricat ceva la maşinărie.

Deodată, în grupul care chibiţează[5] la una din mesele de poker, zăresc o figură cunoscută. Partenera de tenis a lui Nicolae Vlăduţiu. Mă apropii. Îmbrăcată într-o rochie lungă, din mătase neagră, Elisabeta Gregorian atrage imediat atenţia. Împreună cu o şatenă cam urâţică, dar bine făcută, priveşte cărţile pe care un bărbat cu alură de sportiv le filează cu gesturi de expert. O clipă mai târziu aşază paharul de şampanie gol pe o masă de serviciu aflată în apropiere, apoi scoate o ţigară dintr-o mică poşetă Licitarea jucătorilor o absoarbe într-atât încât uită să o aprindă. Scot chibritul şi scapăr un băţ. După ce îşi aprinde ţigara schiţează un surâs de mulţumire, îndreptându-şi privirea din nou către masa de joc. Numai câteva secunde, fiindcă în clipa următoare se întoarce şi mă examinează, arcuindu-şi sprâncenele întrebător. Un zâmbet îi luminează faţa.

— Bună seara! şopteşte ea veselă.

— Bună seara.

Ne îndepărtăm de grupul de jucători. Tânăra izbucneşte în râs.

---

[5] A sta lângă cineva la cărţi, şah, table etc. Şi a urmări jocul.

— Nu credeam că o să te văd, domnule...

— Grigore Zătrescu.

— Deci Grig. Te superi că-ţi spun aşa? Mă numesc Elisabeta Gregorian. Betty pentru cunoscuţi.

Îmi întinde mâna. Este îngustă, cu degetele prelungi. Îmi strânge palma ferm, bărbăteşte.

— Hai la bar, îi propun. Am trecut mai înainte pe acolo şi mi s-a părut un loc liniştit.

— O idee minunată, acceptă tânăra, luându-mă de braţ. În restaurant este o perioadă de acalmie. Orchestra a dispărut de pe ring, doar un pianist cu o chelie pronunţată întârzie aplecat deasupra clapelor „Steinway[6]”-ului negru, lăcuit, interpretând o melodie lentă.

La bar este aproape tot atât de puţină lume ca în urmă cu jumătate. De oră. O ajut să urce pe unul din scaunele înalte. Eu rămân în picioare cu spatele spre ring, sprijinindu-mă cu cotul de tejghea. Barmanul se apropie în grabă.

— Sărut mâinile, domnişoară Elisabeta.

Glasul bărbatului are un ton aparte. Se vede de la o poştă că o place, şi nu doar pentru că e fiica patronului.

— Bună seara, Micky, îi răspunde tânăra.

— Cu ce vă servesc?

---

[6] Steinway & Sons, cunoscută şi sub numele de Steinway, este o companie americană de pian, fondată în 1853 în Manhattan de constructorul de pian german Heinrich Engelhard Steinweg. Creşterea companiei a dus la deschiderea unei fabrici în New York City, Statele Unite, iar mai târziu o fabrică la Hamburg, Germania.

— Un florio.

Betty întoarce capul spre mine.

— Ce bei?

— Un vermut, cu multă gheaţă.

După ce barmanul se îndepărtează, ne surprindem măsurându-ne pe furiş. Izbucnim în râs.

— Conversaţia merge ca pe roate, nu crezi? o – tachinez.

— Aveam îndoieli, dar m-ai liniştit, răspunde ea, mimând seriozitate.

După ce aşază băuturile în faţa noastră, Micky se apleacă peste tejghea şi îmi şopteşte confidenţial:

— Prietenul dumneavoastră încă nu a sosit.

— Nu-i nimic. N-au intrat zilele în sac.

Barmanul îşi aranjează cu gesturi precise haina albă, apoi se îndepărtează, făcându-şi de lucru cu nişte sticle. Trage cu urechea, dar nu prea are ce să audă.

— Aşteptai pe cineva? se arată ea interesată.

— Nu chiar. Un cunoscut mi-a spus că dacă am nevoie de el, seara îl pot găsi de obicei aici.

— Aha!

Tânăra ridică paharul până în dreptul ochilor.

— Pentru ce bem?

— Pentru domnul Dunlop. Nu eşti de părere că fabrică cele mai bune mingi de tenis din lume?

— Sună bine! Deci pentru Dunlop, dar şi

pentru prietenul tău. Fără el nu erai aici în seara asta.

A dracului urare, gândesc în vreme ce ciocnim paharele. Fata îşi înmoaie buzele în băutura de culoare roşiatică, privind peste umărul meu. Ceea ce vede o face să lase paharul pe tejghea cu o grimasă de nemulţumire. Întorc capul pe jumătate. Din uşa restaurantului Nicoale Vlăduţiu cercetează cu priviri grăbite persoanele aflate în salon. Curând ne descoperă şi se îndreaptă spre noi. Însoţitoarea mea îşi muşcă buzele înciudată.

— Othelo?

— Mai rău. Un pisălog, zâmbeşte ea.

Curând simt prezenţa celuilalt lângă mine, dar nu întorc capul.

— Betty, tatăl tău te aşteaptă în salonul albastru. Au sosit domnul şi doamna Seucan.

— Mulţumesc, Nicky. Voi veni imediat.

— Te roagă să nu întârzii.

— Nicio grijă, îl repede tânăra, iritată.

— Aştept să te însoţesc, insistă Nicolae Vlăduţiu. Domnul mai poate să aştepte.

Domnul sunt eu.

Se pare că nu avem şansa să vorbim pe îndelete. Păcat, spun, întorcându-mă.

Privirile ni se întâlnesc. Surâd batjocoritor.

— Ce maniere, domnule director! Sau vreun obicei de pe vremea când eraţi poliţist?!

Figura lui Nicolae Vlăduţiu se crispează. E

clar. I-am devenit dintr-o dată profund antipatic. Încearcă să mă ignore, adresându-se fetei cu ton poruncitor:

— Hai, vino!

— Domnişoara vine când vrea, nu vezi că prezenţa dumitale ne incomodează?

Elisabeta pufneşte în râs văzându-i figura de om vexat.

— Bine, faci cum vrei. Domnul senator se va supăra. Ne întoarce spatele, îndepărtându-se grăbit.

Fata se întoarce spre mine. În ochii ei citesc simpatie.

— Acum trebuie, totuşi, să plec...

— Abia înnodasem firul conversaţiei, nu crezi?

— Aşa-i, dar n-am ce face. Obligaţii de familie.

— Te înţeleg. Nimic nu mi se pare mai oribil decât obligaţiile de familie ale senatorilor, o consolez.

Fata râde.

— Eşti mereu atât de reconfortant? Şi atât de rău?

— Numai miercurea. Ai avut şansa să mă cunoşti în ziua mea bună.

— Fiindcă nu te cred, am o propunere.

— Anume?

— Să ne revedem mâine, undeva, într-un loc liniştit. Ce zici?

— De acord.

— Atunci la ce oră şi unde?

În timp ce mă gândesc, sprijinindu-se de umărul meu, coboară de pe scaun.

— Să zicem la douăsprezece în faţa debarcaderului de la „Belona”. De acord?

Elisabeta Gregorian îşi muşcă buza de jos ca un copil, făcându-şi în gând nişte calcule.

— Îmi convine. Pe mâine!

Îi ocup locul să-mi termin băutura în linişte. Nu mai am ce face aici. La semnul meu, barmanul se apropie îndatoritor. De când m-a văzut însoţit de fiica senatorului m-a plasat probabil într-o categorie aparte de clienţi.

— Da, domnule Zătrescu.

— Plata.

— Nu-i pot primi, domnule! Consumaţia s-a trecut în contul casei.

— Atunci păstrează-i pentru tine, Micky! spun, coborând de pe scaun.

— Vă mulţumesc! Noapte bună!

Intenţionează să se îndepărteze, dar îl opresc cu un gest.

— Aş avea o rugăminte.

— Vă ascult.

— Dacă totuşi amicul Caramzulea îşi face apariţia pe aici, roagă-l să-mi telefoneze.

Îi întind cartea mea de vizită.

— În caz contrar, continui, dacă afli ceva despre el, telefonează-mi dumneata. Mă achit

prompt.

Barmanul priveşte îndelung petecul de carton din palmă, apoi mă examinează.

— Bine, domnule Zătrescu, acceptă el în cele din urmă.

Privind spre uşă are o tresărire. Strecoară cu rapiditate cartea de vizită în buzunarul de la haină şi se îndepărtează. Întorc capul. În uşă, Nicolae Vlăduţiu se uită insistent către bar. Văzându-mă pe picior de plecare, părăseşte grăbit salonul.

În parcare, în timp ce descui portiera, mă aud strigat.

— Hei, amice!

Mă întorc. La câţiva paşi de mine se află Nicolae Vlăduţiu, însoţit de portarul cu nas de boxer. Directorul localului se opreşte în faţa mea, iar celălalt îmi trece în spate. Rămân nemişcat, continuând să-l fixez pe expoliţist. Din cauza penumbrei figura nu i se distinge prea bine.

— Actele, spune el, adresându-se individului din spatele meu.

Încerc să schiţez o mişcare, dar mă pomenesc apucat strâns de braţe. Nicolae Vlăduţiu întinde mâna şi scoate portofelul din buzunarul de la haină. Se întoarce cu spatele şi, la lumina ce răzbate dinspre intrarea localului, îl scotoceşte meticulos. Când termină, se întoarce spre mine. Cel din spatele meu nu-şi slăbeşte

strânsoarea. Jucându-se cu portvizitul, directorul de la „Vraja Nopţii” spune batjocoritor:

— Aşa deci, copoi particular.

— Ai înţeles repede.

— Gura, prăpăditule!

Întinde mâna şi mă bate uşurel cu portvizitul peste obraz.

— Localul ăsta nu-i pentru tine, Zătrescule. Eşti prea amărât ca să-ţi mai calce piciorul aici vreodată. Ai priceput?

Chicotind, mă mângâie cu portvizitul pe obraz, apoi îmi ridică bărbia în sus. Brusc încetează să mai scoată sunetele acelea ciudate şi continuă pe un ton rece:

— Asta înseamnă că ai s-o laşi şi pe Elisabeta în pace. Să nu te mai văd pe-aici!

Fostul poliţist mă mai priveşte câteva clipe fix. Pe urmă aruncă dispreţuitor portvizitul pe jos. Se întoarce şi, înainte să se îndepărteze, porunceşte scurt:

— Lasă-l!

Îi urmăresc cu privirea pe cei doi până ce dispar pe uşa localului. Într-un târziu mă aplec să adun actele împrăştiate pe jos. Nicolae Vlăduţiu se înşală. În mod sigur are să mă mai vadă.

Când ajung la marginea oraşului, în dreptul hipodromului, am o inspiraţie. Ideea nu e rea, dar o întorc pe toate feţele, întrebându-mă dacă merită s-o pun în aplicare. În cele din urmă decid că merită, aşa că la rondul Arcului de Triumf virez la dreapta, depăşesc silueta întunecată a mănăstirii Caşin şi pătrund în cele din urmă în cartierul Domenii.

Vreau să arunc o privire prin locuinţa ziaristului. Dacă cineva m-ar întreba de ce, mărturisesc că n-aş şti ce să-i răspund. Ideea are, evident, o doză de risc. Nu am cheia vilei şi pentru a pătrunde înăuntru ar trebui să-i cer Dianei Manolescu să-mi deschidă. Dar asta mâine, în cursul dimineţii. Pe mine însă mă interesează să vizitez casa acum.

Rulez până la capătul unei străzi, paralelă cu cea pe care se află casa foştilor soţi Manolescu. Frânez în dreptul unui teren viran.

După ce stâng luminile „Ford”-ului, rămân o vreme liniştit, privind casele din jur, cu ferestrele întunecate. Este o noapte de vară ca oricare alta. Nu se vede picior de om pe meleagurile astea şi, ceea ce este mai important, picior de sergent de stradă.

Deschid capacul torpedoului. Găsesc imediat lanterna şi şperaclul păstrat în amintirea unui caz, unul din primele mele cazuri. Verific încă o dată adresa.

Peste câteva minute străbat agale trotuarul

mărginit de teii ale căror coroane bogate alcătuiesc o boltă întunecată.

Casa Dianei Manolescu, o construcţie fără etaj, are în faţă o mică terasă, unde zăresc două şezlonguri şi o umbrelă de soare uitată deschisă.

Părăsesc aleea acoperită cu pietriş ce străbate mica grădină cu tufe de trandafiri şi iasomie. Mă apropii, precaut, de intrare. Nemulţumit, constat că lumina străbate până aici, aşa încât, prudent, mă strecor mai departe. Deşi ferestrele caselor învecinate sunt întunecate, nu vreau să risc inutil.

În dreptul intrării din spate este întuneric, iar clădirea astfel dispusă încât pot să aprind liniştit lanterna. Ascult atent, liniştea nopţii nu este tulburată decât de zgomotele specifice marelui oraş.

Manevrez şperaclul până când se aude un clic. Împing încet uşa, dar mă opresc imediat. Am pentru o clipă, impresia că vaietul balamalelor neunse se aude în tot cartierul. În cele din urmă reuşesc să o întredeschid atât cât să mă strecor în casă.

Lanterna proiectează un fascicul subţire de lumina. Am nimerit în bucătărie. De pe un coridor central se deschid încă trei uşi. Pornesc în recunoaştere. În capăt, spre stradă, „living-room”-ul, o încăpere de dimensiuni nu prea mari, ca de altfel întreagă locuinţă. În stânga

este dormitorul. Pe partea opusă se găseşte biroul. Dacă este ceva interesant de cercetat în toată locuinţa, atunci, fără îndoială, nu poate să fie decât aici.

Din pragul biroului plimb lumina lanternei prin încăpere. O bibliotecă bogată este dispusă de-a lungul pereţilor. Pe masa de lucru, aflată în apropierea ferestrei, ale cărei draperii sunt trase, observ mai multe fotografii. Lângă ele, un aparat de fotografiat „Nettar" şi un „Remington" cu o pagină pe jumătate dactilografiată. Sunt curios ce conţin.

Nu apuc să fac decât câţiva paşi spre masă. Din spate, mai degrabă simt decât aud o şuierătură. Încerc să mă întorc. Gest inutil, deoarece capul parcă îmi explodează în bucăţi, am impresia că peste mine se prăbuşeşte o avalanşă. Toate acestea se condensează în spaţiul infim al celor câteva fracţiuni de secundă până îmi pierd cunoştinţa.

... Nu-mi dau seama cât timp am zăcut aşa. Când îmi revin, simt cum sângele îmi zvâcneşte năvalnic în tâmple, iar ceafa mă doare îngrozitor. Gem dezorientat. Parcă am gura înfundată în iarbă. Într-un târziu realizez că faţa îmi este îngropată în covorul care acoperă parchetul încăperii. Încerc să mă ridic, dar sunt ţintuit ca un fluture într-un insectar. Din. Cauză efortului, leşin din nou.

Când iau din nou contact cu realitatea constat

că nu mă simt în forma de zile mari, dar, măcar acum, mă pun de acord cu Creatorul că omul are două mâini şi două picioare. Cu un efort de voinţă, mă ridic în genunchi, târându-mă până lângă bibliotecă. Mă sprijin cu spatele de lemnul neted.

După câteva minute sunt capabil să mă ridic în picioare. Primul gest pe care îl fac este să controlez interiorul portvizitului. Mă liniştesc. Actele şi banii sunt la locul lor. Ceasul arată ora două şi un sfert noaptea. Starea mea de inconştienţă a durat aproape treizeci de minute. Culeg lanterna de jos.

Prin dormitor pătrund în baie. Aprind lumina de deasupra oglinzii, ridic privirea şi măsor curios figura bărbatului cu faţa desfigurată de durere. Aduce vag cu mine. Oftând, dau drumul la robinet şi îmi bag capul sub jetul de apă. Asta îmi face bine, fiindcă după scurtă vreme pulsaţiile din ceafă se mai atenuează. Mai stau alte câteva minute sub şuvoiul răcoros, apoi închid robinetul şi iau pe dibuite un prosop de pe suportul din apropierea lavoarului. De ce dracu’ nu m-a buzunărit?! mă întreb nedumerit. În timp ce arunc prosopul la loc. Stâng lumina şi mă reîntorc în biroul lui Roger Caramzulea; apăs pe întrerupătorul plafonierei.

Rotesc privirile prin încăpere. Ceva nu se potriveşte cu imaginea fixată pe retină înainte să fiu lovit. Încerc să mă concentrez, dar,

degeaba, memoria refuză să mă ajute.

Ocolesc biroul, citesc sfertul de pagină dactilografiat, preambulul unui articol despre aviatorul Alexandru Papană, răscolesc cele câteva fotografii în care ziaristul surâde la braţul unei femei frumoase. Bănuiesc că este Manuela Şundi, însă nimic, nimic din ce se află acolo nu pare să prezinte vreun interes pentru ancheta mea. Cotrobăi prin sertare, dar realizez, abia acum, că eventualele probe ce-ar fi putut să mă ajute la elucidarea dispariţiei ziaristului şi le-a însuşit agresorul meu. Asta pentru că un hoţ m-ar fi lăsat fără un sfanţ în buzunar.

Nu mai am ce căuta aici. Mă îndrept spre uşă, stâng plafoniera şi la lumina lanternei străbat coridorul şi bucătăria. În clipa când mă strecor prin deschizătura îngustă, liniştea străzii este spartă de zgomotul unui motor. Un automobil frânează scrâşnind din cauciucuri chiar în faţa casei Dianei Manolescu, aşa că renunţ să mai închid uşa şi mă reped spre zidul din spatele curţii. Dintr-un salt mă apuc de coama lui şi în câteva secunde sunt jos. În timp ce descui portiera, din curte aud zgomote de paşi. Mă aşez la volan, pornesc motorul, apoi apăs pe acceleraţie, îndepărtându-mă de locul periculos în compania notelor stridente ale unor fluiere. Pot să bag mâna în foc că vizitatorii ăştia zgomotoşi au legitimaţii de poliţişti. Episodul

îmi stimulează memoria. În dreptul Pieţei Domeniilor îmi dau seama ce lipsea din biroul ziaristului. Aparatul de fotografiat marca „Nettar”.

Mai sunt câteva minute până să-şi facă apariţia Diana Manolescu. În urmă cu jumătate de oră am sunat-o să-i spun că vreau să-i vorbesc. Mă ridic de la birou, iau cana în care apa bălteşte de câteva zile şi ies pe culoar. Trec pe lângă cele câteva birouri aflate aici, două din ele neocupate, celelalte cu nişte firme ciudate, ce te duc cu gândul la afaceri şi mai ciudate. De când sunt instalat aici nu pot să spun că am văzut un du-te-vino, dar am zărit, nu de puţine ori, persoane rătăcind pe la acest etaj, cu aerul că nu vor să fie recunoscute.

Ies pe uşa din capătul culoarului, pe palierul scării de serviciu. În dreapta se află toaleta. Intru şi mă opresc în faţa lavoarului, din al cărui robinet apa curge într-un firicel subţire. Clătesc bine cana, apoi o umplu cu apă proaspătă.

Mă întorc în cameră. Aşez vasul pe tavă şi mă uit la ceas. Mai sunt câteva minute până la ora zece. Mă apropii de fereastra deschisă, în momentul în care un taxi trage la bordură în faţa intrării în clădire. Din el coboară Diana Manolescu.

Câteva minute după aceea aud zgomotul uşii

de la intrare. Prin geamul mat al uşii dinspre anticameră zăresc silueta graţioasă a doctoriţei. Mă grăbesc s-o întâmpin. Spre deosebire de data trecută acum este îmbrăcată într-o rochie frez. Nu are pălăriuţă, în schimb la gât zăresc un şirag de jasp rubiniu în ton cu rochia.

Îi fac semn să ia loc. Când se apropie de masă mă învăluie din nou unda parfumului ei, „Soir de Paris", dacă am reţinut bine.

— Ce ai aflat, domnule Zătrescu? întreabă ea aşezându-se pe scaun.

Mă priveşte atent pe sub sprâncenele uşor arcuite. Stă dreaptă, cu picioarele lipite strâns unul de celălalt.

Intru direct în subiect, fără să amintesc cum am obţinut informaţiile:

— O cheamă Manuela Şundi, dansatoare la compania „Alhambra". Este o *damă* (se strâmbă imperceptibil la auzul acestei expresii), o damă căreia îi place să trăiască bine.

— Cui nu-i place să trăiască bine?! surâde ea.

— Mă rog, nu vă contrazic, doamnă. Toţi vrem mai mult şi mai bine, dar majoritatea în limitele unor sacrificii rezonabile ale conştiinţei lor. Unii n-au ce sacrifica, aşa că le este mai uşor. Dansatoarea face parte din categoria asta. Ei îi place să trăiască peste posibilităţile meseriei, păsându-i prea puţin dacă a trebuit, trebuie şi va trebui să se vândă. A avut mereu

„prieteni” care au ajutat-o să-şi satisfacă acest capriciu. Oameni cu bani. Un diplomat i-a cumpărat garsoniera în blocul „Wilson”, alţii au cotizat probabil să o mobileze, să se îmbrace bine şi să nu lipsească nicio seară din restaurantele de lux. Unul din ei este fratele dumneavoastră. Nu vă faceţi probleme, doamnă, probabil nu ultimul, îi vor urma alţii. Partea neplăcută este alta.

— Care? întreabă Diana Manolescu.

În vocea ei disting o vagă nelinişte.

— Dansatoarei îi place să afle, spun alegându-mi cuvintele, mici secrete ale prietenilor ei, dar nu respectă taina confesiei şi le valorifică fără scrupule.

Doctoriţa închide pentru o clipă ochii. Când îi redeschide mă întreabă calmă:

— Şantaj?

— Ăsta-i cuvântul potrivit.

— Cu ce îl are la mână pe Roger?

— O clipă! N-am spus că îl şantajează. Cu toate astea lucrurile sunt niţeluş mai complicate decât un şantaj banal.

— Mai complicate?!

— Aşa se pare. Nu ştiu cu precizie ce s-a întâmplat, dar am unele bănuieli. Cred că nu sunt prea departe de adevăr.

— Care sunt supoziţiile dumitale?

— Cred că totul a început în urmă cu o jumătate de an, când fratele dumneavoastră a

provocat, cu un articol mai picant, un scandal în prefectura de poliţie. S-a terminat cu morţi şi răniţi, adică, mă corectez văzându-i privirea intrigată, cu concedieri şi retrogradări.

— Da, îmi amintesc.

— Ei, bine, am impresia că lovitura de care pomenea că îl va redresa bugetar seamănă cu cea din ianuarie ca două picături de apă. Dar, de data asta, se pare că indivizii au prins un fir. Au fost cu un pas înaintea lui. Ca atare, au luat contramăsuri.

— Contramăsuri? se arată intrigată clienta mea.

— Bănuiesc, în fine, sunt aproape sigur, că dansatoarea i-a fost plasată intenţionat. Pentru supraveghere. O măsură preţioasă, deoarece atunci când a aflat unele lucruri interesante pentru cei ce-l tatonau, amanta fratelui dumneavoastră s-a grăbit să-i informeze pe poliţişti.

— Ai idee cu ce ar fi putut să-l vândă?

— Nu sunt sigur, poate ei i-a spus mai mult decât v-a spus dumneavoastră, poate l-a surprins discutând la telefon, poate a găsit vreo notiţă de-a lui. Sunt atâţia de poate!

Tac. Diana Manolescu tace şi ea. Îşi priveşte unghiile lungi, lăcuite cu alb sidefiu.

— A amintit vreodată, din întâmplare, de nişte fotografii? o întrerup din meditaţie.

— Ce fel de fotografii?

— N-aş putea să spun. Mă gândesc la unele compromiţătoare pentru poliţişti.

— Nu, dar, dacă stau şi mă gândesc bine, şi-a Cumpărat un aparat de fotografiat acum două săptămâni. O să-l întreb, fiindcă îmi dau seama că lucrurile au luat o turnură periculoasă.

— Nu va fi simplu să-l întrebaţi, fiindcă a dispărut.

— Poftim?!!

— Din păcate ăsta-i adevărul. A dispărut de o zi şi jumătate. În noaptea trecută. S-a ascuns sau… dumnezeu ştie!

Mă ascultă încremenită.

— Ultimul semn de viaţă l-a dat ieri dimineaţa, când a telefonat patronului. Voia câteva zile de concediu. Pare plauzibil, dar mi-e teamă de o înscenare. Am informaţii că era urmărit şi, mai mult decât atât, Manuela Şundi, dansatoarea, şi-a făcut ieri după-amiază bagajele şi s-a făcut nevăzută.

— Crezi că a fost răpit? şopteşte.

Nu-i răspund imediat. Diana Manolescu îşi frământă nervos degetele. În timp ce o privesc îmi amintesc un amănunt: cu prilejul primei noastre întâlniri, îmi spusese că doctorul Manolescu i-a lăsat ei automobilul.

— Ce marcă şi culoare are maşina, să-i spunem, moştenită de la fostul soţ?

Mă priveşte contrariată.

— „Renault” roşu, dar nu-l folosesc deloc, nu

ştiu să şofez. Roger în schimb se mai urcă din când în când la volan. Nu prea des, fiindcă e convins că nu are aptitudini.

— O ţineţi parcată în faţa casei? întreb. (Sunt sigur că în noaptea precedentă nu am zărit-o.).

— Nu, am un loc închiriat la garajul „Leonida”... Credeţi că a plecat cu maşina? O undă de speranţă răzbate în vocea ei.

Nu-i răspund. Iau cartea de telefon şi o răsfoiesc până găsesc numărul garajului. Îl subliniez cu un creion, apoi o împing împreună cu telefonul spre ea.

— Verificaţi dacă automobilul este acolo.

— Cum?

— Spuneţi orice. De exemplu că vreţi să plecaţi într-o călătorie şi doriţi să vă verifice presiunea în pneuri sau nivelul uleiului. Orice.

Diana Manolescu ia receptorul şi formează numărul subliniat. După o scurtă discuţie află că „Renault”-ul nu se află în garaj. L-a luat un prieten al ziaristului.

— Cum arăta? şoptesc.

Doctoriţa acoperă cu palma microfonul.

— Poftim?!

— Cum arăta individul?

— Blond, aşa îşi aminteşte paznicul, spune ea, după ce pune receptorul în furcă. I-a arătat o carte de vizită cu câteva cuvinte din partea lui Roger. Asta înseamnă că a plecat din oraş!

Nu o contrazic. Cred că are dreptate, ziaristul

a plecat cu maşina lui undeva în afara oraşului. Diana Manolescu se ridică. O imit.

— Continui cercetările?

O umbră de tristeţe i-a apărut pe chip.

— Fireşte, domnule Zătrescu. În condiţiile acestea poliţia nu-mi poate fi de niciun ajutor.

O conduc până în dreptul liftului. În timp ce aşteptăm să urce cabina, îi întind cartea mea de vizită.

— Pentru orice eventualitate... Dacă aflaţi ceva, orice amănunt mă interesează, telefonaţi-mi. Poate o să încerce să ia legătura cu dumneavoastră. Aveţi numărul meu de la birou. Vă pot da, dacă vreţi, şi numărul de acasă, adaug.

După o scurtă ezitare, Diana Manolescu încuviinţează. Notez în grabă adresa şi numărul de telefon de la locuinţa mea. Fi întind mica bucată de carton în momentul în care liftul opreşte în dreptul etajului cinci.

6

Observ de departe „BMW”-ul alb, parcat lângă debarcaderul „Belona”, la umbra unei sălcii. Sprijinită de trunchi, Betty Gregorian urmăreşte cu privirea o ambarcaţiune cu vele ce navighează leneş în apropierea ţărmului.

Auzind motorul automobilului, întoarce capul. Îmi zâmbeşte şi înaintează câţiva paşi în

întâmpinarea mea. Este îmbrăcată într-o rochie galben pai. Arată ca o păpădie, o păpădie pe care ar merita să o ţii la capul patului, într-o vază de cristal.

Opresc automobilul şi cobor. Betty este machiată discret. Pe mâna stângă, pe care mi-o întinde graţios, observ un inel de aur, subţire, cu un safir mic de formă rotundă.

— Bună dimineaţa. Mă tem că te-am făcut să aştepţi, îşi consultă micul ceas cu brăţară.

— Exagerezi. Eşti punctual ca un ceas elveţian, mă asigură zâmbindu-mi cu drăgălăşenie.

Dinspre iolă vântul aduce până la noi cuvintele răzleţe ale unui bărbat care dă lecţii de navigaţie unui adolescent cu o figură de bleg. O pală de vânt mai puternică îl surprinde pe tânăr nepregătit, iola se înclină şi în cele din urmă se răstoarnă. Capetele celor doi se arată aproape imediat la suprafaţă.

Betty râde înveselită, apoi îşi aranjează cu un gest cochet părul răvăşit de vânt.

— Ce program propui în continuare? spune ea, cuprinzându-mă cu ambele mâini de braţul drept.

Spre deosebire de seara precedentă apropierea ei mi se pare surprinzător de tulburătoare.

— Ce propun? repet, privind-o admirativ. Să continuăm de unde ne-a întrerupt arogantul tău

amic.

— Nu-l placi, constată ea amuzată. Nici el pe tine.

— Ce spirit de observaţie! exclam.

De la debarcader, în ajutorul celor doi naufragiaţi se desprinde o barcă. În ea doi tipi îmbrăcaţi cu tricourile Yachting Club-ului trag cu dexteritate la vâsle, în timp ce-l ghidează pe bărbatul care încearcă, împingând de catarg, să redreseze iola.

— Aseară, Nicky m-a întrebat ce-am discutat cu tine, întrerupe ea tăcerea.

— Şi?!...

Betty zâmbeşte şi, strângându-mă cu degetele subţiri, se lasă greu pe braţul meu.

— L-am repezit, aşa că s-a enervat, dar înainte să plece m-a avertizat să fiu atentă cu cine stau de vorbă. Evident se referea la tine.

— La mine?! fac pe miratul, împungându-mă cu degetul în piept.

— Cu siguranţă. De fapt cu ce te ocupi, domnule Zătrescu? mă întreabă ea cu un aer serios, după care slăbeşte strânsoarea braţului şi se îndepărtează uşor.

— Arheolog. Un insignifiant arheolog, spun zâmbind. Scormonesc prin gunoaie după blidele sparte cândva de alţii.

Betty deschide poşeta şi scoate o pereche de ochelari de soare. După ce şi-i potriveşte, mă ia din nou de braţ.

E bănoasă?!

Pentru o fată de senator, cunoscuţii nu pot să aibă decât meserii bănoase, nu-i aşa?

— Îmi inventariezi portmoneul? o întreb zâmbind. Tânăra râde şi, fără să-mi răspundă, mă trage după ea. Pornim cu pas agale fără să mai scoatem un cuvânt.

Peste zece minute ne aflăm într-un separeu, pe terasă umbroasă a unui mic restaurant înecat de verdeaţă. Mesele sunt discret mascate de gardul viu format din arbuştii de trandafiri sălbatici, agăţaţi pe spaliere de lemn.

Din locul în care mă aflu, zăresc, la intrarea unui separeu vecin, un doberman cafeniu culcat la umbră, un exemplar superb.

Patronul, însoţit de un picolo scund, cu figură de vulpe, ne aduce paharele cu băutură, îndepărtându-se cu temenele. Este numai zâmbet. Când rămânem singuri, Betty îşi dă jos ochelarii şi îi aşază pe masă.

— Aseară l-ai întâlnit, până la urmă, pe prietenul tău? întreabă fără curiozitate.

— Nu, chiar mă mir, de obicei Caramzulea este parolist – strecor numele lui Roger ca o informaţie lipsită de importanţă.

Tânăra flutură din mână dispreţuitor.

— Ah, ziaristul ăla antipatic. Un înfumurat, umblă mereu însoţit de o roşcată destul de frumuşică dacă n-ar avea scris pe frunte că îşi face veacul prin Dudeşti. Pe unde-i crucea aia

faimoasă.

— Ce înseamnă pentru tine o persoană antipatică? Un bărbat care nu-ţi face curte sau o femeie care, la o petrecere, îţi dă sentimentul că nu ai ce căuta acolo?!

Betty îşi ridică ochii căprui spre mine, încruntându-se.

— Aveam dreptate aseară. Eşti rău! Eşti rău ca un... Face o pauză ca să găsească cuvântul potrivit.

— Ca un doberman, îi vin în ajutor, aruncând o privire fugară spre câinele care dormitează respirând sacadat.

Se destinde şi izbucneşte în râs. Îi place comparaţia, o găseşte chiar nostimă. Ridică paharul cu florio şi multe cuburi de gheaţă şi-l duce la buze.

— Îţi dau, totuşi, un pic de dreptate, adaug după o clipă de tăcere.

— De ce? se arată ea curioasă.

— Fiindcă, deşi te cunoaşte, Roger n-a scos o vorba despre tine, spun zâmbind. Cred că îţi împărtăşeşte sentimentele.

Tânăra se strâmbă. Îşi priveşte imaginea reflectată în lentilele ochelarilor de soare, apoi, nemulţumită, îi aşază în aşa fel încât să se vadă mai bine.

— Crezi că ai umor? Părerea mea este că nu-l interesează decât senatorul Nicoară Gregorian, pentru că vrea să parvină. Tata îl cultivă pe

ziaristul Roger Caramzulea fiindcă are nevoie de el. Afacerile lui, cunoscuţii lui.

Ridic din sprâncene mirat.

— Nu şi ai tăi?!

— Cu mine are relaţii foarte, foarte protocolare, spune ea, aranjându-şi, cu ochii aţintiţi spre lentilele ochelarilor, o şuviţă de păr rebelă. Nu mă interesează afacerile lui papa. Politica nu-mi spune nimic. E adevărat că, din când în când, particip şi eu la seratele lui politice. Dar o fac de când a murit mama. Cu o astfel de ocazie l-am cunoscut, dar numai atât, domnule Zătrescu, zâmbeşte ea, ridicându-şi din nou privirile spre mine. Poate, săracul, ar fi încercat ceva, dar cred că roşcata i-ar fi scos ochii dacă îl simţea.

— Exagerezi. În orice caz e păcat că nu-l cunoşti mai bine. E un tip pe cinste.

— Te cred, fiindcă îmi eşti simpatic. Dar te mai cred şi pentru că tata se pricepe la oameni.

— Serios?!

— Nu-ţi vine să crezi, dar aşa este, râde ea. Se învârt în jurul lui tot felul de oameni, o adevărată colecţie.

— Colecţie? Aşa, ca una cu gândaci de bucătărie? întreb privind-o ironic.

Fata îşi scutură capul, ameninţându-mă cu degetul.

— Iar ai luat-o razna, domnule!

— Bine, retractez. O colecţie, să-i zicem, de

prieteni. Betty zâmbeşte.

— Mai merge. Tata, ca orice om politic, doreşte să aibă o echipă, o adevărată echipă.

— Aha! Înţeleg că în anturajul domnului senator, Roger reprezintă sindicatul ziariştilor.

Elisabeta Gregorian ridică din umeri.

— Dacă vrei. Nicky îmi spunea că este unul din cei mai buni gazetari. Un adevărat câştig pentru tata.

— Nu te contrazic.

— În fine, îmi dai dreptate.

Cu un gest scurt, elimin de pe faţa de masă câteva frunzuliţe aduse de vânt.

— El, vreau să spun Vlăduţiu. Nicolae Vlăduţiu. Ambasadorul cui este? Al cârciumarilor sau al poliţiştilor? În fond nu are importanţă, spun după o clipă de tăcere, fiindcă, indiferent din ce grup face parte, mi se pare că, într-adevăr, colecţia este bogată.

— Te înşeli! râde ea, dezvelind o dantură perfectă. Cu el lucrurile nu stau chiar aşa. Tata îl cunoaşte de multa vreme şi îl consideră aproape un membru al familiei.

— Nu mai spune?! Eşti logodită cu el?

— De unde ai scos-o şi pe asta?

— Mi-a făcut impresia. E, cum să-ţi spun, foarte posesiv vizavi de tine.

— Mă rog, ăsta-i genul lui. Posibil să spere ceva în sensul ăsta, dar nu mă simt cu nimic vinovată, fiindcă l-am tratat mereu ca pe un

camarad.

Încep să înţeleg furia fostului poliţist. Nimic nu poate enerva mai mult un bărbat decât o femeie frumoasă care îl tratează ca pe un camarad.

— În orice caz, te place, insist eu.

— Şi ce dacă?! Esenţial este că nu-l plac eu. Chiar dacă tata ţine la el, nu acelaşi lucru se întâmplă cu mine.

— Înţeleg că domnul senator ţine şi la Roger.

— Îl admiră, ceea ce după părerea mea este altceva! Zâmbesc sceptic.

— Îl admiră, aşa, pe gratis? Pomeneai ceva despre o afacere. Nu ţin. Minte, spun prefăcându-mă că-mi răscolesc memoria, să fi citit vreun articol semnat de Roger despre domnul Gregorian.

— Nici n-a scris, dar cred că pregăteşte ceva.

Vorbesc indiferent, încercând să-mi maschez curiozitatea:

— Afirmi că pregăteşte ceva? N-a scos un cuvânt despre asta!

— Cu siguranţă. Săptămâna trecută, când se afla la vila noastră de la Snagov unde ne retragem de obicei vara, avea cu el un aparat de fotografiat. Tocmai veneam din oraş, când l-am zărit urcându-se în maşina lui. M-a văzut şi am avut impresia că avea un aer destul de încurcat; a coborât şi mi-a cerut să nu-i spun nimic latei, fiindcă doreşte să-i facă o surpriză.

Încercase să-i facă câteva fotografii, dar el era ocupat, se întreţinea cu nişte oameni politici care tocmai sosiseră.

La naiba! Asta era. Fotografiile făcute la Snagov.

— Câtă viclenie! zâmbesc, ca de o glumă bună. Elisabeta râde.

— Evident, o să-i facă plăcere, dar nu cred că după asta o să câştige o poziţie mai bună în ierarhia prietenilor tatei. De părerea asta era şi Nicky.

— I-ai spus şi lui?

— Cunoşti tu vreo femeie care să poată ţine un Secret? se alintă. În orice caz, Nicky nu s-a arătat prea încântat. Dimpotrivă. M-a pisat cu întrebări.

Mă priveşte curioasă.

— Totuşi, nu înţeleg de ce ne-am întâlnit. Să discutăm doar despre amicul tău?

Îi dau dreptate. Restul timpului îl petrecem în mod agreabil. Betty este o parteneră de conversaţie foarte simpatică.

După o vreme discuţia noastră este tulburată de retragerea perechii din separeul în dreptul căruia se află câinele. Îi zăresc printre ochiurile din perdeaua de trandafiri sălbatici cum se ridică de la masă. Dobermanul zvâcneşte înviorat, se scoală şi se întinde căscând. Scurt timp după aceea de după gardul viu apare un al doilea exemplar.

Stăpânii animalelor, un bărbat şi o femeie în floarea vârstei, tipul nordic, de un blond aproape alb, viguroşi, cu alură sportivă, formează o pereche potrivită. Genul de pereche după care întorci capul pe stradă, în restaurant, oriunde.

Patronul îi conduce câţiva paşi, apoi dispare grăbit spre bucătăria restaurantului.

Bărbatul şi femeia vorbesc cu glas scăzut, cu acea indiferenţă tipică pentru o cunoştinţă proaspătă sau o căsnicie îndelungată. După câţiva paşi ea se opreşte şi pune lesele celor doi câini. Întorc privirea, încercând să mă concentrez asupra întâmplărilor unei vacanţe petrecute de domnişoara Gregorian în urmă cu doi ani la Monte Carlo. Când perechea ajunge în dreptul nostru, stăpâna dobermanilor exclamă:

— Betty! Ce surpriză! Nu credeam că o să te întâlnesc aici.

Blonda vorbeşte cât se poate de corect româneşte, dar are un uşor accent, indiscutabil teutonic.

— Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de mult, continuă femeia. Îmbrăcată într-un taior bej cu o croială elegantă, o priveşte cu simpatie pe Elisabeta Gregorian, care pare surprinsă şi încântată de această întâlnire neaşteptată. Cei doi dobermani, la o comandă scurtă în germană, se aşază adulmecând în direcţia

noastră. Se fac prezentările:

— Dagmar von Hackenau, se recomandă stăpâna câinilor cu o strângere de mână viguroasă, în timp ce mă examinează cu o privire rece.

Însoţitorul ei se numeşte Hans Ebner. Arată ca un star de cinema? Pe faţă i-a încremenit un zâmbet de circumstanţă. Priveşte când la mine, când spre fata senatorului cu o căutătură atentă.

— A sosit în dimineaţa asta de la Berlin să prospecteze piaţa românească, se simte datoare să explice frumuseţea de pe coastele Mării Baltice. Venim direct de la aeroport.

Dagmar von Hackenau se întoarce spre el şi îi spune în germană că domnişoara este fiica unui om politic influent, ce simpatizează cu Germania. O să i-l prezinte diseară. Este convinsă că-i va putea fi de un real folos. Introducându-l în cercurile de afaceri de aici. Bărbatul zâmbeşte în continuare, dând din cap încântat, Nu-mi dau seama ce-l face să fie atât de încântat. Că Elisabeta este fată de senator sau că tatăl ei se dă în vânt după discursurile cancelarului Adolf?

După câteva minute, timp în care cele două femei au schimbat câteva banalităţi – pe care eu şi domnul Ebner le-am ascultat tăcuţi –, Dagmar von Hackenau se uită la ceas şi îndepărtează braţele în lături dezamăgită.

— Ne pare rău, zâmbeşte ea în colţul buzelor, dar ne grăbim. Trebuie să ajungem în oraş. Peste o jumătate de oră suntem aşteptaţi la legaţie.

Înţeleg că este vorba de legaţia germană, aflată vizavi de Academia Română, pe Calea Victoriei.

— Atunci pe diseară, Dagmar, spune Betty veselă. Sper că nu ai uitat că tata te aşteaptă.

— Se poate?! o linişteşte nemţoaica. Se întoarce spre mine surâzătoare.

— La revedere, domnule Grigore Zătrescu.

Hans Ebner îşi ia rămas bun de la noi păstrând pe figură acelaşi zâmbet încremenit, în vreme ce femeia porunceşte dobermanilor să o urmeze. Abia după ce perechea se îndepărtează câţiva paşi, mă aşez şi îmi aprind o ţigară.

— Ce învârte cobra asta regală? murmur privind perechea ce tocmai dispare pe poarta grădinii.

— Nu-ţi place?

— Vrei să mint ca să-ţi fac plăcere?

— De fapt, nici mie nu-mi place, dar am fost sfătuită să mă port amabil cu ea. Se ocupă cu probleme culturale, aşa mi s-a spus. Te interesează?

Zâmbesc.

— Nu. Înainte să punem punct acestui subiect, trebuie să admit că ţi-ai însuşit arta

prefăcătoriei cu nota maximă.

Elisabeta Gregorian râde amuzată, apoi reia povestirea de unde a întrerupt-o, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Peste trei sferturi de oră părăsim restaurantul, îndreptându-ne spre automobilele parcate pe malul lacului, sub salcie.

Când ne mai vedem? întreabă ea în timp ce urcă în maşină.

— Cine ştie?! spun în vreme ce închid portiera „BMW”-ului. Peste câteva zile trebuie să plec în Dobrogea. Am o mie şi una de pregătiri de făcut. Dar nu se poate să nu ne mai întâlnim până atunci, undeva, prin Bucureşti. Câteodată, oraşul e atât de mic!

După ce bagă cheia în contact, Elisabeta rămâne o clipă pe gânduri, privind prin parbriz drumul dinaintea sa. Ridică ochii spre mine.

— Vag, foarte vag, domnule Zătrescu, şi cum nu-mi place să las la întâmplare lucrurile care mă privesc.

— *În seara asta o să faci ceea ce vreau eu,* continui fraza începută de ea.

— Exact! Vezi ce uşor ai ghicit? În seara asta avem o petrecere. Nu admit să mă refuzi.

Vorbeşte ca o persoană obişnuită să obţină ceea ce vrea. Mă uit atent la ea şi-mi zic că va obţine ceea ce îşi doreşte şi în cazul meu. Întâmplarea face ca eu însumi să doresc a da o raită prin proprietatea domnului Nicoară

Gregorian de la Snagov.

— Aşa, cu toate foloasele? o întreb, observând cum i se înroşesc pometii obrajilor.

Încearcă să râdă.

— N-ai devenit cam prea devreme îndrăzneţ?! Prefer să fac eu primul pas. Te sechestrez doar pentru o petrecere. Tata a organizat un dineu. După ce bătrânii se retrag, continuăm cu un party nebun.

Mă aplec şi, ţinând-o de mână, fac contactul. Motorul „BMW”-ului porneşte la sfert, toba de eşapament începe să bubuie înfundat.

— Vrei să-i strici seara domnului director Nicky? spun.

Betty pare amuzată de idee. Îşi pune ochelarii de soare şi se apropie de mine, atingându-mi faţa cu părul.

— De ce nu?!...

Accept invitaţia, spunându-mi că mi-ar face într-adevăr plăcere să-l enervez pe Nicolae Vlăduţiu.

Pe Dan Comăneanu îl găsesc în tipografia ziarului „Cronica Bucureştilor”. Stă la câţiva paşi de rotativa care se învârte ameţitor, într-un zgomot infernal. Urmăreşte cu atenţie teancul de ziare azvârlit de maşină pe grătarul de la capătul ei. Din când în când se apleacă şi ia câte o pagină; o examinează rapid, apoi o aşază la loc. Este gata ediţia de seară.

Mă apropii şi îl bat pe umăr. Se întoarce imediat. Dând cu ochii de mine îmi face semn să aştept. Îi explic prin gesturi că prefer s-o fac afară, în Sala mică ce dă spre palierul scării. Încuviinţează, apoi se apropie de un muncitor în vârstă, îmbrăcat într-un halat gri, murdar pe la poale, şi începe să gesticuleze grăbit.

Ies din sala rotativei şi mă opresc lângă o fereastră, nu departe de uşă. Peste câteva minute apare şi ziaristul ţinând între degete o coală proaspăt tipărită.

— Care-i baiul? întreabă el în vreme ce o împătureşte.

Mă sprijin cu spatele de zidul vopsit în ulei verde, scorojit din loc în loc.

— Am venit la *raport.* Doar m-ai angajat, nu?

— Ce-ai aflat?!

Nu se uită la mine. A pus coala pe pervazul ferestrei şi începe să-şi cureţe degetele înnegrite de cerneala tipografică proaspătă.

— Nu prea multe, dar destule ca să pot încropi o poveste, chiar două.

— S-o aud pe prima.

— Începutul îl ştii. Mi l-ai spus chiar tu. Iată ce am cules în plus: grupul pe care l-ai văzut acum două seri ieşind din blocul „Wilson” era format din ziarist, Manuela Şundi şi o prietenă de-a ei. Oricât ţi s-ar părea de ciudat, dansatoarea locuieşte acolo, la etajul şapte. Are o garsonieră.

— Oho! exclamă Dan Comăneanu.

— Seara şi-au petrecut-o, se pare, în cea mai mare parte, la „Vraja Nopţii”. Acolo se găseşte un telefon instalat în local. Dacă ai chef să chemi pe cineva din bar, îi oferi şi un concert pe gratis.

— Deci, de-acolo mi-a telefonat, murmură el.

— Da. Pe la două şi jumătate, trei fără un sfert au plecat. S-au întors în oraş cu un taxi. Cealaltă, blonda, a dormit în noaptea aceea la Manuela Şundi. Caramzulea a plecat cu taxiul şi dus a fost. Chiar dacă n-a fost urmărit, băieţii îi ştiau fiecare mişcare. Roşcata este o vorbăreaţă.

— Ce vrei să spui?! se încruntă el.

— Ca să fiu mai clar, se pare că dansatoarea îmbină plăcutul cu utilul. Adică îi supraveghea fiecare pas pentru o mică îndemnizaţie.

— De ce?! întreabă el contrariat.

— Să zicem că are o datorie de recunoştinţă, mai mult sau mai puţin consimţită. Am uitat să-ţi spun că dansatoarei îi place un sport bănos. Şantajul. Din nefericire, un oarecare articol din codul penal îl trece în categoria delictelor. Că urmare, nu a fost decât o chestiune de timp până a intrat în conflict cu legea. Poliţiştii, bărbaţi galanţi, au închis ochii cu condiţia ca ea să-i deschidă mări asupra ziaristului.

— Sună ca la carte.

— Nu?! Aşa că Manuela Şundi a aflat mai

multe lucruri, decât tine şi, pentru bani, l-a vândut urgent. Avizaţi din vreme, tipii şi-au luat măsuri de siguranţă.

— Cu alte cuvinte, l-au răpit, completează el.

— Ia-o mai încet. Eu spun doar o poveste. Fără probe, nu este decât o poveste. Deci, să zicem, l-au răpit. Au căutat o acoperire plauzibilă. L-au forţat să-şi ceară, telefonic, un concediu de la patron şi să scrie câteva cuvinte adresate paznicului de la garajul „Leonida", unde îşi ţine maşina. Totodată, au scos-o din scenă pe dansatoare şi au expediat-o din Bucureşti pentru o vreme. Au acţionat rapid, încât acum, pentru cine întreabă, ziaristul şi-a luat amanta şi a şters-o cu automobilul din oraş, undeva, în vacanţă. Pare verosimil, ce zici?

Ziaristul fluieră prelung.

— Puteam să înghit momeala, continui să raţionez, dar au făcut o greşeală. Una mică de tot: în povestea asta se învârte un personaj care a început să mă obsedeze. Este blondul. Blondul ce făcea de planton pe trotuar atunci când i-ai văzut. El a luat din garaj maşina lui Caramzulea, în fine, tot el a trecut pe la locuinţa dansatoarei şi a ajutat-o să-şi facă bagajele. Asta ar fi prima poveste. O singură nedumerire am, pentru ce toate astea?

Dan Comăneanu rămâne pe gânduri. Într-un târziu mormăie:

— Şi a doua poveste?

— În ea apar câteva personaje şi locuri noi, sună puţin altfel, dar în unele părţi seamănă al dracului de mult cu cealaltă.

Ziaristul se apropie de mine şi, imitându-mă, se sprijină de zid. Nu scoate un cuvânt. Priveşte becul murdar de deasupra uşii, ce aruncă o lumină anemică, aşteptând să continui. Ceea ce şi fac.

— De câteva luni bune, cu puţin timp înainte să o cunoască pe dansatoare, Roger Caramzulea a început să se învârtă în anturajul unui om politic. Un senator.

— Un senator?

— Da, unul, Nicoară Gregorian.

Ziaristul se încruntă.

— Gregorian?! Numele lui mi se pare cunoscut.

— Da? Ce ştii despre el?!

Dan Comăneanu ridică din umeri.

— Deocamdată nu-mi amintesc nimic.

— Bine, să lăsăm asta, deşi m-ar interesa să cunosc câte ceva despre acest om.

— O să caut. Mai departe?

— Senatorul este proprietarul localului „Vraja Nopţii”. Director, Nicolae Vlăduţiu, un expoliţist. Întâmplarea face ca acesta din urmă să fi fost, înainte de ziarist, cel care a întreţinut-o pe dansatoare. O are la mână cu ceva, lucrează mână în mână cu el de mai

multă vreme, nu ştiu, cert este că au făcut echipă.

— Nu pricep. Până la urmă cu cine se ţine de ticăloşii? Cu poliţiştii sau cu cârciumarul?

— Ăsta se pare că este un prim element de legătură între cele două poveşti. Nu-i exclus ca Nicolae Vlăduţiu să fi păstrat relaţii strânse cu câţiva de la prefectură. Poate i-au cerut să le facă serviciul ăsta, să o plaseze pe dansatoare ziaristului. Spun poate, deoarece e posibil s-o fi făcut doar în folosul său, iar ăia să nu aibă habar de asta.

— Cum aşa?

— Dispun de informaţii că de vreo jumătate de an Roger Caramzulea se ducea frecvent la „Vraja Nopţii”. Aproape seară de seară.

— Şi?!

— Este cert că începuse să se învârtă în anturajul lui Nicolae Gregorian. Ba mai mult, era primit şi în casa domnului senator. Contează să ai alături de tine un om de presă influent cum este amicul tău. Nu?

Dan Comăneanu nu-mi răspunde imediat, este prea preocupat să rumege informaţia.

— Afirmi că îl urmărea pe senator? întreabă el într-un târziu.

Nu-i răspund direct la întrebare.

— Ce a văzut? Ce a aflat? Nu ştiu! Ceea ce cunosc însă este că a făcut în secret câteva fotografii la reşedinţa de vară de la Snagov a

fostului senator. Acesta-i al doilea element de legătură. Şi unii şi alţii au ceva de ascuns, iar Roger Caramzulea a aflat. Dar au aflat şi ei că ziaristul este la curent cu ceva ce n-ar fi trebuit să fie.

— Cum?

— Când omul îşi freca palmele mulţumit că s-a ales cu nişte poze pe cinste şi se pregătea s-o şteargă, a avut neşansa să fie văzut. A îndrugat o poveste credibilă, că voia să facă o surpriză senatorului, iar persoana respectivă a comunicat-o lui Nicolae Vlăduţiu ca pe un fapt divers.

— Cine a fost?

— N-are importanţă. Astă-noapte am făcut o percheziţie în locuinţa ziaristului. Am intrat în birou, aparatul de fotografiat era pe masă, dar nu am apucat să pun mâna pe el.

Dan Comăneanu mă priveşte cu atenţie. Parcă acum m-ar vedea pentru prima oară. Deschide gura să-mi spună, probabil, părerea lui despre mine, dar în cele din urmă renunţă.

— N-am mai apucat să pun mâna pe el, fiindcă am fost făcut knockout. Cel care m-a pus la podea a luat aparatul şi a dispărut. Nici eu n-am mai stat mult prin zonă, căci au apărut poliţiştii.

— Crezi că agresorul tău i-a anunţat?

— Mai mult ca sigur. Era un prilej nesperat ca să mă înlăture. Fiindcă, nu ştiu de ce, simt

că am început să fiu talonat. Cuiva nu-i convine că mă amestec. De altfel, nu mă miră. Era de aşteptat să se întâmple aşa.

— Mi-ai spus două poveşti, dar tu ce părere ai?

— Deocamdată niciuna. Mă întreb doar dacă din cele două nu s-ar putea încropi una singură. Dar pentru asta mai trebuie să-mi bag nasul pe ici, pe colo. În seara asta îmi propun să văd cum arată vila domnului senator. Cea de la Snagov.

— Să nu dai de dracu'!

— Nicio grijă. De data asta mă duc ca invitat.

— Cum ai reuşit?

— Asta n-are importanţă. Îţi povestesc altă dată. Îi întind mâna. Plec să mă dichisesc. Te ţin la curent, dacă aflu ceva.

Urc câteva trepte spre ieşire, când ziaristul mă strigă. Mă opresc şi mă întorc spre el.

— Ce mai vrei?

— Mi-am amintit, spune el, ceva despre senator. E unul din apropriaţii lui Vaida-Voevod[7], cu toate că de un an nu mai face

[7] Alexandru Vaida-Voevod (n. 27 februarie 1872, Olpret, azi Bobâlna – d. 19 martie 1950, Sibiu), a fost un om politic, medic, publicist, unul dintre liderii marcanţi ai Partidului Naţional Român din Transilvania, apoi al Partidului Naţional Ţărănesc. Vaida-Voevod a debutat politic în anturajul arhiducelui Franz Ferdinand, ca susţinător al drepturilor românilor transilvăneni. După Unirea Transilvaniei cu România şi fuziunea naţionalilor transilvăneni cu ţărăniştii din Vechiul Regat, s-a numărat printre liderii marcanţi ai noului Partid Naţional Ţărănesc. În activitatea politică, Alexandru Vaida-Voevod a ocupat timp de trei mandate funcţia de premier al României, remarcându-se de

politică naţional-ţărănistă. Acţionează pe cont propriu şi programul lui are o vizibilă nuanţă de dreapta. A cochetat şi cu legionarii, dar de când au început să devină indezirabili a lăsat-o mai moale. Cam asta pentru început, dar o să mai caut.

Când ies din clădirea în care este instalat ziarul, îmi spun că informaţia este preţioasă. Pentru că Nicolae Vlăduţiu – asta am aflat de la comisar – făcea, la rându-i, politică cu „cruciuliţe şi făclii”. Parcă aşa spunea. Este primul element de legătură palpabil între cei doi.

7

Sprijinit de aripa automobilului, parcat peste drum de „Djaburov”, îmi omor timpul parcurgând în fugă rubricile ziarului „Universul”. O aştept pe Elisabeta Gregorian. Este prin împrejurimi, deoarece, lângă celălalt trotuar, în faţa magazinului, este oprit „BMW”-ul atât de cunoscut. Într-un târziu, fata apare însoţită de o femeie în vârstă, îmbrăcată foarte elegant. Par angajate într-o discuţie animată.

---

asemenea la conducerea Ministerului de Interne şi a Ministerului de Externe. A sprijinit regimul autoritar al regelui Carol al II-lea, motiv pentru care i-a părăsit pe naţional-ţărănişti şi a întemeiat propriul partid. După instaurarea monarhiei autoritare a fost numit consilier regal, iar şeful statului l-a folosit pentru a-şi justifica regimul, mizând pe credibilitatea unor politicieni cu experienţă, care erau fideli monarhiei.

La câţiva paşi, ca o umbră, le urmează docil un tinerel palid, ţinând în braţe o cutie mare, frumos ambalată. Betty mă zăreşte de îndată şi-mi face semn că nu mai întârzie mult. Peste câteva minute bătrâna doamnă reintră în clădire. Fiica senatorului mă atenţionează să fiu gata. Împăturesc ziarul şi mă instalez la volan.

După ce comisionarul aranjează pachetul pe banchetă şi îşi înhaţă bacşişul, tânăra porneşte motorul şi demarează. Accelerez, mă înscriu în trafic şi, profitând de un prilej favorabil, virez brusc la dreapta, urmând-o.

Drumul până la Snagov se transformă într-o adevărată tortură. Elisabeta conduce nebuneşte, încât sunt nevoit să-mi chinui „Ford”-ul ca să păstreze o distanţă cât mai mică faţă de automobilul sport ce goneşte pe şosea ca un bolid.

Până să ajungem la capătul călătoriei noastre, afară s-a întunecat. După ce traversăm satul Snagov, părăsim şoseaua, înscriindu-ne pe un drum îngust, bine întreţinut.

După o curbă, drumul se pierde într-o poiană largă, ce coboară lin spre malul lacului. Ridic piciorul de pe acceleraţie, micşorând viteza.

Drept în faţă, luminată fără zgârcenie, se zăreşte vila senatorului. Este construită de un arhitect tradiţionalist, în cel mai autentic stil brâncovenesc, prea autentic ca să nu fi fost

ridicată abia de câţiva ani.

Imediat după poarta masivă din fier forjat, deschisă larg, începe o alee ce străbate gazonul bine întreţinut. Pe malul lacului observ o estradă, unde câţiva muzicanţi îşi aranjează instrumentele fără grabă. Lumina lampioanelor colorate, ce înconjoară ringul şi estrada se răsfrânge în apa a cărei apropiere răcoroasă este o binecuvântare după canicula de peste zi.

În dreptul scărilor ce duc la intrarea în vilă sunt parcate câteva limuzine elegante.

Şoferii, neclintiţi la volane, aşteaptă ca stăpânii, aflaţi undeva în clădire, să-şi înceapă petrecerea, ca ei să se poată strânge împreună şi să tăifăsuiască în linişte.

Ocolim clădirea pe o alee pietruită. Ajungem în spatele vilei. Opresc maşina după „BMW”-ul alb, cobor şi mă apropii. Elisabeta Gregorian, întoarsă spre bancheta din spate, se chinuie să apuce cutia adusă de comisionar.

— Ce zici? Minunată cursă, râde ea în timp ce îmi pune în braţe pachetul.

O fi minunată pentru alţii, îi replic în gând. Iau cutia sub braţ, deschid portiera şi o ajut să iasă. Elisabeta porneşte grăbită spre uşa de stejar întredeschisă.

Spre deosebire de etaj, parterul este luminat. Prin ferestrele deschise se aude rumoarea unei conversaţii. Din când în când o voce puternică răzbate printre celelalte.

— Tata, mă avertizează în şoaptă însoţitoarea mea. Hai să ne grăbim, să nu vadă cumva că am sosit abia acum.

Pătrundem într-un hol spaţios, îmbrăcat în lambriuri de stejar. Încăperea este pustie. Drept în faţă se află intrarea principală, a cărei uşă este larg deschisă.

Elisabeta Gregorian urcă în grabă scările din marmură albă, silindu-mă să ţin pasul cu ea.

— Mai repede, şopteşte, văzând că rămân în urmă. O să întârzii cu siguranţă. Au început deja să sosească invitaţii şi încă nu sunt îmbrăcată.

La etaj se află un hol de dimensiuni mai mici. Patru uşi sunt din lemn, vopsite în alb. A cincea, aflată în apropierea scărilor, încadrată de două ferestre mari ce lasă în timpul zilei să pătrundă lumina în hol, este de sticlă: Dă într-o „loggia[8]”, încărcată de plante exotice, printre care se odihnesc câteva piese de mobilier din răchită împletită.

Betty intră în încăperea aflată în dreptul scărilor, lângă terasă. O urmez. Înăuntru este întuneric, dar, peste puţin timp, se aude un clic şi lumina se aprinde.

Încăperea, destul de spaţioasă, mobilată foarte modern, este plasată în jumătatea ce dă

[8] Galerie exterioară încorporată unei clădiri, acoperită şi deschisă către exterior printr-un şir de arcade sprijinite pe coloane sau pe stâlpi.

în spatele vilei. În apropierea ferestrei se găseşte un şevalet acoperit cu o bucată de pânză albă. Lângă el, stivuite cu faţa la perete, zece, douăsprezece tablouri. În aer se simte mirosul de vopsea specific atelierelor de pictură.

— Urmezi belle-arte? o întreb, dându-i pachetul.

Încuviinţează în tăcere şi începe să desfacă panglica de culoare bleu ce leagă cutia. Cu un gest neglijent aruncă ambalajul pe podea, apoi se îndreaptă spre bar, o mică piesă cubistă, aşezat într-un colţ al camerei. Mai înainte să-l deschidă, se apleacă şi aprinde o lampă cu picior aflată în apropiere.

— Te rog să mă ierţi câteva minute, spune. Între timp pune-ţi ceva de băut.

— Tu vrei ceva?

— Ce-ţi torni şi ţie, îmi răspunde Elisabeta îndreptându-se spre uşa ce dă în cealaltă cameră a apartamentului.

Înainte să dispară în camera vecină, apasă pe întrerupător şi stinge becurile plafonierei.

Acum în încăpere stăruie o lumină blândă, odihnitoare. Mă îndrept spre bar şi după ce prepar două vermuturi, iau unul din pahare şi mă apropii de fereastră. Afară adie o boare de vânt încărcată cu mirosurile vegetale ale pădurii ce înconjoară proprietatea. Cerul este spuzit de stele. Sprijinit de pervaz, încerc, fără

să reuşesc, să străpung eu privirea întunericul până spre liziera ce se conturează la câteva zeci de metri distanţă.

Jos, în afara conului de lumină de la becul de deasupra – intrării, zăresc piscina.

Pe marginea ei zac părăsite două şezlonguri.

La parter este linişte, nu se mai aud voci. Dinspre lac răzbat acordurile orchestrei ce îngână o melodie vag cunoscută.

Deodată, apelul strident al unui telefon rupe echilibrul sonor al acestei nopţi calme de iulie.

— Alo, da?!

Îmi încordez auzul. Credeam că nu mai este nimeni în încăperile de jos, dar iată că m-am înşelat.

— La telefon.

Recunosc vocea senatorului Nicoară Gregorian. Mă aplec să aud mai bine.

— Nicio grijă, continuă el pe un ton ceva mai coborât. Am deja pe masă o listă. Cei vechi împreună cu cei care mi se par susceptibili de a fi abordaţi. O voi face în seara asta, aşa cum am stabilit la ultima noastră întâlnire. Dacă totul merge perfect, sâmbătă seara avem şi semnăturile.

Urmează un moment de tăcere. Un brotac, ascuns în gardul viu, începe să orăcăie, acoperind pentru o clipă sunetele depărtate ale orchestrei.

— Da, sugestia a venit din partea persoanei.

Din nou o pauză; desigur, interlocutorul senatorului are lucruri importante de comunicat.

— Perfect! Se va înlătura astfel orice bănuială. Peste o oră deci.

Mă uit la ceas. Este nouă şi jumătate. Sunt curios ce se va întâmpla peste o oră, dar senatorul este scump la vorbă. După ce îşi ia rămas bun de la necunoscut, închide telefonul.

Liniştea coboară din nou în încăperea de la parter, dar nu pentru multă vreme. De jos, se aude din nou vocea lui Nicoară Gregorian. Cu un ton poruncitor invită pe cineva să între.

— Ce este, Nicky?!

Noul venit este Nicolae Vlăduţiu.

— Domnule senator, e timpul. Majoritatea invitaţilor au sosit deja, spune el pronunţând cuvintele ca un valet de casă mare.

— Cine a venit?

Fostul poliţist înşiră mai multe nume. Mie îmi sună ca o trecere în revistă a celor mai cunoscute firme industriale şi bancare din oraş.

— Ar mai fi o problemă, spune el în final, cu voce ezitanta.

— Ce problemă? tresare Nicoară Gregorian.

— Domnul general Cantacuzino.

— Într-adevăr, este o problemă. E aici? întreabă, sec, senatorul.

— Da, l-am zărit acum câteva minute împreună cu Marieta Wieder.

— Dumnezeule! Târfa l-a adus pe ramolitul ăsta bătrân, care până la urmă o să reuşească să mă compromită, izbucneşte eu furie nestăpânită senatorul. Chiar dacă a scăpat cu faţa curată din afacerea Ducă, nu înseamnă că n-ar putea să mă bage în gura ziariştilor sau a celor de la Siguranţă.

— Exageraţi, domnule senator. Îl întrerupe calm Nicoale Vlăduţiu. Vă amintesc că astă-seară suntem doar între ai noştri.

— Poate ai dreptate. Exagerez! strigă Nicoară Gregorian. Dar pot gândi altfel acum când trebuie să fim atenţi la orice amănunt? Ai uitat legea din aprilie?! Doar am discutat asta cu Codreanu şi a fost de acord cu mine.

— Parcă nu-l ştiţi pe general! Poate să-i spună căpitanul legiunii orice i-ar spune, când îşi pune el în cap ceva s-a terminat. O ţine pe a lui.

Urmează, din nou, o perioadă mai lungă de tăcere.

— În fine, acum trebuie să înghiţim rahatul până la capăt, spune resemnat senatorul. O rugăminte am. Stai cu ochii pe el, iar dacă bea prea mult, evacuează-l discret.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule senator, se arată de acord directorul de la „Vraja Nopţii”.

Se aude zgomotul unui scaun tras pe parchet.

— Nu luaţi lista?

— Crezi că m-am sclerozat? izbucneşte

morocănos senatorul. Nu numai că sunt capabil să ţin minte câteva nume, dar pot să-mi amintesc altele şi mai şi! mârâie el ameninţător.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să spun asta, intervine grăbit, Nicolae Vlăduţiu.

— Bine, să lăsăm fleacurile, îl întrerupe Nicoară Gregorian. Betty a coborât?

— Nu încă.

— Ca de obicei întârzie, străbate până la mine glasul nemulţumit al senatorului.

— S-o chem? se oferă Vlăduţiu.

Vocile se aud mai slab, probabil cei doi se îndepărtează de fereastră.

— Lasă, dragă, oricum nu vine mai repede, răspunde plictisit senatorul. L-ai trimis pe Creţu să rezolve încurcătura aia nenorocită?

— Desigur, domnule senator! A plecat pe linia forturilor, voiam să spun pe şoseaua de centură, cu două maşini. I-am lăsat vorbă să telefoneze imediat ce pune lucrurile la punct.

— Ai procedat bine...

În cele din urmă, jos se lasă din nou liniştea. Mă îndepărtez de fereastră şi iau loc pe canapea.

Peste câteva minute din încăperea alăturată îşi face apariţia Elisabeta Gregorian. Poartă o rochie lungă, de un verde închis. Tocurile înalte ale pantofilor îi accentuează ţinuta elegantă.

O măsor din cap până în picioare, apoi fluier

admirativ Se apropie şi, pe neaşteptate, se apleacă şi mă sărută apăsat pe gură.

— Pentru aprecieri, mă lămureşte ea.

Întind mâna, o cuprind de mijloc, încercând s-o trag spre mine, dar, cu un gest uşor, se desprinde.

— Nu-i momentul acum... Paharul meu unde e?

Mă ridic şi i-l aduc. Înainte să-l ia, îmi scoate batista din buzunarul de la piept şi îmi şterge cu atenţie urmele de ruj.

După câteva minute coborâm. În mijlocul holului de la parter Elisabeta se opreşte brusc, ducând mâna la gât:

— La naiba! Am uitat să-mi pun colierul, exclamă ea înciudată. Aşteaptă-mă. Mă întorc imediat.

O urmăresc cu privirea până ce dispare pe scări, apoi mă îndrept în grabă spre uşa care, bănuiesc, dă în încăperea unde, cu puţin timp înainte, a avut loc discuţia. Sunt cu atenţia încordată, ferindu-mă să nu dau ochii cu cineva. Este linişte, doar dinspre oficiu, aflat undeva într-un colţ al casei, se aud zgomote de veselă.

Apăs pe clanţă. O lampă de birou, aşezată pe masa aflată în apropierea ferestrei, luminează discret o impresionantă bibliotecă dispusă de-a lungul pereţilor. Mii de volume legate în piele grena umplu rafturile ce se înalţă până în

apropierea tavanului.

Las uşa întredeschisă şi mă apropii de masă. În scurt timp găsesc ceea ce mă interesează. Este lista amintită de Nicoară Gregorian în convorbirea purtată la telefon. O parcurg în grabă şi nu mă pot stăpâni să nu şuier uimit printre dinţi. Una din hârtii este o ciornă cu adeziunile a vreo douăzeci de personalităţi politice şi financiare cunoscute. Adeziuni ca să susţină material şi moral Garda de Fier. Cealaltă, o recapitulare a sumelor cu care o parte din respectivii îi sprijiniseră până atunci pe legionari.

Îmi reamintesc discuţia auzită cu un sfert de oră mai înainte şi înclin să-i dau dreptate senatorului. Legea din aprilie, legea pentru apărarea ordinii în stat, este foarte incomodă pentru cei care sprijină organizaţiile politice scoase în afara legii. Iar Garda de Fier este una din ele. Domnul senator stă pe un butoi cu pulbere şi îşi dă seamă de asta. Fiindcă legea este necruţătoare cu cei ce se fac vinovaţi de adunarea de fonduri, participă la întruniri ale acestor organizaţii, îşi pun la dispoziţie proprietatea pentru astfel de întruniri sau primesc subvenţii din străinătate. Aşa că dacă se află cu ce se îndeletniceşte, domnul Nicoară Gregorian are neşansa să-şi petreacă următorii ani pe seama statului, la Aiud, Jilava sau aiurea. Alături de el şi o parte a oaspeţilor aflaţi în

această seară la vila de la Snagov.

După câte îmi dau seama toţi formează o pradă aleasă pentru procuratură, pentru că fac parte, cu siguranţă, din acel nebulos, ultrasecret, senat legionar, demnitate acordată onorific susţinătorilor financiari, nu neapărat membri ai Gărzii de Fier. Senat invocat ca principalul sponsor al legiunii în timpul procesului asasinilor primului-ministru Ducă[9], ucis cu jumătate de an în urmă, în decembrie 1933. Listele, dacă ar fi semnate, s-ar transforma într-o probă zdrobitoare pentru justiţie. Ar izbucni un scandal monstru. Abia acum realizez gravitatea faptelor descoperite de Roger Caramzulea.

Închid mapa şi ies repede din biroul senatorului. La timp, pentru că, imediat, îşi face apariţia şi fiica lui.

— Să ne grăbim, mă zoreşte ea, luându-mă de braţ. Între timp, afară, în faţa scărilor şi pe alee, până departe spre poartă, pajiştea s-a acoperit cu maşini luxoase. Ai putea fi tentat să crezi că Nicoară Gregorian a deschis un salon

[9] Ion Gheorghe Ducă, adesea I. G. Ducă sau Ion G. Ducă / Ion Gh. Ducă (n. 20 decembrie 1879, Bucureşti, România – d. 30 decembrie 1933, Sinaia, România) a fost un om politic liberal român. A fost iniţiat în francmasonerie, când se afla la studii în Franţa. A deţinut funcţiile de ministru al educaţiei (1914–1918), ministru al agriculturii (1919–1920), ministru al afacerilor externe (1922–1926), ministru al afacerilor interne (1927–1928), şi prim-ministru al României între 14 noiembrie şi 30 decembrie 1933, la această ultima dată fiind asasinat de aşa-numiţii Nicadori din cauza eforturilor sale de a stăvili Mişcarea Legionară.

de automobile, dacă nu ai şti că patronează o banală petrecere. Spre malul lacului, în jurul ringului de dans, s-au adunat cam o sută, o sută douăzeci de invitaţi. Senatorului îi place să trăiască pe picior mare, nu se uită la bani, şi trebuie să recunosc că, măcar la prima impresie, totul pare foarte izbutit.

Ne apropiem. Nicoară Gregorian tocmai face semn asistenţei să-i acorde câteva minute de atenţie. Cei prezenţi se supun invitaţiei gazdei, apropiindu-se. Senatorul începe un mic discurs spiritual, plin de vervă. Îl privesc cu atenţie. Este un bărbat înalt, suplu, cu părul înspicat la tâmple. Figura colţuroasă şi tăietura fermă a gurii îi subliniază firea voluntară.

Ne oprim în afara cercului format în jurul vorbitorului. Elisabeta mă strânge uşor de braţ.

— Rămâi în preajmă, şopteşte ea. Încerc să mă strecor în faţă.

— Nicio grijă, mă descurc.

O urmăresc cu privirea cum îşi face loc zâmbind printre grupurile de invitaţi, schimbând saluturi cu persoanele cunoscute. Nicolae Vlăduţiu, aflat lângă senator, îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi îndreaptă atenţia către mine, fixându-mă cu un aer sumbru. Când privirile ni se încrucişează are un rictus de nemulţumire.

Printre cei prezenţi o descopăr pe Dagmar von Hackenau, însoţită de Hans Ebner. Blonda

traduce în şoaptă cuvintele senatorului, care peste puţin timp îşi încheie discursul într-un ropot de aplauze. Mulţumeşte asistentei cu o aplecare uşoară din cap, apoi îndepărtează braţele în semn că petrecerea poate să înceapă. Ca la un semnal, orchestra începe să cânte, iar invitaţii se împrăştie fără grabă. Dinspre cele câteva bufete amenajate pe pajişte, încărcate cu băuturi şi gustări, pornesc în toate direcţiile chelneri purtând tăvi cu pahare.

Elisabeta Gregorian a ajuns lângă senator. Acesta, împreună cu directorul de la „Vraja Nopţii”, stă de vorbă cu o pereche în vârstă. Chiar priviţi de la distanţă, ceva din atitudinea lor arată că se poartă faţă de cei doi bătrâni cu deferenţă, cu acel respect inconfundabil pe care îl stârnesc oamenii însemnaţi.

Îi privesc câteva minute, apoi, în pas de plimbare, mă îndrept spre malul lacului. După ce trec de estradă, descopăr debarcaderul înconjurat de aluni sălbatici. Cobor cele câteva trepte până spre un ponton luminat de un bec puternic, de care este legată o şalupă cu motor. Suprafaţa lacului este întunecată, doar pe celălalt mal, aflat la vreo două sute de metri, sclipesc câteva lumini.

— Ah, ce m-ai speriat? şopteşte o voce răguşită. Întorc capul. De pe o bancă marcată de crengi se ridică o femeie îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, cu un trup subţire, dar

cu o figură răvăşită de trecerea anilor. Este machiată din belşug şi are părul vopsit într-un roşcat ţipător.

— Nu-i aşa că voiai să mă sperii? surâde, clătinându-se imperceptibil.

Abia acum observ că ţine în mână un pahar.

— Nici vorbă, îi răspund, intrând în joc. Nu-mi plac glumele de prost gust, o asigur zâmbind.

— Chiar? se miră ea.

Uitând de pahar, acesta se înclină uşor, lăsând să cadă câteva picături de băutură pe scândurile pontonului.

— Pe cuvânt, o liniştesc şi-i îndrept mâna. Aveţi grijă...

— Eşti atent cu femeile, suspină, îngrămădindu-se în mine. Nu-i aşa că ne-am cunoscut?

Zâmbesc, apoi o iau de braţ, îndreptându-ne în direcţia scării. Curând ne aflăm în apropierea ringului de dans, făcându-ne loc printre grupurile de invitaţi.

— Ne-am cunoscut, nu? repetă ea.

— Bineînţeles. Altfel mai stăteam noi de vorbă?

Se încruntă puţin, apoi îmi declară tranşant:

— Te plac fiindcă ai principii!

— Grozav. Atunci mă duc să caut o bere ca să bem pentru asta.

Nu apuc să mă îndepărtez decât câţiva paşi,

când femeia mă strigă:

— Hei, iubitule!

— Prezent! îi răspund. Întorc privirea spre ea, dar nu mă opresc din drum.

— Să nu întârzii prea mult.

— Se poate?

Femeia îmi zâmbeşte, apoi face o piruetă şi porneşte cu paşi şovăielnici. O urmăresc, din clipă în clipă mă aştept să se împiedice, dar mă liniştesc, când, după câteva secunde, acostează un bărbat tânăr, cu un aer de provincial, care priveşte pierdut în jurul său. N-aş putea să jur, dar bănuiesc că începutul conversaţiei este o copie la indigo a celei purtate cu mine acum câteva minute.

Întorc capul. Apărută ca din senin, la câţiva paşi depărtare, Elisabeta Gregorian mă examinează cu un aer batjocoritor. Mă apropii.

— Ce voia scârba aia? spune cu răutate, luându-mă de braţ.

— Companie. E atât de singură!

Betty îşi apropie buzele de urechea mea, şoptind:

— Pe dracu'! Pun rămăşag că baba ţi-a făcut avansuri să te culci cu ea. Recunoaşte că am dreptate!

— Ai pierdut pariul. Dacă mai aşteptat puţin poate îl câştigai, fiindcă nicio femeie nu poate să se afle în preajma mea mai mult de un sfert de oră fără să-i treacă aşa ceva prin cap. Sunt

irezistibil!

— Obraznicule!

— Crezi?... De fapt cine este?

— Marieta Wieder, rudă apropiată a Duduii, se strâmbă ea.

— Ia te uită! Colecţia domnului Gregorian, cea despre care discutam la prânz, are şi piese din camarilă.

— Hai să nu mai vorbim despre beţiva aia, că îmi strică seara.

Ne apropiem de o masă cu băuturi şi gustări. În spatele ei, un chelner îmbrăcat în smoking priveşte aferat în jur. Iau două pahare cu martini, şi-i ofer unul Elisabetei.

— Uf, bine că am terminat cu protocolul! exclamă ea, ducând paharul la buze. De-acum o să mă ocup numai de tine, promit.

— Dacă o să ai timp! o avertizez în şoaptă, făcându-i semn să întoarcă discret capul.

Un bătrân scund, în jur de şaptezeci de ani, verde în ciuda timpului scurs peste el, cu pielea uşor flască, dar cu ţinută ireproşabilă, se apropie de noi, fixând-o pe Elisabeta prin monoclu. Părul rar şi barba, aproape albe, îi sunt tunse îngrijit, iar îmbrăcămintea, foarte corectă, îi subliniază şi mai mult alura care, fără nicio îndoială, anunţă un fost militar.

— Fată frumoasă, câtă bucurie pentru ochii mei! exclamă el.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule general!

Îl recunosc după portretul publicat în reviste. Este generalul Gheorghe Cantacuzino, Zizi Cantacuzino-Grănicerul[10], cum i se mai spune. Oaspetele nedorit al senatorului Nicoară Gregorian.

A comandat în război Brigada de grăniceri, o trupă de elită cu un comandant pe măsură, dar de ani buni este în retragere şi are o ocupaţie mai bănoasă, cea de politician.

Fiica senatorului face prezentările; încântată de revederea cu bătrânul samurai. În ciuda înălţimii, generalul are o palmă mare, iar când îmi strânge mâna o simt viguroasă. Veselă, Elisabeta îl ia de braţ şi cei doi încep să bârfească cunoştinţele comune aflate la petrecere. Noul venit se simte de minune, retrăind parcă vremurile de demult, când era doar un prăpădit de sublocotenent. Cu siguranţă ar răcni ca un leu rănit dacă ar afla părerea lui Nicoară Gregorian despre el, exprimată cu patruzeci şi cinci de minute înainte. Îi privesc în tăcere.

În ciuda impresiei, bătrânul, un degenerat aristocratic, simplu ca resorturi intelectuale, mare duelgiu în tinereţe, fusese renumit pentru

[10] Gheorghe (Zizi) Cantacuzino, supranumit Grănicerul (n. 25 decembrie 1869, Paris – d. 9 octombrie 1937, Bucureşti) a fost un moşier, general şi politician român de extremă dreaptă, preşedintele oficial al partidului fascist-legionar Totul pentru Ţară, o continuare a partidului Garda de Fier dizolvat în 1933, şi membru al Senatului legionar.

şiretenia şi cruzimea sa. Moartea soţiei sale, la care, se pare, ţinea mult. Îl zdruncinase într-atât încât devenise maniac religios. Crezuse că îşi va câştiga tinereţea veşnică lipindu-se trup şi suflet de legionari. Nu şi-o câştigase, în schimb câştigase un şi mai prost renume după implicarea sa, alături de tinerii lui mentori, în asasinarea lui Ducă. Arestat împreună cu Corneliu Zelea Codreanu[11], căpitanul legiunii, li se imputase vina de instigatori morali ai crimei, dar nu se putuse formula un cap de acuzare împotrivii lor, fiind eliberaţi.

Generalul, flecărind întruna cu Elisabeta Gregorian, ne împinge cu încetul până în apropierea bufetului. O dată băuturile la îndemână, Zizi Cantacuzino lichidează, una după alta, cinci cupe de şampanie. O face cu un aer natural, gesturile îi sunt cumpătate, părând preocupat mai mult de conversaţie.

Cum discuţia mă plictiseşte teribil, privesc în jur apatic, gândindu-mă la un pretext să mă retrag. Am aflat o grămadă de lucruri noi şi vreau să mă gândesc la ele în linişte. Într-un loc retras, lângă o magnolie deasă, îi zăresc pe

[11] Corneliu Zelea Codreanu, la naştere Corneliu Zelinski (n. 13 septembrie 1899, Huşi, România – d. 30 noiembrie 1938, Tâncăbeşti, Snagov, Ilfov, România) a fost liderul carismatic al extremei-drepte fasciste româneşti, al partidului Garda de Fier sau al Legiunii Arhanghelul Mihail din România interbelică, cunoscuţi şi sub numele de Legionari, Mişcarea Legionară sau neoficial, „Cămăşile Verzi”. Codreanu a avut controlul absolut al organizaţiei. Legionarii i-au atribuit titlul Căpitanul.

Nicoară Gregorian şi Nicolae Vlăduţiu.

Acesta din urmă vorbeşte printre dinţi, tăind din când în când aerul cu palma. După privirile pe care le aruncă în direcţia noastră, îmi dau seama că subiectul conversaţiei este un oarecare detectiv particular pe nume Grigore Zătrescu. Sunt neliniştiţi că mă aflu aici. Dar şi mai neliniştiţi sunt fiindcă am reuşit să mă apropii de general, şi asta se vede după faţa senatorului, care ascultă ţinând buzele strânse, cu un surâs încremenit pe faţă.

Elisabeta şi generalul izbucnesc în râs. Îmi întorc privirea spre ei. Zizi Cantacuzino tocmai a terminat de povestit o anecdotă şi pare încântat că a reuşit să-i ţină minte poanta.

Peste puţină vreme, brusc, bătrânul general ne părăseşte.

— Mă scuzaţi, chicoteşte el fără motiv, îndepărtându-se cu un aer marţial.

Elisabeta, privind peste umărul meu, îşi reţine o uşoară tresărire. Mă întorc. Senatorul se apropie cu pas măsurat, împărţind saluturi, zâmbete şi strângeri de mână.

Ajuns lângă fiica sa, o ia pe după umeri, sărutând-o pe tâmplă.

— Cum ţi se pare petrecerea, draga mea?

— Până acum, foarte reuşită, papa.

Nicoară Gregorian mă examinează cu o sclipire rece în priviri. Elisabeta se desprinde din îmbrăţişare pentru a face prezentările.

— Grigore Zătrescu, mă recomand.

Senatorul îmi întinde mâna zâmbind glacial. În ciuda aparenţelor, îl simt încordat ca un arc.

— Domnule Zătrescu, nu ţin minte să te numeri printre susţinătorii mei politici. Sau mă înşel?

— Numai întâmplarea, domnule senator, a făcut ca în seara asta să ne cunoaştem. Oricum felicitări, fiindcă trebuie să recunosc, aţi organizat o petrecere deosebită. Regia este de prima mână.

Îl ironizez, senatorul simte asta, se stăpâneşte cu greu. Situaţia o salvează Elisabeta, care îşi dă seama că ceva nu-i în regulă şi intervine:

— E invitatul meu, papa.

— Sigur, invitatul tău, mormăie el, cu o grimasă de nemulţumire.

Elisabeta Gregorian este complet derutată de atitudinea tatălui ei, nu ştie ce să creadă.

— Deranjez?! întreb cu un aer nevinovat.

Senatorul spune cu un dispreţ abia mascat:

— Nu încă. Până acum te integrezi, destul de bine peisajului. Dar nu asta mă îngrijorează. Mă preocupă ocupaţia dumitale.

— Ei, nici chiar aşa! exclam, prefăcându-mă contrariat. Cred că este la fel de onorabilă ca şi cea, să zicem... de politician.

E o nouă provocare, dar senatorul îşi păstrează calmul, nu vrea să se dea în

spectacol:

— Din punctul dumitale de vedere, afirmaţia este cât se poate de corectă. Nu însă şi din punctul meu de vedere. Prezenţa unui detectiv particular printre oaspeţii mei mă nelinişteşte.

Elisabeta ne priveşte încremenită.

— Exageraţi, domnule Gregorian! spun zâmbind fermecător.

Senatorul ridică imperceptibil din umeri.

— Poate. M-aş bucura să fie aşa.

După o clipă de gândire, adaugă:

— Poate treci zilele astea pe la mine. O să ne cunoaştem mai bine, în plus am să-ţi fac o propunere. Dacă o accepţi, îţi garantez de pe acum că se poate mânca o pâine bună pe lângă mine. Însă până atunci sunt de părere că este mai bine să părăseşti proprietatea mea.

Discuţia noastră este întreruptă de apariţia generalului Cantacuzino. Acesta se apropie de senator şi îl bate prieteneşte pe spate.

— Dragă Nicoară, ce-ai făcut tu în seara asta e fain de tot.

Bătrânul este deja afumat şi se clatină lejer pe picioare. Nicoară Gregorian, vădit indispus de prezenţa noului venit, se retrage un pas. Surâde, totuşi, şi îl întreabă degajat:

— Îţi place într-adevăr, Zizi?

— Se poate?! Să-ţi spună şi acest tânăr. Mă ierţi, dragule, da’ am uitat cum te cheamă.

— Zătrescu. Grigore Zătrescu, domnule

general, îi amintesc zâmbind.

Elisabeta asistă în continuare tăcută la scena de efuziune a fostului militar. Chelnerul, care de câteva minute bune şi-a dat seama că e mai bine să se retragă în celălalt colţ al mesei, îşi face de lucru cu câteva sticle ascunse într-o frapieră acoperită de un şervet alb. Zizi Cantacuzino ia două pahare pline de pe masă, întinzând unul senatorului.

— Să bem, dragă Nicoară, ca Dumnezeu să se îndure de tine şi de noi toţi laolaltă cu tine, toastează el.

Senatorul îl priveşte sever, încercând să-şi mascheze enervarea sub paravanul unui zâmbet. Generalul continuă să peroreze:

— Ţara are nevoie de noi. A. România Mare! declamă el. Iubitul nostru Corneliu spunea...

— Zizi, îl întrerupe cu o voce de gheaţă Nicoară Gregorian. Nu-l plictisi pe domnul Zătrescu cu micile noastre bârfe politice. Nu-l pasionează.

— Mă rog, credeam că şi el... se miră generalul, dar lasă fraza neterminată şi goleşte paharul. După ce înghite şi ultima picătură de băutură, plescăie mulţumit.

— Atunci să bem pentru tinerii care fac politică! hotărăşte el întinzând mâna spre masă. În cinstea tinerilor gata de orice sacrificiu!

Elisabeta Gregorian mă ia hotărâtă de braţ.

— Domnului Zătrescu îi pare foarte rău, dar trebuie să se retragă.

— Păcat, suspină fostul grănicer. Totuşi, pare foarte simpatic.

În ochii lui Nicoară Gregorian disting un semn de încuviinţare. Betty mă strânge şi mai tare de braţ, parcă îi este teamă să nu mă smulg, şi îşi înfige unghiile în mâneca hainei mele.

— Domnule Zătrescu, să nu uiţi ce ţi-am propus, îmi aminteşte senatorul. O să avem timp să discutăm pe îndelete. Sunt convins că o să ne înţelegem.

Nicolae Vlăduţiu – în tot timpul ăsta a dat târcoale grupului nostru – face câţiva paşi după noi, dar la un semn al lui Nicoară Gregorian renunţă, mulţumindu-se să ne urmărească doar cu o privire încruntată.

După ce ne îndepărtăm destul de mult de ultimele grupuri de invitaţi, Elisabeta dă drumul braţului meu cu o mişcare bruscă.

— Vai, nu mă mai placi! exclam amuzat. Sunt dezolat.

— Să taci, domnule! strigă înfuriată la culme. „Sunt un prăpădit de arheolog”, mă maimuţăreşte ea. De ce n-ai avut curajul să-mi spui ce hram porţi? Probabil tata are dreptate!

Ridic din sprâncene.

— Ce dreptate?

Fata se dă doi paşi înapoi.

— Spion nenorocit, cine te plăteşte te plăteşte bine, nu?! ţipă ea cu lacrimi în ochi, bâlbâindu-se, apoi se întoarce şi se îndepărtează în fugă.

8

Remarc de departe maşina parcată sub un stâlp de iluminat din apropierea locuinţei mele. Pentru o clipă am o strângere de inimă când constat că automobilul, cu aspectul sumbru al unui dric întors de la ceremonia funebră, este arhicunoscutul model pe care îl foloseşte de câţiva ani buni poliţia românească.

Un bărbat gras, cu pălăria dată pe ceafă, sprijină grilajul metalic al gardului, rumegând un chiştoc de mult stins. Are, fără îndoială, aerul inconfundabil al breslei poliţiştilor.

Virez încet şi opresc în faţa „Fiat”-ului de culoare neagră. După ce ridic geamurile de la portierele din faţă cobor, încui automobilul şi, învârtind pe deget cheile de la casă, mă apropii de poartă.

— Sal’tare! Bag de seamă că ţi-ai pus în gând să-mi dărâmi gardul, spun când trec pe lângă el.

Scuipă chiştocul şi mormăie ceva neinteligibil.

Pe treptele de la intrare zăresc un alt bărbat. Mă apropii şi, când sunt la câţiva paşi de el, recunosc vocea lui Scarlat Orăşeanu, care

monologhează despre mizeriile vieţii de poliţist, privindu-l pe Toulouse. Toulouse este un motan persan, bej cu maro, un exemplar superb, proprietatea doamnei Ionescu-Bengeşti, doamna general Ionescu-Bengeşti, văduva unui brav militar de intendenţă.

Când am închiriat modestul apartament format din două camere, ce se găseşte la etajul vilei, văduva a condiţionat contractul de obligaţia de a hrăni animalul. Nu fiindcă bătrâna n-ar fi dispus de mijloace materiale, ci din simplul motiv că nu prea obişnuieşte să stea în vila ei din Cotroceni. În ultimii ani s-a cuibărit la nişte rude din Craiova, iar dacă mai dă din când în când prin Bucureşti o face doar ca să nu uite cum arată oraşul şi, în mai mică măsură, să vadă în ce stare se găseşte proprietatea.

La fel ca şi stăpâna lui, motanul este un oaspete rar în casă, făcându-se nevăzut zile întregi pentru a bântui prin împrejurimi. Acum, când prin cine ştie ce întâmplare a apărut iar la domiciliu, stă cuminte şi, mişcând din vârful cozii, pare atent la cuvintele poliţistului.

Când mă vede, comisarul îmi face un semn de salut.

— Ia te uită! Poliţia în persoană! De unde ştii că ador surprizele făcute la miezul nopţii? îl întreb în vreme ce-i strâng mâna.

Scarlat Orăşeanu se ridică, fără să-mi

răspundă. Toulouse se linguşeşte smerit la picioarele mele în semn de bun venit, apoi se pierde în întuneric printre tufele de rodiu plantate în faţa casei.

Sunt curios ce l-a adus pe poliţist la ora asta la mine. Descui, aprind lumina în living şi, după ce intrăm, îi fac semn să ia loc pe canapea. Scarlat Orăşeanu îşi azvârle pălăria cu un gest neglijent pe comoda aflată lângă uşă, după care se trânteşte gemând pe unul din cele două fotolii aşezate în faţa canapelei.

Mă îndrept spre fereastră, o deschid larg, fără să mai trag perdeaua, apoi revin lângă comisar.

— O bere de la gheaţă? întreb în vreme ce-mi desfac nodul de la cravată.

Încuviinţează în tăcere, aşa că mă îndrept spre bucătăria vilei, unde se găseşte un răcitor. Jos, la parter, pot să circul doar prin living-room şi bucătărie, la etaj în cămăruţele şi baia închiriate, în rest încăperile sunt încuiate.

Revin cu sticlele aburinde şi cele două pahare. Scarlat Orăşeanu stă în picioare în dreptul ferestrei deschise. Priveşte afară, ştergându-şi alene cu batista tâmplele umede din cauza transpiraţiei.

În casă este cald, mult mai cald decât afară, aşa că, după ce las sticlele pe covor şi pun paharele pe măsuţa joasă din faţa canapelei, îmi scot pălăria şi haina şi le arunc pe unul din

fotolii. Mă aşez.

— Frumoasă casă! Ai baftă, detectivule! Stai într-un cartier liniştit, ai locuinţa ta, clasa întâi, ce mai, te poţi considera un om norocos! spune comisarul, apropiindu-se.

— Mă invidiezi?!

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?! Mă întreb doar de unde ai atâţia bani...

— Porneşti de la o premisă falsă, bătrâne! îi atrag atenţia în timp ce desfac capacele celor două sticle cu bere. Nimic din ceea ce vezi nu-mi aparţine. Stau cu chirie, o chirie mică într-adevăr, dar asta pentru că păzesc casa doamnei general Ionescu, care dracu' ştie pe unde bântuie. Deci nimic altceva decât un chiriaş cu mai multe obligaţii decât altul.

— Chiar şi în situaţia asta, nu te poţi plânge, spune el, lăsându-se pe celălalt fotoliu.

Umplu paharele. Scarlat Orăşeanu apucă unul din ele, apoi, fără să scoată un cuvânt, îl duce la gură. Îl urmăresc până când dă berea pe gât cu înghiţituri mari, apoi i-l umplu din nou.

— Memoria a început să-mi joace feste, spun după ce gust din lichidul rece, uşor acidulat. Am uitat când ţi-am dat adresa.

Comisarul râde încetişor.

— Rutina, băiatule. Rutina!

Îşi şterge faţa de sudoarea ce pare că ţâşneşte şi mai abitir după paharul băut pe

nerăsuflate. Continuă după câteva secunde, cu o căutătură vag batjocoritoare:

— Recunoaşte că, în privinţa mea, contribuabilii pot să fie liniştiţi că impozitele nu se duc pe apa sâmbetei.

— Să publici asta la anunţuri, în „Dimineaţa” sau „Universul”. Când or să citească vor plesni de bucurie.

Comisarul pare a nu fi auzit, fiind preocupat să se scotocească în buzunar după tabacheră. În cele din urmă o găseşte. După ce îşi aprinde o ţigară, se lasă pe speteaza fotoliului, apoi apucă din nou batista mototolită şi reîncepe să-şi tamponeze tâmplele şi ceafa groasă.

Cum tăcerea se prelungeşte, mă uit la ceas şi casc resemnat. Este două şi un sfert.

— De fapt de ce ai venit?

Scarlat Orăşeanu scutură ţigara cu un gest plictisit.

— În noaptea asta sunt de gardă la Serviciul circulaţiei publice. Ştiai?!

Fac semn din cap că nu ştiam, dar nici nu mă interesează corvoadele pentru care este plătit.

— Pe la unsprezece şi jumătate, spune el uitându-se la ceasul de la mână, deci acum trei ore, am primit o comunicare de la jandarmeria din Tânganu. În apropierea comunei a avut loc un accident.

— Dacă mă bănuieşti pe mine, te-ai deranjat de pomană. Astăzi, din cauza caniculei, n-am

omorât nici măcar o muscă.

Scarlat Orăşeanu mă priveşte cu seriozitate.

— O femeie şi un bărbat au murit. Se pare că bărbatul, el conducea, a adormit la volan şi a intrat peste bariera lăsată. Şi-a ales însă prost momentul. Era tocmai ora când trecea acceleratul dinspre Olteniţa. Ce-a mai rămas din ocupanţii maşinii se găseşte la morgă. Nu asta-i important, se întâmplă atâtea accidente de automobil, ci un amănunt care te interesează direct. Ştii a cui era maşina?

Nu-i răspund, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Un „Renault” înregistrat pe numele lui Roger Caramzulea, continuă el.

Gândurile mi se învârt în cap cu o viteză nebună, încât fac un efort ca să par calm. Întreb:

— Venea sau pleca din Bucureşti?

Comisarul scapără un chibrit şi-mi oferă foc. Privesc pentru câteva secunde ţigara, pe care o frământ între degete, apoi o aprind.

— Pleca. Acum vin direct de acolo şi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos când îmi amintesc ce-am văzut. Şi, crede-mă, am văzut destule.

— Ia te uită! Pleca din Bucureşti! spun ironic. Mă întreb unde dracu’ o fi stat astea două zile?

Scarlat Orăşeanu se încruntă.

— Ce vrei să spui?!

— Tu ce-ai vrea? zâmbesc amar.

Comisarul mă priveşte sumbru.

— Ascultă, Zătrescule! Cazul mi-a fost încredinţat mie, iar eu reprezint autorităţile în această afacere. Îţi place sau nu, puţin îmi pasă. Ne interesează în primul rând pe noi să rezolvăm afacerea Caramzulea, având în vedere antecedentele. Aşa că, de-acum încolo, cercetarea o fac eu, cu oamenii mei, iar dacă te împinge dracu' să mi te pui de-a curmezişul, uit că ne cunoaştem şi trec peste tine.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Mă ameninţi?!

Trec câteva secunde pline de încordare, apoi comisarul izbucneşte într-un hohot de râs.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?! Îţi propun să colaborăm.

— N-am nimic împotrivă, numai că nu am nimic de vânzare în plus faţă de ce ţi-am spus ieri.

Faţa lui Scarlat Orăşeanu se înroşeşte puternic.

— Nimic?! Atunci poate mă lămureşti ce căutai noaptea trecută în locuinţa ziaristului.

— Eu?! fac pe miratul.

— Doar nu mama! izbucneşte comisarul. Azi-dimineaţă mi-a căzut sub ochi un raport al circumscripţiei 6 de poliţie din chestura I galben despre o spargere într-o locuinţă din Parcul Domeniilor. Întâmplarea face ca ea să aparţină lui Roger Caramzulea şi tot

întâmplarea face ca descrierea spărgătorului să coincidă cu a ta.

— Descriere? zâmbesc sceptic.

— Da, o vecină de-a ziaristului. Avea insomnii. Ce căutai?!

Râd fără să-i răspund. Comisarul pare iritat.

Trage din ţigară cu sete, apoi striveşte chiştocul în scrumieră cu un gest apăsat.

— Ascultă, băiete, spune el dispreţuitor. (Face eforturi vizibile să-şi ascundă enervarea.) Ăştia din branşa ta se cred tot timpul mai dibaci şi mai deştepţi decât noi. Încearcă să nu te comporţi ca ei. E un sfat. Ce-ai căutat în casa ziaristului?

— Să-ţi spun drept, nimic precis. Inspiraţia, dacă vrei.

— Ştii ce?! Puţin îmi pasă de inspiraţia asta. Legea trebuie respectata!

Simt că încep să-mi pierd cumpătul.

— Ai venit să mă arestezi?! Atunci, fă-o, dacă nu, pleacă! Sunt prea obosit ca să te mai ascult.

Comisarul mă priveşte, mijindu-şi ochii.

— I-auzi! exclamă el scurt.

Stâng ţigara în scrumieră, apoi continui:

— De acord, am comis o ilegalitate, dar ce puteam să fac? Să cer de la prefectură mandat de percheziţie?! Ştii doar că nu am dreptul la aşa ceva, iar dacă aveam dreptul nu mi-am pierdut minţile să mă dau tocmai pe mâna celor pe care îi bănuiesc că sunt implicaţi în cazul

Caramzulea.

Pe faţa lui Scarlat Orăşeanu revine, pentru câteva secunde, zâmbetul dispreţuitor.

— Îţi dau un sfat: bagă-ţi minţile în cap şi vezi-ţi de treabă. Până la urmă, ajungi după gratii, garantat!

— Mă îndoiesc că aş putea fi recunoscut, spun flegmatic. Ia spune, în informarea aia nu mai apare şi un al doilea personaj?

Comisarul se încruntă.

— Ce vrei să spui?!

— Dacă aş şti, la ora asta afacerea ar fi poate rezolvată. În locuinţa lui Roger Caramzulea mai era cineva.

— Şi?!

— Nimic. M-a lovit pe la spate şi a şters-o până ce mi-am revenit. Ştii ce l-a interesat din toate obiectele aflate în casă?

— ...!?!

— Un banal aparat de fotografiat.

Scarlat Orăşeanu continuă să mă privească încruntat.

— Şi ce-i cu asta?

— Aici e clenciul! Am aflat că ziaristul făcuse, cu câteva zile înainte să dispară, o serie de fotografii compromiţătoare. Ce a surprins, nu ştiu, dar pozele astea pot să dea un răspuns întregii afaceri. Ar explica de ce s-a ascuns zilele astea.

— Crezi?!

— Cu siguranţă. Trebuie să fie o încurcătură în care este amestecat Nicolae Vlăduţiu împreună cu câţiva de la prefectură. În cazul ăsta nu crezi că accidentul s-a petrecut exact la timp?

Poliţistul îşi umple din nou paharul cu bere şi-l dă peste cap. Apoi mă priveşte fix.

— Poţi să crezi ce te taie capul, nimeni nu te opreşte. Eşti liber să faci ce vrei cu timpul tău şi cu banii clienţilor, însă te avertizez: probele de la faţa locului, declaraţiile martorilor, cantonierul şi mecanicii de pe locomotivă, sunt fără dubii. Ce-a fost înainte, e cu totul altceva. Acum mă interesează de unde ai pontul şi ce reprezintă fotografiile.

— I-ai identificat cu certitudine? ocolesc subiectul. Sunt atâtea întrebări. Este oare ziaristul? Şi atunci, cine este femeia? Li s-a făcut autopsia?

— Nu am încă rezultatul autopsiei, mărturiseşte comisarul. Până mâine dimineaţă însă aflu cu siguranţă răspunsuri la toate întrebările. Spune-mi odată.

— Dai, ai, nu dai, nu ai. Când o să aflu răspuns la întrebările mele, o să-ţi vând şi eu ce am. Asta se cheamă *colaborare*!

Scarlat Orăşeanu sare în picioare, ca împins de un resort nevăzut. Sticla goală se răstoarnă şi cade cu zgomot înfundat pe covor.

— Ascultă-mă! strigă el furios. Nu ştiu ce mă

face să nu te arestez. O noapte de meditaţie după gratii nu ţi-ar strica.

— Îţi spun eu ce te împiedică, îi replic, ridicându-mă. Ţi-e frică să nu fiţi luaţi la întrebări de presă.

O clipă îl ţintuiesc cu privirea, apoi rostesc pe un ton dulceag:

— *Afacerea* Roger Caramzulea continuă să atârne ca un bolovan de gâtul vostru.

Scarlat Orăşeanu nu-mi răspunde. Îşi bagă tabachera în buzunar, apoi se îndreaptă spre uşă. Îl urmez, uşurat că vizita asta nedorită s-a încheiat. Se opreşte, îşi ia pălăria şi în timp ce şi-o potriveşte pe cap, deschid uşa larg. Înainte să iasă, îndreaptă ameninţător degetul spre mine.

— Mâine dimineaţă ai rezultatele identificării şi autopsiei. Până atunci gândeşte-te bine ce-mi povesteşti. Vreau să sune cât mai veridic.

Sunetul strident al telefonului aflat în apropierea patului mă aduce la realitate. Fără să deschid ochii, întind mâna şi bâjbâi după receptor. Îl ridic. Este comisarul Scarlat Orăşeanu.

— I-am identificat pe amândoi. Niciun dubiu, sunt Roger Caramzulea şi Manuela Şundi. Din vocea lui răzbate oboseala. Când au murit erau beţi turtă.

Mă aşez pe marginea patului, lăsându-mi picioarele să atârne.

— Beţi?!

Sunt încă năuc din cauza somnului şi am senzaţia că nu am înţeles bine ce mi-a spus interlocutorul meu.

— Beţi?! repet.

— Da, dar o beţie cauzată de o substanţă mai deosebită. Morfină.

Deschid ochii şi apăs receptorul de ureche să aud mai bine.

— Morfină? Ai înnebunit?!

— Ce ţi se pare ciudat? Se întâmplă şi la case mai mari. Acum mă duc să mă culc, dar nu înainte să-mi spui povestea ta. Ai avut deştul timp să ţi-o încropeşti.

Râd încetişor.

— Te înşeli. Nu am încă o versiune pentru public.

Pun receptorul în furcă, fără să-i dau timp, să mai spună ceva. Îmi arunc ochii la pendulă. Este şapte şi un sfert dimineaţa. Destul de devreme având în vedere ora la care m-am Culcat, dar destul de târziu pentru ce mi-am propus să rezolv în dimineaţa asta.

... Peste o jumătate de oră mă aflu în apropierea spitalului „Profesor Dr. I. Cantacuzino”, aşa scrie pe plăcuţa neagră fixată pe stâlpul porţii. Stau în maşină şi aştept să apară Diana Manolescu. Ca să-mi treacă timpul, răsfoiesc ziarele cumpărate în drum. Nu scrie mai nimic despre accidentul din

noaptea precedentă. Poliţia a optat, deocamdată, pentru discreţie. Nu-i greu să ghicesc la sugestia cui. Lui Scarlat Orăşeanu nu-i place publicitatea, dar nici articolele de scandal.

Cu toate că moartea celor doi şi-a găsit locul în mai toate jurnalele mari din Bucureşti, amănuntele sunt puţine şi vagi: nimic despre identitatea celor doi ocupanţi ai maşinii, nimic despre proprietarul automobilului, nimic despre locul accidentului.

Doctoriţa apare la opt fix. O zăresc de departe cum se apropie de intrarea în spital, păşind fără grabă. Este îmbrăcată cu acelaşi gust, arată ca o doamnă. Este o doamnă.

Cobor din automobil, îl încui şi pornesc în întâmpinarea ei. Mă vede când ajunge în apropierea porţii spitalului. Lasă să treacă pe lângă ea câteva persoane, apoi schiţează câţiva paşi în direcţia mea. În ochii albaştri citesc bunăvoinţă.

— Bună-dimineaţa, domnule Zătrescu, zâmbeşte. Ai veşti?

Disting în vocea ei, pentru o clipă, o undă de îngrijorare. Ridic pălăria câteva degete, apoi strâng mâna fermă pe care mi-o întinde.

— Doamnă Manolescu, aş vrea să schimbăm câteva cuvinte.

Mă priveşte cu atenţie câteva clipe, încercând să ghicească ce m-a adus aici.

— Sigur, să intrăm. Într-un fel mă bucură că ai venit dumneata, deoarece voiam să-ţi fac o vizită azi.

O urmez. Traversăm curtea asfaltată, în mijlocul căreia se află un rond de trandafiri, şi intrăm în clădire. Străbatem câteva culoare neprimitoare, încă pustii, ca în cele din urmă să urcăm o scară îngustă.

Mă invită într-o încăpere, fără îndoială un cabinet medical. Doctoriţa îmi face semn să iau loc pe scaunul destinat pacienţilor.

— Scuză-mă o clipă, domnule Zătrescu, îmi spune în timp ce îşi ia halatul agăţat în cuier. Apoi se retrage după un paravan instalat lângă uşă. Mă ridic de pe scaun şi mă apropii de fereastră. Încăperea se găseşte la etajul întâi, iar fereastra dă în spatele clădirii, spre un parc mărginit de un zid înalt, dincolo de care se aude zgomotul înăbuşit al unui tramvai.

— Pot să deschid geamul? întreb.

— Desigur.

În timp ce mânuiesc zăvorul ferestrei, spun ca din întâmplare:

— Ştiaţi că fratele dumneavoastră se droghează?

Peste câteva secunde, Diana Manolescu apare încheindu-se la nasturii de sus ai halatului. Pare stupefiată.

— Vreţi veşti despre fratele dumneavoastră. Iată, asta-i una din ele, spun în timp ce mă

reaşez pe scaun. Cineva afirmă că este morfinoman.

Ochii albaştri mă privesc neîncrezători.

— Asta-i una din glumele dumitale, probabil, constată ea. Cine ţi-a spus enormitatea asta?! Nu, nu ştiu despre aşa ceva...

— Doamnă, până la proba contrarie, să zicem că vă cred, spun posomorât, în timp ce ea se aşază în spatele biroului.

Câteva clipe o privesc în tăcere, aşteptând să-şi revină din tulburarea pe care i-a provocat-o întrebarea mea.

— Spuneaţi că fratele dumneavoastră evită să folosească maşina, fiindcă este de părere că nu are aptitudini de şofer. Corect?

— Da, aşa am spus.

— Ce-l împiedică, vederea? Am remarcat, în fotografie, că ochelarii lui au dioptrii mari.

— Da, asta-i cauza reală. Din acest motiv nu conduce deloc noaptea.

Informaţia este neaşteptată, aşa că stau câteva secunde s-o rumeg în linişte, dar cum timpul mă presează, las pentru mai târziu exerciţiile de logică.

— Bun. Acum a treia întrebare şi ultima. Ce doreaţi să vorbiţi cu mine, doamnă?

Frumoasa femeie tace, frământându-şi între dinţi buzele sângerii. Îşi fixează o clipă privirea asupra mea, apoi, cu un gest hotărât, deschide poşeta, de unde scoate un pacheţel învelit în

hârtie, pe care mi-l întinde.

Îl apuc cu grijă. Înăuntru se afla un rolfilm. După ce îl derulez, mă întorc spre fereastră ca să-l privesc în lumină. Nu recunosc persoanele surprinse în diferite atitudini, negativul nu-mi oferă posibilitatea asta, dar pot să jur că mă aflu în posesia fotografiilor făcute de ziarist la vila senatorului.

Rulez filmul şi mă întorc spre Diana Manolescu.

— De unde a apărut?

Femeia îmi întinde un bilet împăturit în patru. Îl desfac. Pe el scrie doar: „Ascunde-l bine. Este foarte important. Roger”. Mă ridic de pe scaun.

— L-am primit cu poşta de dimineaţă, adaugă ea.

Îmi iau pălăria de pe colţul mesei şi îi spun la revedere. În timp ce străbat drumul spre ieşirea din spital mă gândesc că poate fotografiile mă vor lămuri de ce îşi călcase Roger Caramzulea principiul de a nu conduce noaptea.

9

Pătrund în vechiul cartier al Lipscanilor şi, strecurându-mă prin mulţimea care năpădeşte trotuarele şi străzile, parchez în faţa Băncii Naţionale. După ce încui portiera automobilului, mă las purtat de valul mulţimii

spre partea de jos a cartierului, unde sper să găsesc un atelier fotografic fără pretenţii.

Deşi este abia nouă şi jumătate dimineaţa, căldura este sufocantă. Străbat fără să mă grăbesc străzile întortocheate, pline de magazine şi dughene de unde poţi cumpăra cele mai neaşteptate mărfuri. Treptat, pe măsură ce mă îndepărtez de centrul cartierului, aglomeraţia scade şi, nu după multă vreme, descopăr adăpostită într-o clădire scundă, cu tencuiala roasă de vreme, şandramaua unui fotograf intitulată pompos „Studioul Bedrosian”. Apăs pe clanţă. Un clopoţel spânzurat deasupra uşii se zbate anunţându-mi prezenţa printr-un clinchet prelungit. Înăuntru este o semiobscuritate plăcută şi, în ciuda zăpuşelii de afara, aici aerul este răcoros, dar cu un pronunţat iz de mucegai. Atelierul este format din două încăperi prăpădite, despărţite de o draperie decolorată, în care fotograful îşi are tejgheaua, câteva decoruri prăfuite şi laboratorul. De după perdea apare ştergându-se pe mâini cu un prosop de culoare incertă un bărbat adus de spate, îmbrăcat într-un halat maro. Figura lui îmi spune că nu s-ar da înapoi să o dezgroape pe bunică-sa şi să-i facă o poză, dacă asta ar aduce bani. Este omul potrivit pentru ceea ce îmi trebuie.

Peste o oră şi jumătate părăsesc dugheana fotografului, având în buzunar două seturi de

câte douăsprezece fotografii de o calitate mulţumitoare. Traversez pasajul „Hanul cu tei”, grăbesc pasul şi nu după mult timp ajung în strada Doamnei. De aici o iau spre clădirea masivă a băncii. Urc în pas vioi treptele ce duc spre intrarea monumentală şi pătrund în sala mare înconjurată de ghişee. Murmurele funcţionarilor şi depunătorilor se pierd sub bolta înaltă a încăperii.

Mă îndrept spre o masă din marmură sprijinită de patru grifoni[12], care scrutează cu priviri împietrite colţurile încăperii, şi mă aşez pe banca din lemn lustruit. Scot din buzunar fotografiile şi filmul, iau din caseta aflată în mijlocul mesei un plic din hârtie groasă cu antetul băncii; înainte să le bag în plic le mai privesc o dată, apoi le strâng şi zâmbesc mulţumit. Am şi de ce. Fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului Nicoară Gregorian mă fac să înţeleg motivele ce l-au îndemnat pe Nicolae Vlăduţiu să se ocupe atât de îndeaproape de pasiunea ziaristului pentru arta fotografică. În cele douăsprezece fotografii, în afară de senator şi expoliţist, regăsesc câteva din persoanele zărite la petrecerea din seara precedentă, precum şi altele văzute prin ziare. Nu lipseşte, firește, nici generalul Cantacuzino. Dar vedeta este, fără

[12] Monstru mitologic cu corp de leu, cu aripi şi gheare de vultur şi cu urechi de cal.

îndoială, Corneliu Zelea Codreanu. Sunt îmbrăcaţi cu cămăşi verzi şi încinşi cu diagonale. Uniforma Gărzii de Fier... Dacă una din fotografii n-ar conţine un mic amănunt, oricare dintre protagonişti ar putea protesta vehement, spunând că au fost făcute cu doi sau trei ani în urmă. Însă amănuntul acela îi poate da de gol. Unul dintre ei, nu-l cunosc, stă în picioare şi citeşte „Universul”. Titlul, cules cu litere mari pe prima pagină, sare în ochi: „Spre o nouă revoluţie în Germania?” Numărul respectiv a apărut aşadar acum două săptămâni. Pentru Nicoară Gregorian, fotografiile sunt ca un calup de dinamită cu fitilul aprins, pe care este obligat să-l poarte în buzunar. Datate şi publicate, aceste fotografii i-ar lichida politic definitiv pe senator şi pe amicii săi.

Strâng fotografiile şi filmul, le bag în plic, dar înainte să-l lipesc mă răzgândesc. Îl deschid şi, după ce strecor un rând de fotografii în buzunar, îl sigilez cu grijă. Mă îndrept către un ghişeu unde, contra unei sume modeste, un funcţionar spilcuit îl depune spre păstrare într-unul din seifurile băncii.

După o oră mă aflu în apropierea cantonului. Lângă zidul clădirii zac resturile barierei rupte. Pe una din bucăţi zăresc urme de vopsea roşie. Ies în şosea şi mă apropii de locul unde aceasta

se intersectează cu calea ferată. Privesc împrejurimile. De partea cealaltă a barierei, imediat ce traversezi şinele de oţel, începe liziera unei păduri, neclintită, în aerul torid de vară.

Nu apuc să iscodesc prea mult în jurul meu, când pacea locului este sfâşiată de scrâşnetul pietrişului frământat sub paşii apăsaţi ai cuiva. Întorc capul şi zăresc un bărbat tânăr, dacă are douăzeci şi cinci de ani, înalt, cu mustaţa bălaie, tăiată scurt. Părul de un blond spălăcit îi iese în câteva şuviţe rare de sub pălăria trasă pe ochi. Este într-o cămaşă crem, cu mânecile suflecate până la coate. Mă priveşte insistent, mijindu-şi ochii umflaţi de somn. Nu-i nevoie să-mi arate legitimaţia ca să-mi dau seama că este poliţist. Probabil un agent lăsat de Scarlat Orăşeanu să supravegheze locul.

— Sal’tare, mormăie el neprietenos. Oi fi vreun curios din ăia cărora le place să vadă creierii împrăştiaţi pe caldarâm.

Continuă să bombăne şi în cele din urmă pricep că nu are voie să lase pe nimeni să se apropie de stârvul maşinii.

E nou în meserie, fără îndoială, nu are încă aplombul poliţiştilor cu experienţă, aşa că simte nevoia s-o facă pe durul ca să se impună.

Ridic cu două degete borul pălăriei.

— Cui pe cui se scoate, comisare, spun prietenos. Orăşeanu ţi-a dat ordinul ăsta, dar

tot el m-a trimis încoace, fiindcă îi place din când în când să vândă câte un pont gras prietenilor.

Poliţistul se încruntă pentru o clipă, cântărindu-mă din priviri, dar înainte ca el să deschidă gura adaug:

— Nicio grijă, ca să privesc am făcut în prealabil rost de autorizaţie.

Câteva secunde priveşte moneda de o sută de lei pe care o salt neglijent în palmă. Când i-o arunc stă câteva clipe nemişcat, apoi se înroşeşte puternic şi-mi azvârle dispreţuitor banii înapoi. Este incoruptibil. În timp ce o fac să dispară într-unul din buzunarele pantalonilor, îmi spune:

— Să nu mai faci asta, fiindcă o încurci cu mine. Zâmbesc şi dau din cap că am înţeles. Asta pâre să-l liniştească.

— Eşti reporter?! mă întreabă puţin după aceea.

— Oh, da! Se vede? mă mir din vârful buzelor.

— Hâm, pufneşte poliţistul, măsurându-mă bănuitor. Dacă nu te trimitea şefu’ o încurcai cu mine, repetă el încă o dată, parcă pentru a se convinge că a fost dur cât trebuie.

Îmi face semn să-l urmez. Pornim de-a lungul căii ferate spre grămada de fiare contorsionate, arse, care aduc vag cu forma unui automobil. Călcăm agale peste traversele de lemn. Din cauza căldurii, emană şi mai puternic mirosul

de păcură cu care sunt impregnate. Ce-a mai rămas din maşină zace în apropierea rambleului, în mijlocul unei porumbişti, carbonizată din cauza incendiului. Pietrişul este răscolit şi se văd dârele adânci lăsate de automobilul târât de forţa locomotivei „Pacific”, aflată în plină viteză.

Cu mâinile în buzunare, mă învârt în jurul epavei înnegrite, încercând să identific marca autovehiculului. În cele din urmă mă decid că a fost vorba de un „Renault”, un „Renault” de culoare roşie, dacă ar fi să mă iau după urmele de vopsea. Comisarul Scarlat Orăşeanu nu s-a înşelat.

Agentul de poliţie mă priveşte nemişcat. Mai dau o dată roată maşinii cu ochii aţintiţi asupra caroseriei arse. Când ajung din nou lângă el, izbucneşte:

— Fără fotografii! Pricepi?!

Dau din cap că pricep, făcând o mină dezgustată. Poliţistul zâmbeşte încântat că m-a pus cu botul pe labe, dar îmi spun că cine râde la urmă râde mai bine. Ar fi foarte surprins să constate că nu am niciun aparat de fotografiat.

Suntem întrerupţi de apariţia unui individ solid, cam la vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniforma căilor ferate. Haina şi chipiul îi sunt decolorate de soare. Se opreşte la câţiva metri de noi şi mă priveşte curios, cu o cută adâncă între sprâncene. Este cantonierul.

— Ah, iată şi un martor! exclam încetişor. Pot să-l trag de limbă? Asta o treci în contul fotografiilor.

Poliţistul dă din mână nepăsător:

— Faci cum crezi. Eu mă duc la umbră, fiindcă simt că-mi fierb creierii de căldură.

Se întoarce şi porneşte spre clădirea ascunsă în umbra vegetaţiei. Când trece pe lângă cantonier, se opreşte să schimbe două vorbe cu el. După câte îmi dau seama îi spune că poate să-şi dea drumul la gură. Ceferistul se apropie de mine.

— Sunteţi norocos, domnule, spune el fără nicio introducere. Dacă nu-mi spunea dom'şef să deschid gura...

Scot o ţigară, dar văzându-i ochii pironiţi pe pachetul din mâna mea îi fac semn să se servească. Nu aşteaptă să-l îndemn de două ori. Întinde mâna osoasă şi pescuieşte cu abilitate două ţigări. După ce-şi potriveşte una după ureche, o înfige pe cealaltă între buzele subţiri ca două lame de cuţit, şi aşteaptă să-i ofer foc. Scapăr chibritul. Cantonierul trage un fum adânc în piept, apoi îi dă drumul ca un cunoscător, plescăind mulţumit.

— Mda, regale. *Face* toţi banii.

Încuviinţez cu un zâmbet, uite pentru ce lucruri mărunte se poate bucura omul, scot batista şi îmi şterg transpiraţia care îmi şiroieşte pe faţă. E o zi infernală, cum puţine

sunt chiar şi în Bărăgan. Una din acelea când soarele pare că stă atârnat la două palme deasupra capului.

Arăt cu un gest moale spre ce-a mai rămas din maşina reporterului.

— Deci erai aici când s-a întâmplat accidentul...

Cantonierul scoate ţigara din gură, o examinează preţ de câteva secunde, de parcă îi este frică să nu aibă o pocnitoare în ea, apoi scuipă spre mormanul de fiare arse. Închide un ochi şi mă priveşte cu celălalt curios.

— Unde păcatele mele să fiu, jupâne? răspunde el scârbit. Suntem doi la bariera asta nenorocită. O zi jumate eu, o zi jumate ălalt.

Vârâ iar ţigara între dinţii îngălbeniţi de tutun şi redeschide şi celălalt ochi. Privesc peste umăr la drumul pe care n-a trecut nimeni de tind mă aflu în preajma barierei; apoi mă uit spre, poliţistul aşezat pe un butuc la umbra copacilor. Mă întorc din nou spre cantonier.

— La ce oră a avut loc accidentul?

— Exact la douăş’două şi trei’şopt, la acceleratul de Olteniţa. Sunt precis în chestia asta, fiindcă de trei ani de când sunt aici am învăţat trenurile...

Este întrerupt de sunetul strident al unei sonerii, ce sparge liniştea împrejurimilor. Fără un cuvânt cantonierul se întoarce şi porneşte în pas alergător spre clădirea scundă. Îl urmez

agale urmărindu-l cum năvăleşte tropăind în canton; puţin după aceea soneria încetează să se mai facă auzită.

Când ajung în apropierea drumului, cantonierul iese răsuflând cu greutate din cauza efortului făcut; se apropie de scripetele aflat lângă calea ferată şi începe să învârtă manivela grea. În timp ce bariera rămasă întreagă se lasă încet, ciotul rupt, aflat în dreptul meu, urmează fidel mişcarea de coborâre a bârnei lungi de lemn. După ce termină, cantonierul se lasă pe o piatră văruită, ştergându-şi fruntea cu mâneca soioasă a uniformei. Din buzunar i-a ieşit capătul unui fanion galben, la fel de soios ca şi îmbrăcămintea pe care o poartă.

— Mărfarul de ora trei’şpe, pufneşte el. Uite-aşa îmi trece viaţa.

Mă opresc în faţa lui şi-l privesc câteva clipe. Broboanele de sudoare i se preling în firicele subţiri pe tâmple.

— Ascultă, mă interesează, totuşi, cum s-a petrecut accidentul.

Din depărtare se aude un şuierat prelung şi nu după mult timp începe să se distingă gâfâitul greoi al locomotivei. Cantonierul se ridică grăbit, scoate fanionul din buzunar, îl aruncă în aer, apoi îl prinde cu îndemânare de mânerul lustruit.

— Ei?!

— Şefule, n-am ce să-ţi spun mai mult decât le-am spus ălora de la poliţie. Unuia, don' comisar Orăşescu.

— Orăşeanu, îl corectez eu.

— Mă rog, da' mare lucru n-ar fi. Ăla, arată el cu fanionul spre automobilul făcut praf, când a ajuns la barieră, i-a dat înainte. Eram în regulă, aprinsesem felinarele când se întunecase, aşa că nu avea cum să nu vadă bariera. Când am auzit bufnitura – mă găseam în canton şi tocmai mă pregăteam să ies ca să dau onoru' la accelerat – am alergat afară.

Se scărpină după ureche nehotărât.

— Degeaba am început să strig să se care de acolo, fiindcă tipul ori s-a speriat şi şi-a pierdut capul, ori era beat cui, cred că era beat ca un pitpalac, îşi exprimă el părerea. După nici trei secunde l-a izbit trenul de parcă ar fi dat cu tunu' de o şută jumate. Acceleratul l-a târât pe linii până l-a aruncat într-o parte, unde-i acum. N-am apucat să mă apropii de el, fiindcă a explodat rezervorul de benzină şi dacă mai era vreunul viu înăuntru l-a terminat atunci. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac era să mă urc pe bicicletă şi să mă reped până la postul de jandarmi de la Tânganu ca să le spun ce s-a întâmplat. Aşa am şi făcut, încheie el.

După ce locomotiva semnalizează prelung, marfarul începe să defileze prin faţa noastră, zăngănind zgomotos din toată fierăraia. Valul

de aer fierbinte dislocat de hardughia neagră ne izbeşte ca o pală de vânt iscată din senin. Întind mâna şi-l zgâlţâi de umăr pe cantonierul preocupat să ţină fanionul în poziţie verticală. Când îşi întoarce privirea către mine, strig tare:

— Când zici că s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? strigă, la rându-i.

— Accidentul.

— La douăş’două şi trei’şopt.

Îi fac semn că îi mulţumesc, apoi mă îndepărtez de calea ferată, unde vagoanele continuă să defileze unul după celălalt ca un miriapod uriaş. Trec pe lângă poliţistul care dormitează acum sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac, mă urc în „Ford”-ul ce a devenit un cuptor pe patru roţi şi mă îndrept în goana cea mai mare spre Bucureşti.

Sunt mulţumit fiindcă am descoperit câteva lucruri interesante despre *afacerea incomodă* la care se referise Nicoară Gregorian în discuţia cu necunoscutul de la telefon şi, mai ales, de ce omul lui Nicolae Vlăduţiu, folosind şoseaua necirculată a forturilor, era legat de o anumită oră, care coincidea cu cea a trecerii acceleratului prin dreptul cantonului unde m-am aflat cu câteva minute mai înainte.

În faţa clădirii „Asigurare Românească” am surpriza neplăcută de a recunoaşte linia dizgraţioasă a automobilului lui Scarlat

Orăşeanu. În interiorul lui nu se zăreşte nimeni, dar nu-i greu să presupun unde se află comisarul în clipa de faţă. Aşa că recurg la cea mai bună soluţie: apăs pe accelerator şi dispar pe una din străzile laterale ce duc spre Parcul Ioanid. După câteva zeci de metri parchez în spatele unui camion pentru mobilă. Încui portiera, apoi mă reîntorc agale, către bulevard până într-un punct de unde pot ţine sub observaţie intrarea în blocul în care am biroul.

Peste zece, cincisprezece minute, îl zăresc pe comisar însoţit ca şi în noaptea trecută de agentul gras, părăsind clădirea şi azvârlindu-se cu o figură nu prea veselă în maşină. Îi înţeleg perfect. Nu-i tocmai plăcut pe vremea asta să-ţi pierzi timpul într-o anticameră neaerisită aşteptând un „coleg” de breaslă să-ţi servească pe tavă ceea ce ştie.

După informaţiile culese în ultima oră şi jumătate cred că-i mai cuminte să-mi iau câteva măsuri pentru asigurarea cât mai grabnică a securităţii personale.

Imediat ce intru în clădire îl zăresc pe liftier aşezat pe un scaun lângă camera portarului. Ţine în mână o revistă.

— Bună ziua, domnu’ Zătrescu, spune, el, când mă vede. Ce ziceţi de căldura ăsta?

Fără să-i răspund, îi fac semn să o ia spre lift. Tânărul împătureşte revista, o aruncă pe scaun şi mă urmează.

— V-au căutat doi tipi. Mai adineauri au plecat. Erau furioşi şi miroseau a poliţie de la o poştă.

— Sunt încântat, îi răspund nepăsător.

Intru în ascensor urmat de liftier. După ce termină de manevrat butoanele, se scotoceşte în livreaua şifonată şi-mi întinde un plic.

— L-a lăsat un bărbat, mă lămureşte el, văzându-mi figura nedumerită. Unul cu ochelari şi cu o mutră de şobolan.

Întorc plicul. Pe el cineva a scris în grabă, cu litere strâmbe, „Domnului Zătrescu. Personal”. Îl bag în buzunar, propunându-mi să-l citesc mai târziu. În anticameră observ, strecurată între canat şi uşă, o foaie de hârtie împăturită în două. O iau şi o citesc. Scarlat Orăşeanu mă avertizează că, dacă în două zile nu iau legătura cu el, se va ţine de promisiunea pe care mi-a făcut-o în noaptea trecută. Adică să mă dea pe mâna poliţiei pentru spargerea locuinţei ziaristului.

Intru în birou, îmi dezbrac haina, pe urmă mă îndrept spre casa de fier, de unde scot pistolul şi hamul. Harnaşamentul de piele face ca arma să fie disimulată sub braţul stâng, aşa încât haina costumului stă turnată pe mine ca şi mai înainte, fără umflături dizgraţioase ce i-ar putea face pe arbitrii eleganţei bucureştene să strâmbe din nas. Să porţi în mijlocul verii o astfel de împletitură de curele este un adevărat

blestem, dat cum ancheta ia aspectul unui mic război, cu primele victime deja cunoscute, îmi impun să suport răbdător supliciul şi să mă gândesc din când în când la felul în care au sfârşit Roger Caramzulea şi prietena lui.

În timp ce îmi aranjez haina, scot din buzunar plicul. Citesc cele câteva rânduri. Oare ce are atât de important să-mi spună acum, după accident, barmanul de la „Vrajă Nopţii”, încât îşi părăseşte tejgheaua ca să mă caute la agenţie diseară la ora opt?

Mă uit la ceas. Până la ora întâlnirii mai am timp berechet să fac un drum până în cartierul Domenii. Ar fi interesant să cercetez împrejurimile locuinţei ziaristului la lumina zilei.

... îmi fac apariţia în dreptul casei lui Roger Caramzulea jumătate de oră mai târziu. După ce mă plimb câteva minute prin faţa ei privind vilele din împrejurimi, ajung la concluzia că intrarea în locuinţa jurnalistului nu se vede decât de la geamurile unei vilişoare vopsite în alb de pe partea cealaltă a străzii. Pare o căsuţă desprinsă din povestea cu Hänsel şi Gretel şi, privind-o, mă apucă deodată un chef nebun să admir casa ziaristului de la una din ferestrele ei.

Rămân câteva minute pe gânduri, apoi mă hotărăsc, traversez strada şi, după ce intru în curtea plină cu petunii, sun la uşa cu

ferestruică rotundă, acoperită cu un geam mat.

Îmi deschide o femeie în jur de cincizeci de ani, eu figura palidă încadrată de un păr auriu. O salut curtenitor şi mă recomand: Dan Comăneanu, reporter. Îi îndrug o poveste despre o întâlnire cu Caramzulea în după-amiaza asta. El întârzie, dar m-aş vrea să mă întorc în oraş. Pot să-l aştept la ea? Femeia acceptă, aşa că o bună parte a după-amiezii mi-o petrec în compania domnişoarei Bendis Calomfirescu.

Numele lui Dan Comăneanu apare atât de des în paginile „Cronicii Bucureştilor”, încât mă bucur de o primire agreabilă, odihnitoare aş putea spune după alergătura de peste zi. Împreună cu amfitrioana mea, în ciuda înfăţişării o persoană încântătoare, sporovăim în faţa unor cafele de cea mai bună calitate câte în lună şi în stele, dar mai ales despre vecinul ei, domnul Roger Caramzulea prilej cu care aflu un amănunt interesant.

Nu mă entuziasmez prea tare, fiindcă ancheta asta a fost de la început plină de date interesante, chiar prea interesante ca să nu fiu deja îngrijorat peste măsură de ceea ce s-ar mai putea întâmpla.

După vreo două ore, îmi iau rămas bun de la domnişoara Bendis Calomfirescu, cu promisiunea, din partea mea, că ne vom revedea.

10

Acele ceasului arată ora nouă, dar barmanul n-a apărut încă.

Ca să-mi omor timpul, continui să răsfoiesc ediţiile de seară ale câtorva jurnale mai cunoscute, cumpărate de la vânzătorul gras ce îşi face veacul în faţa cinematografului ARO[13]. Niciun cuvânt în plus despre accident, constat. Locul unde s-a petrecut, numele celor morţi continuă să rămână învăluite în mister, în ciuda iritării redactorilor. Îmi dau seama că Scarlat Orăşeanu, cu încăpăţânarea-i caracteristică, a reuşit să-şi impună punctul de vedere în faţa şefilor, cărora, fie vorba între noi, nu le convine niciun fel de publicitate mai înainte de a dispune de suficiente date care să-i scoată din cauză. Pentru o clipă simt cum mă invadează un val de căldură plăcută. Domnii de la prefectură stau suspendaţi deasupra unei prăpăstii, agăţaţi cu ambele mâini de o funie al cărei capăt îl ţin eu, sus pe stâncă. Imaginea dispare când îmi amintesc că Scarlat Orăşeanu mi-a dat un termen de gândire, deşi nu cred că în timpul ăsta poliţistul şi oamenii lui vor sta cu mâinile în sân. Mă tem să nu ajungă prea repede la Diana Manolescu, dar mă liniştesc,

[13] Astăzi cinematograful (fost deja) Patria, bloc construit de arhitectul Horia Creangă.

amintindu-mi că vila continuă să fie pe numele fostului ei soţ, iar dintre vecini se pare că nu ştie nimeni că Roger Caramzulea şi ea sunt frate şi soră. Dacă îmi amintesc bine, domnişoara Bendis Calomfirescu nu pomenise niciun cuvânt despre legătura lor de rudenie, aşa că, după calculele mele, poliţiştii, în cazul că le va trece astei prin cap, vor mai trebui să scormonească câteva zile bune prin actele primăriei până să găsească amănuntul ăsta. Câteva zile esenţiale ca să-mi păstrez avantajul în cursa contra cronometru în care m-am angajat.

Mă îndrept spre fereastră. Nori grei de ploaie au început să acopere cerul, revărsându-se ameninţători peste oraş. Lumina unei firme, plantată pe zidul clădirii la câţiva metri de geamul biroului meu, se aprinde şi se stinge monoton. Cu toată ameninţarea ploii, o dată cu căderea serii circulaţia s-a înteţit pe bulevard, lumea profită de răcoarea binevenită a nopţii.

Tresar, surprins de stridenţa neaşteptată a soneriei telefonului. Mă apropii de birou şi ridic receptorul.

— Agenţia de detectivi Zătrescu.

Persoana de la celălalt capăt al firului îşi reţine pentru câteva clipe respiraţia precipitată.

— Domnu’ Zătrescu? se aude în sfârşit în receptor glasul unui bărbat.

Nu recunosc vocea, dar bănuiesc cine ar putea fi.

— La aparat.

Bărbatul continuă mai relaxat:

— V-am lăsat un bilet dimineaţă. Sunt barmanul de la „Vraja Nopţii”.

Pentru câteva secunde, în receptor, zgomotul unui tramvai acoperă răsuflarea precipitată a barmanului. Nu ţin minte ca prin faţa localului de noapte de la Băneasa să treacă tramvaie, aşa că îl întreb nedumerit:

— De unde suni?!

— Din oraş. Nu-mi mai prieşte aerul de la pădure.

— Ce vrei să spui?

— Că am intrat într-o dandana cât casa de mare. Din glasul lui răzbate teama, o teamă neprefăcută.

— Ce te face să crezi că poţi să-mi plângi pe umăr? îl întreb ironic.

— Păi, pe umărul cui, nene? Matale m-ai băgat în rahat, matale să mă scoţi cu faţa curată. Sau te codeşti?

Toată spoiala de bună creştere afişată când îl cunoscusem în bar a dispărut eu desăvârşire, acum individul se foloseşte de expresii mai la îndemână, cu un autentic iz de mahala.

— De ce crezi asta? Să aud ce te doare.

Bărbatul face o pauză, pentru a spori efectul cuvintelor sale, apoi spune şoptit:

— L-am văzut pe ziarist. Pe Roger Caramzulea.

— Pe cine?

— Roger Caramzulea, silabiseşte el. Pe onoarea mea, dom'le, el era.

Pentru o clipă revăd în faţa ochilor automobilul de la barieră, făcut zob, cu caroseria înnegrită, mistuită de flăcări. Din nefericire, acum ştiu unde-l pot găsi. La morgă.

— Ieri, telefonul tău ar fi fost poate binevenit, îi răspund obosit. Astăzi, însă, mă faci să-mi pierd timpul de pomană. Noapte bună.

— Nu închide, dom'le! strigă el în receptor.

— Bine, ai zece secunde la dispoziţie ca să mă mai plictiseşti.

Micky, barmanul, încearcă să râdă. Dar nu izbuteşte să scoată decât nişte sunete jalnice.

— Ce dracu', şefu'? Mă iei peste picior? continuă pe un ton ce se vrea vioi. Poate o să te intereseze când o să-ţi spun cum l-am văzut.

— Dă-i drumul. Mai ai cinci secunde.

— Jur că n-arăta prea bine şi nici nu era prea vesel. Cum să arate vesel când era cu mâinile legate şi încasa ghionţi cu nemiluita? Nu voia să intre într-o maşină, şi ăia care-l însoţeau nu păreau să fie de acord cu îndărătnicia lui.

Se pare că interlocutorul meu a intuit bine. Asta-i o scenă care mă interesează foarte mult.

— Sigur era Caramzulea? întreb.

— El, dacă n-o fi având vreun frate geamăn.

Ce dracu’, n-am orbul găinilor, răspunde barmanul, sigur de el.

— Unde l-ai văzut?

Micky râde într-un fel neplăcut. Neplăcut, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Dom’le, am uitat să-ţi spun că restul este de vânzare. De acu’ încolo, vorbesc numai dacă văd biştarii pe masă.

Furios, îl înjur în gând.

— Cât vrei?

Interlocutorul meu râde din nou. La fel de neplăcut.

— Cinci.

Simt că văd negru în faţa ochilor.

— Cât?!!

— Cinci bătrâne foşnitoare, spune el fără să pară intimidat. Nu e prea mult dacă mă gândesc că mi-am pus pielea la bătaie. Nu de alta, dar am avut nenorocul ca în apropiere să dau nas în nas cu directorul. Jupânul s-a uitat atât de lung la mine, încât m-a luat cu frig. Zic că cinci mii îmi ajung să mă dau la fund o vreme, până se limpezesc apele.

Rămân câteva secunde nemişcat, crezând că nu am auzit bine. Cum putea să-l întâlnească pe Nicolae Vlăduţiu lângă cei care îl maltratau pe ziarist, când eu îl văzusem pe fostul poliţist plimbându-şi figura antipatică la petrecerea dată de senator la Snagov? Îmi propun să fiu calm, să procedez logic.

— Când şi la ce oră l-ai văzut pe Caramzulea? întreb, simulând indiferenţă.

Barmanul stă să se gândească, apoi îmi spune ezitant:

— Să fi fost trei şi jumătate, patru. Noaptea.

— Când?

— Ieri noapte.

Strâng din dinţi. Am senzaţia că auzul îmi joacă feste.

— Ce rol are Vlăduţiu în afacerea asta?

Barmanul îşi dă seama că l-a luat gura pe dinainte. Încearcă să dreagă prostia făcută.

— Ce-ţi veni?! Directorul e un barosan, şi de mic copil am învăţat să nu mă bag între ăia mari, fiindcă tot eu ies cotonogit, mormăie el? Da' nu despre asta vorbeam! Dai bişţarii sau nu-i dai?

— Dau, dar nu suma asta.

— Ascultă, domnule. Asta am de vânzare. Şi nu-i de ici de colea ce pun pe masă. Este? Dacă te interesează pe dumneata, e bine, da' vii cu banii. Dacă nu, iarăşi bine, fiindcă or mai fi şi alţi amatori să afle povestea asta.

— Trei mii.

— Nu ţine. Cinci mii e ultimul preţ.

— Ascultă...

— O clipă!

Trece mai mult de un minut până interlocutorul meu reia convorbirea.

— Mi s-a părut că-l zăresc pe unul din

responsabili cu ghionţii dând târcoale pe aici, râde el nu tocmai vesel. Vezi, am devenit nevricos de când am intrat în încurcătura asta. Cinci mii, ultimul cuvânt.

Pare hotărât. Îmi dau seama că nu mai pot să întind coarda, aşa că accept. După ce fixăm locul de întâlnire. Aşez receptorul în furcă. Mă aşez la masă şi mă întind după teancul de ziare. Răsfoiesc încă o dată jurnalele, parcurgând în fugă articolele despre accident. La dracu'! Înseamnă că Roger Caramzulea trăieşte! Atunci de ce toată înscenarea asta? Mă plesnesc cu palma peste frunte. Rolfilmul! Da, rolfilmul, care se află în posesia mea este cheia întregii afaceri, poliţa de asigurare a ziaristului. Bomba cu explozie întârziată. Până când nu pun mâna pe el, oamenii Senatorului sunt constrânşi să danseze pe sârmă, fără plasă de protecţie. Prin înscenarea accidentului, Roger Caramzulea este mort în acte, ceea ce înseamnă că după recuperarea filmului compromiţător, cei care l-au sechestrat nu se vor da înapoi să-l lichideze şi să-l îngroape undeva.

Temperatura a scăzut destul de mult. Vântul puternic ridică de-a lungul bulevardului trombe de praf şi frunze uscate din cauza arşiţei. Fulgeră tot mai des, iar din depărtare se aude zgomotul tunetelor, ca o bolboroseală. Înfundată.

După ce las în urmă clădirea Universităţii, mă înfund pe strada îngustă şi întortocheată a Colţei. Privesc din când în când în oglinda retrovizoare, dar mă liniştesc când constat că după mine nu e nicio „coadă”. Din Piaţa Unirii virez la stânga pe Splai, depăşesc morga cu arhitectura ei sinistră şi intru în cele din urmă în cartierul Dudeşti. Parcă am pătruns în altă lume. Străzile sunt prost luminate, de o parte şi de alta se înşiră case scunde şi dărăpănate. Lumina farurilor smulge din întuneric bucăţi de zid cu tencuiala căzută, deprimante şi sumbre. Din curţile caselor răbufneşte până la mine mirosul dulceag şi greţos al mormanelor de gunoi. Este un fost cartier negustoresc, părăsit acum în cea mai mare parte de comercianţi şi locuit de muncitorii de la „Lemaître[14]” şi abator. Obloanele fostelor prăvălii sunt bătute în scânduri, iar grilajele ruginite şi strâmbe par înţepenite aşa de la începutul lumii.

Cel care îl străbate are surpriza să descopere că, în celălalt capăt, cartierul continuă cu un apendice monstruos, pe care bucureştenii îl cunosc îndeobşte sub numele de Crucea de Piatră. Perimetru al caselor de prostituţie, populat de femei de stradă şi proxeneţi, existenţa enclavei este tolerată de primărie, mulţi dintre consilierii municipali rotunjindu-şi veniturile de pe urma bordelurilor patronate

[14] Fostele uzine Timpuri Noi.

prin intermediari.

Trec prin faţa localului „Fetele Vesele”, a cărui faţadă este luminată de becuri puternice, viu colorate. Prin ferestrele deschise larg răzbate zgomotul unei orchestre.

Mă uit la ceas. Se apropie ora întâlnirii cu omul de legătură. Aştept să treacă un tramvai, cu doar câţiva călători grăbiţi să se reîntoarcă la casele lor înainte de a începe ploaia, apoi traversez strada şi opresc în faţa vechii cruci de piatră, râu famatul blazon al cartierului.

Într-un astfel de loc prezenţa mea nu poate trece multă vreme neobservată. După nici două minute, de mine se apropie o „plimbăreaţă”, îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, mulată pe corp. Se opreşte la câţiva paşi, scoate o ţigară, punând-o neglijent între buze, şi aşteaptă să i-o aprind.

— Pe mine mă aştepţi, nu?

Are un glas tânăr, nesigur, puţin răguşit din cauza fumatului. În lumina ce răzbate dinspre cârciumă i se distinge figura, în ciuda fardului ţipător îţi dai seama că are în jur de douăzeci de ani. Gura mare, rujată violent, i-a încremenit într-un zâmbet obosit, profesional, iar ochii exprimă o tristeţe nemărginită. O refuz, făcându-i semn cu mâna să-şi caute alt companion. Ridică din umeri indiferentă, apoi se îndepărtează, legănându-şi provocator şoldurile. Zgomotul tocurilor se aude, din ce în

ce mai îndepărtat, până când se pierde în întuneric.

Între timp vântul s-a înteţit şi mai mult, iar fulgerele, Urmate de rostogolirea puternică a tunetelor, se revarsă tot mai des peste oraş.

— Nu eşti generos, şefu’, răsună pe neaşteptate, lângă mine, glasul unui bărbat. Ai lăsat-o pe nenorocita aia fără cină sau poate cu chiria neplătită.

Mă întorc fără grabă. La câţiva paşi zăresc silueta unui bărbat înalt, subţiratic, îmbrăcat într-un costum cu croială îngrijită.

— Nu mai spune, peştişorule! îi râd în nas. Ea fără păpică, iar tu cu portofelul mai gol.

Bărbatul se opreşte lângă mine şi, în lumina anemică a străzii, disting figura ascuţită, ca de dihor, a unui om între două vârste. O figură antipatică, cu o privire scormonitoare.

— Eşti greşit, şefu’, fiindcă eu sunt hoţ cu diplomă la Văcăreşti. Mă zbat singur pentru viaţa asta împuţită, nu trăiesc pe spatele putorilor d’acilea!

— Ca să vezi ce confuzie era să fac!

— Se mai întâmplă, admite el concesiv.

Mă uit la ceas. Oră de întâlnire a trecut. Bărbatul cu mutră de dihor se uită curios spre mine.

— Cu ce treburi pe meleagurile astea?

— Să iau aer curat, îi răspund iritat.

— Ha, ha, ha! Eşti şmecher, constată el.

Îl examinez din cap până în picioare.

— Iar tu eşti pisălog. Hai şterge-o că împuţi aerul, îl reped.

Dihorul rămâne pentru o clipă descumpănit. Se scarpină în bărbie, apoi râde fals.

— Faci, pe duru', nene! Ştii că-mi placi?! Văd că Micky ştie cu cine să facă afaceri.

Ciulesc urechile.

— Care Micky?!

Nu încerca să mă duci cu preşul. Trebuia să ne întâlnim. Micky mi te-a descris la marele fix. Eşti Zătrescu, nu?

Să zicem, admit după o scurtă ezitare.

— Vezi că am ochi? spune el încântat.

Îl privesc câteva clipe în tăcere şi, după ce-mi potrivesc pălăria, spun nerăbdător:

— Dacă te-ai săturat de conversaţie, dă-i drumul, că ne apucă ploaia.

— O clipă, şefu'!

— Ce mai este?

Individul întinde mâna şi-şi freacă semnificativ degetele.

— Nu-mi mai amintesc drumul. Îmi trebuie un întăritor!

Astăzi mă simt ca nenorocitul ăla din poveste căruia, cum deschidea gura, îi cădea din ea un ban de aur. Poate chiar mai rău, având în vedere că, la fiecare mişcare, din buzunarele mele zboară bancnotele ca fulgii de pe un biet canar jumulit de pisică. Îmi spun că totul are o

limită, aşa că mă apropii de el şi-l iau de bărbie.

— Nu încerca să pari mai deştept decât eşti! Astea-s afacerile tale cu Micky. Tapează-l pe el dacă nu mai ai bani de ţigări.

Nu apuc să mai fac o altă mişcare, fiindcă hoţul mă prinde cu stânga de reverul hainei, iar cu mâna dreaptă îmi propteşte un obiect ascuţit în stomac. Cobor privirea şi zăresc lama unui cuţit, dracu' ştie de unde apărut. La fel de neaşteptat bărbatul îmi dă drumul şi face să dispară şişul cu abilitatea unui prestidigitator.

— Asta, aşa, ca să vezi că nici noi, p'acilea, nu suntem chiar ageamii, spune el flegmatic. Două sute. Dacă nu, te descurci singur.

Pare hotărât, simt c-o să mă lase baltă dacă nu obţine banii, aşa încât n-am încotro, scot două sute şi i le văr în palmă întinsă.

Fără să mai adauge ceva, se întoarce şi porneşte cu pas elastic. Îl urmez. După câteva minute ne înfundăm pe una din străduţele ce duc spre inima cartierului.

— Sunt curios ce treabă poate să aibă Micky cu unul ca tine. Nu pari să fii din tagma noastră, şopteşte ca pentru sine şuţul.

— Afaceri, îi răspund scurt.

— Voi doi afaceri? se miră el.

— Ce ţi se pare ciudat? S-a gândit să-şi vândă sufletul, spun batjocoritor. Poate m-ai interesa şi tu dar nu cred să mai ai articolul ăsta prin buzunare.

Hoţul suduie printre dinţi. Se opreşte în faţa unei case cu etaj, părăginită. Clădirea domină împrejurimile prin masivitate.

— Aici. Urci scara, aia din dreapta, a patra uşă de pe palier.

— Nu mă conduci? spun, apropiindu-mă un pas de el.

— Te descurci şi fără mine. Sunteţi amândoi secretoşi, iar tu nu-mi placi nici de-al dracului, mormăie el.

— Ce trist mă simt. Am pierdut un prieten, remarc cu ipocrizie. Dar nu ne putem despărţi, aşa, pentru totdeauna. Mai ai să-mi dai ceva.

— Ce dracu' vrei să spui? mârâie bănuitor hoţul, încercând să facă un pas înapoi.

Sunt mai iute decât el şi-i plimb pe sub nas ţeava pistolului. La lumina unui fulger, arc prilejul să-l vadă în toată splendoarea.

Întind stânga cu palma deschisă.

— Două sutici.

„Diplomatul" de la Văcăreşti evaluează rapid situaţia, îmi dă banii înapoi, însoţindu-şi gestul cu câteva înjurături suculente. Repertoriul lui mă lasă rece de vreme ce. Am recuperat sutele, apoi îi fac semn s-o şteargă.

Când silueta bărbatului dispare după un colţ al străzii, mă apropii de gang. De sub intrarea boltită, aduse de rafale de vânt, vin damfuri de gunoi, ceapă prăjită şi urină. Clădirea închide în mijloc o curte interioară, flancată de o parte

şi de alta de uşi şi ferestre, amintind de vechile hanuri bucureştene. La etaj, o terasă străjuită de un grilaj de fier mărgineşte întreaga construcţie. Câteva din ferestre sunt luminate, dar în majoritatea locuinţelor domneşte întunericul, semn că locatarii s-au culcat. Până la miezul nopţii mai este o jumătate de oră.

La etaj, printr-o uşă larg deschisă, răzbate zgomotul unor voci întărâtate de băutură, ce acoperă din când în când hârâiala leşinată a unui patefon. La intervale aproape regulate, o femeie are accese de râs isteric, care răsună cu putere în vasta curte interioară. Undeva, în întuneric, un sugar plânge exasperant.

O uşă se trânteşte cu zgomot de perete. Reintru grabnic sub bolta gangului. O femeie în vârstă, grasa, un munte de carne, face câţiva paşi şi, cu o mişcare îndemânatică – gestul vădeşte o îndelungată obişnuinţă – varsă conţinutul unui lighean în mijlocul curţii. Înainte de a reintra în casă ridică pumnul spre petrecăreţi înjurând birjăreşte, apoi trânteşte uşa în urma ei.

La lumina unui fulger văd gura neagră a scării. Păşesc dibuind treptele cu piciorul. Pe la mijlocul urcuşului simt o mişcare. Aprind lanterna şi zăresc un şobolan mare cât o pisică, ce se strecoară pe lângă mine. Scârbit, ridic piciorul şi îl pocnesc cu sete. Guzganul descrie o curbă spectaculoasă în aer, şi cade bufnind în

mijlocul gangului. Rămâne o clipă nemişcat, dar se dezmeticeşte rapid şi în câteva secunde se face nevăzut în direcţia lăzilor de gunoi. Mă scutur dezgustat şi îmi continui drumul.

Urmând indicaţiile „diplomatului”, ajung aproape imediat la ţintă. Uşa cu geamuri mari şi ferestrele care o flanchează sunt camuflate cu bucăţi de pânză groasă, ce ţin loc de storuri. Pe la margini, răzbat câteva şuviţe subţiri de lumină. Bat scurt, dar dinăuntru nu se aude nicio mişcare. Bat din nou, mai insistent.

În timp ce aştept să mi se deschidă, arunc o privire spre încăperea de vizavi, unde chiolhanul continuă nestingherit. Prin uşa dată la perete observ un colţ al mesei, plin cu Sticle şi resturi de mâncare, scăldat în lumina crudă a unui bec. Mă simt ca un spectator aşezat în fotoliul de orchestră, cu toate astea nu disting ce se vorbeşte, timpanele fiindu-mi perforate din când în când de râsul gâlgâitor al femeii ce izbuteşte, de fiecare dată, să acopere vocile groase, bărbăteşti şi behăitul leşinat al patefonului.

Câteva secunde mai târziu aparatul se opreşte, speriat parcă de tusea groasă, tabagică, a unuia dintre meseni. Din încăpere se aude zgomotul unui scaun răsturnat şi, peste puţină vreme, pe uşa deschisă năvăleşte un individ gras, doar în maiou. Bărbatul se îndreaptă aţă spre balustrada ruginită şi

încleştându-şi cu putere mâinile de ea, se apleacă icnind. După ce se uşurează, aruncă o privire tulbure în direcţia mea. Este atât de beat, încât sunt sigur că nu vede la o distanţă mai mare de doi metri. O picătură mare de ploaie mă atinge pe mână. Întorc capul şi bat din nou cu putere în uşă. Individul îşi drege vocea şi după ce scuipă gros se întoarce şi intră clătinându-se în cameră.

Picăturile grele de ploaie încep să cadă din ce în ce mai des, transformându-se curând într-un şuvoi neîntrerupt. Risc să fiu udat în câteva minute din cap până în picioare de cascada care se prăbuşeşte din norii negri atârnaţi deasupra oraşului. Enervat, apăs pe clanţă şi intru. Încăperea, luminată de un bec cu abajur din tablă smălţuită, suspendat deasupra mesei, este pustie.

— Hei, e cineva acasă?!! strig, să-mi anunţ prezenţa. În ciuda răpăitului înverşunat al ploii, mi se pare că surprind un zgomot uşor dinspre capătul camerei. Închid uşa şi rămân nemişcat, cu atenţia încordată. Fulgerele, urmate de bubuituri asurzitoare, s-au înteţit într-atât încât ai impresia că afară s-a dezlănţuit infernul. Scutur pălăria de apă, apoi mi-o îndes din nou pe cap. Arunc o privire fugară prin camera curăţică. În celălalt capăt, lângă un paravan pe care stau aruncate un furou şi o pereche de ciorapi de damă, zăresc o uşă deschisă la

perete. Din câţiva paşi ajung în pragul celei de-a doua încăperi. Caut pe dibuite întrerupătorul, apoi aprind lumina. Este, fără îndoială, dormitorul, sărăcăcios mobilat, dar în el domneşte aceeaşi curăţenie. Mă îndrept spre o perdea de stambă înflorată atârnată deasupra unei deschizături din zid. O trag cu o mişcare bruscă. În nişa strimtă se afla bucătăria şi, într-un colţ, baia, sau, mă rog, toaleta. În afara măsuţei acoperite cu o muşama şi a celor câteva vase şi tacâmuri nespălate ce zac aruncate pe ea, aici, că şi în celelalte încăperi, nu se zăreşte nimeni.

Revin în prima cameră; dau la o parte paravanul de carton de pe care îmi surâd doi dragoni jerpeliţi. Un bărbat, cu bărbia în piept, stă pe podea sprijinit cu spatele de tapetul murdar. Lângă el zace o sticlă de băutură goală. Întind mâna să-l zgâlţâi, dar, după o scurtă ezitare, renunţ. Îl privesc gânditor, pipăi teancul de bancnote din buzunar, apoi îmi spun că barmanul, căci el este, nici nu fusese prea pretenţios când se tocmise cu mine. Cu un cuţit înfipt în inimă mai ai nevoie, în afară de sicriu, şi de un costum adecvat, eventual şi o pereche de pantofi lăcuiţi, ca să dispari pe veci în pământul cimitirului „Izvorul Nou”.

Mă grăbesc să şterg cu batista tot ce am atins, apoi întredeschid prudent uşa de la intrare şi fac lună clanţele. Nu mai am ce căuta

aici şi, în ciuda ploii de afară, găsesc că este mai avantajos să stric un costum decât să-l păstrez intact pentru a-l schimba eventual pe unul cu dungi verticale.

De afară se aud tocurile unei femei care urcă grăbită treptele. Închid fără zgomot uşa şi aştept ca paşii să se îndepărteze. Îmi înăbuş o înjurătură când îmi dau seama că femeia se opreşte în dreptul locuinţei barmanului. Încearcă să descuie dar, observând că uşa nu este încuiată, apasă pe clanţă şi intră trântind-o de perete. Din spatele uşii, unde sunt ascuns, zăresc în oglindă o şatenă între două vârste, îmbrăcată în culori vesele, prea vesele pentru anii ei. Rochia de mătase ieftină îi este lipită de trupul durduliu, iar machiajul, făcut harcea-parcea, îi dă aerul unei măşti japoneze. Cu toate astea, nu pare a se sinchisi de cum arată, fiind mai degrabă preocupată să nu scape din mână sticla de şampanie pe care o ţine strâns de gâtul învelit în staniol. Aruncă poşeta cu o mişcare neglijentă pe un scaun din apropiere şi ridică, într-un gest, scurt, ca pe un trofeu, sticla. Cu cealaltă mână se sprijină de uşa deschisă.

— Sărbătorim sau nu victoria, puiule?! strigă triumfător, cu voce stridentă. Vino-ncoa’ să vezi ce-a adus fata!

Vrea să mai adauge ceva, dar se opreşte când dă cu ochii de barman, prăbuşit lângă zid.

Zâmbeşte plină de înţelegere văzând sticla goală, ia mâna de pe uşă şi face un pas spre el, însă în clipa următoare mă zăreşte în oglindă. Este mai iute decât m-aş fi aşteptat, aşa că degeaba încerc s-o apuc, fiindcă se smuceşte violent şi iese în fugă pe terasă. Mă reped după ea, dar mă împiedic de prag şi cad cât sunt de lung, lovindu-mă dureros cu umărul de grilaj. Masca japoneză, terorizată, deschide gura şi urlă.

Un fulger orbitor, urmat de o bubuitură asurzitoare ca o plesnitură de bici, dislocă aerul, iar în gură simt un gust de cocleală. Strigătul neomenesc este acoperit de haosul de afară. Femeia se dezechilibrează, alunecă, dar reuşeşte să-şi recapete stabilitatea cu preţul sticlei. Aceasta se sparge cu un zgomot înfundat de cimentul spălat de şuvoaiele de apă. Până să mă ridic, femeia ajunge în celălalt capăt al terasei şi, când mă vede din nou în picioare, ţipă din toţi rărunchii. Strigătul ei sfredeleşte întunericul nopţii.

— Ajutooor, criminalu’! zbiară femeia, reuşind să lege primele cuvinte.

Petrecerea de vizavi se sparge şi bărbaţii se îmbulzesc pe uşă. Cealaltă femeie începe şi ea să ţipe isteric.

— Ce-i?!! Ce s-a întâmplat?! răsună învălmăşit întrebările.

— Ajutooor!!! Mă omoară!

Toate privirile sunt îndreptate către concubina barmanului, care reuşeşte în fine să ajungă în partea cealaltă a terasei. Profit de învălmăşeală şi încerc să mă retrag cât mai neobservat. Unul dintre petrecăreţi întoarce însă capul şi mă zăreşte.

— Acolo, uite-l!!! strigă el, arătând cu mâna spre mine.

Prin zgomotele furtunii disting deschizându-se uşi şi ferestre. Se aprind din ce în ce mai multe lumini. Pornesc în goană spre scară.

— Încearcă să fugă. Nu-l lăsaţi să scape! Puneţi mâna pe el!

În urmă, vacarmul se înteţeşte. Doi dintre beţivi, care par a se ţine mai bine pe picioare, se reped după mine, tropăind pe scări. Cobor, naiba ştie cum, treptele alunecoase fără să-mi rup gâtul şi mă reped în stradă. Nu sunt însă destul de iute, căci unul dintre ei mă ajunge şi încearcă să mă imobilizeze. Mă smucesc şi îi reped cu sete un pumn în bărbie.

Fug cu respiraţia tăiată în direcţia restaurantului, prin ploaia care continua să cadă neîntrerupt şi nu după multă vreme izbutesc să-mi pierd urma după o cotitură a străzii. Am scăpat, cel puţin deocamdată, cu faţa curată.

Instalat în biroul meu, revăd notiţele luate în urmă cu câteva ore în arhiva ziarului „Cronica Bucureştilor”. Dan Comăneanu s-a ţinut de cuvânt punându-mi la dispoziţie mai multe numere din colecţia jurnalului, adăpostită într-o încăpere prăfuită de la subsolul clădirii. Notiţele cuprind câteva fapte interesante despre Nicoară Gregorian, anturajul şi simpatiile politice ale acestuia.

Ridic receptorul şi, după o scurtă ezitare, formez numărul de la spital al Dianei Manolescu.

— Da! îmi răspunde o voce repezită de bărbat. Îmi dreg vocea.

— Cu doamna doctor Manolescu.

— Cine o caută? mă interoghează personajul.

— Un prieten. Zătrescu mă numesc.

— O clipă, vă rog.

Cu toate că acoperă microfonul, aud când o întreabă: „Cine mai e şi Zătrescu ăsta, dragă?”. Nu apuc să înregistrez şi răspunsul. Imediat răsună în receptor vocea joasă a clientei mele, pe care acum pot s-o recunosc dintr-o mie.

— Da, domnule Zătrescu.

— Vreau să vă dau un sfat. Pretextaţi ceva, orice, femeile se pricep la asta, şi dispăreţi din spital, dispăreţi de acasă şi ascundeţi-vă câteva zile la o cunoştinţă. În orice caz nu la o rudă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic, deocamdată, prin telefon. Vă

avertizez că este în interesul dumneavoastră.

În legătură cu ce-am discutat ieri? întreabă ea prudent.

— Nu, doamnă. Lucrurile s-au complicat şi nu este exclus să fiţi târâtă şi dumneavoastră în vâltoarea lor. Acum trebuie să faceţi ceea ce vă cer.

— De ce?

— Pentru că filmul pe care l-aţi primit ieri este dinamită curată. La revedere, doamnă. Aştept să-mi telefonaţi şi să-mi spuneţi noua adresă unde vă pot găsi.

Nu apuc să aşez telefonul în furcă şi soneria aparatului sparge liniştea încăperii.

— Alo, da?

— Domnul Zătrescu? mă interoghează un glas de femeie.

— La aparat, confirm cu vioiciune. Este o voce care te poate mobiliza să-ţi găseşti resurse din cele mai nebănuite la orice oră.

— Aveţi legătura cu domnul senator Gregorian.

— Alo, Zătrescu?!

Nu pare să fie vocea bătrânei canalii politice. Este a unui tip mult mai tânăr, are nuanţe tăioase, de comandă, şi seamănă al dracului de bine cu cea auzită acum câteva seri, într-o parcare din pădurea Băneasa.

— Ia te uită! Nicolae Vlăduţiu în persoană.

Peste o jumătate de oră să te prezinţi la

bătrân. Vrea să-ţi vorbească. Ştii unde, nu? Doar de aia eşti detectiv.

Nu disting nicio urmă de umor în vocea lui.

— Ce te face să crezi c-am să vin? Spune-i că am altceva mai bun de făcut la ora asta! Oricum am să mă mai gândesc.

Pun receptorul în furcă, satisfăcut. În momentul următor, atenţia îmi este atrasă de zgomotul uşii de la intrare. Ridic privirile. În anticameră, estompată de geamul mat de la uşa biroului, disting silueta unui bărbat. Apuc carnetul cu însemnările făcute la „Cronica Bucureştilor” şi îl arunc în sertar. Îl las întredeschis atât cât să pot pune, la nevoie, mâna pe pistol.

Uşa se deschide încet şi în prag apare o figură cunoscută. Mă relaxez şi, după ce închid sertarul, îi fac semn să aştepte. Deocamdată nu am nevoie de armă, fiindcă noul venit e poştaşul.

— Domnu’ Zătrescu, plătiţi abonamentul acu’? Încuviinţez, făcându-i semn să ia loc.

Poştaşul se aşază pe scaun şi îşi lasă geanta pe duşumea. După ce răsfoieşte încetişor carnetul, pune două bucăţi de indigo între primele două file şi îmi scrie numele cu litere apăsate.

...După plecarea lui, răsfoiesc ziarele proaspăt aduse. Majoritatea continuă să se ocupe de evenimentele petrecute de curând în

Germania. Nimic nou, decât titluri cu iz de senzaţional („A doua revoluţie germană a fost înfrântă. În Berlin este linişte”. „Röhm nu s-a sinucis, ci a fost împuşcat”, „Hitler e stăpân pe situaţie”) care în ultima vreme invadează paginile marilor cotidiene ediţie după ediţie. Goană după senzaţional, nimic mai mult, fiindcă în perioada asta nu mi-a căzut în mână vreun articol cât de cât serios. Unul care să analizeze atent implicaţiile acestui „spălat de rufe în familie” asupra politicii europene. Lasă impresia că nu interesează prea mult ce se întâmplă în Italia lui Benito şi Germania lui Adolf. Ce importanţă are?! Las’ să fie acolo, la ei.

Ca de obicei, tot în „Cronica Bucureştilor” găsesc cel mai „tare” articol. Face, deşi nu în mod direct, o legătură între asasinarea primului-ministru Ducă de către legionari şi metodele naţional-socialiştilor pentru înlăturarea adversarilor politici. Concluzia: a fost un asasinat politic. Aşa încât să vorbeşti despre asasinarea lui Ducă, a antipaticului şi încăpăţânatului Gheorghe Ducă, ca de o crimă politică, când versiunea oficială susţine că e vorba doar de o răzbunare personală a unor tineri persecutaţi de cel trecut în lumea drepţilor, mi se pare un act de curaj. Iar actul acesta de curaj este semnat de Dan Comăneanu.

Mă uit la ceas. E timpul potrivit să-i fac totuşi o vizită domnului senator.

Când pătrund pe poarta larg deschisă a proprietăţii senatorului Nicoară Gregorian, primul lucru pe care-l remarc este un „Mercedes” elegant, de culoare bej. Un bărbat aplecat de mijloc lustruieşte metodic caroseria automobilului. Aruncat pe gazon, în apropierea lui, un furtun lasă să se prelingă un firicel de apă. Îmbrăcat într-o vestă cu dungi galbene şi negre, cu mânecile de la cămaşă suflecate până la coate, bărbatul atrage imediat atenţia datorită părului cu desăvârşire alb.

Manevrez cu abilitate volanul automobilului până în apropierea scărilor şi opresc în umbra aruncată de clădire. Vesta tărcată înalţă capul, mă examinează fugar, apoi îşi vede mai departe de treabă.

Pe treptele de la intrare zăresc un tip blond, subţire, cu o privire de peşte mort. Sunt gata să jur că este unul şi acelaşi cu bărbatul blond ce şi-a făcut apariţia de câteva ori până acum în afacerea Caramzulea. Urc treptele până la uşa vilei, deschisă la perete. Blondul mă invită printr-un gest scurt să intru. Mă conduce prin holul răcoros şi în faţa biroului lui Nicoară Gregorian îmi face semn să mă opresc. Îşi aranjează cravata cu un gest scurt, bate şi, după o scurtă aşteptare, dispare înăuntru,

închizând cu grijă uşa în urma lui.

Am prilejul să examinez încăperea cu mai multă atenţie decât la prima mea vizită aici. În lumina care pătrunde pe uşa de la intrare, flancată de două vitralii multicolore, holul are un aer trist. Deasupra unui cămin din cărămidă roşie atârnă un tablou al stăpânului casei. Pictorul l-a înfăţişat călare pe un armăsar cabrat nervos. Ţinând hăţurile cu o mână fermă, Nicoară Gregorian pare marţial, impresie subliniată de privirea încruntată cu care scrutează zările.

Uşa se deschide şi blondul îmi face semn să intru.

Camera este luminată de razele soarelui care pătrund printre ramurile copacilor din apropierea ferestrei. În ciuda aerului auster al mobilierului, încăperea pare mai veselă decât este, atât de veselă cât poate să arate biroul unui senator în zilele cu soare. Rafturile bibliotecii şi lambriurile din stejar de culoare închisă, cu o linie simplă, sobră, trebuie să contribuie la conturarea imaginii sanctuarului omului politic dedicat trup şi suflet binelui alegătorilor săi.

Înaintez. Nicoară Gregorian, aşezat în faţa vechii mese din lemn de nuc, sculptată cu arabescuri complicate, pare absorbit de lucru.

Cred că în magazinul unui ebenist[15] masa de care îşi freacă coatele distinsa gazdă ar costa o groază de bani.

Amfitrionul închide cu o mişcare energică dosarul pe care îl are în faţă, voind să sublinieze că îmi acordă o parte din preţiosul său timp de lucru. Se ridică şi-mi face semn.

— Ia loc, domnule Zătrescu, spune, pe-un ton jovial.

Senatorul ocoleşte masa şi se îndreaptă spre unul din rafturile bibliotecii, aşezat într-o poziţie ciudată. Trage de el, descoperind uşa unui seif. Asigurându-se încă o dată că totul este în ordine, azvârle cu o mişcare neglijentă dosarul înăuntru şi trânteşte uşa masivă a casei de bani.

Pe sub sprâncenele stufoase îmi aruncă o privire vie, scrutătoare.

— Ce doreşti să bei? întreabă pe un ton ferm, îndreptându-se către un mic bar pe rotile aflat în apropierea ferestrei.

— Vermut.

Încuviinţează din cap alegerea făcută, pe urmă manevrează cu dexteritate sticlele cu etichete colorate. Scurt timp după aceea se apropie ţinând în ambele mâini câte un pahar. Îmi întinde unul din ele, apoi se aşază în celălalt fotoliu.

---

[15] Persoană care confecţionează sau vinde obiecte din lemn de abanos.

Salt paharul de o palmă în aer.

— Pentru fapte caritabile!

Senatorul mişcă vag din mână.

— Să lăsăm fleacurile. Nu pentru asta te-am chemat, aici. Apropo, nu eşti curios să afli de ce am vrut să te văd?

Gust din paharul cu vermut. Este o marcă bună, italienească.

— Cum să nu?! Sunt chiar foarte curios.

Bătrânul mă priveşte cercetător, ca şi cum ar vrea să se convingă încă o dată că sunt eu şi nu altul, apoi spune rar:

— Vreau să-ţi propun un târg.

Izbucnesc în râs, sincer surprins.

— Târg?! Cu mine?!

— Ţi se pare ciudat? se arată contrariat senatorul. În aceeaşi clipă se aude o bătaie discretă în uşă şi înăuntru pătrunde omul cu părul coliliu[16]. Nu mai are vesta tărcată; şi-a pus o haină neagră, care-i vine ca turnată, iar prin contrast păru-i pare şi mai alb.

Aud apa clipocind în piscină. Mă ridic şi, urmărit de privirile senatorului, mă apropii de fereastră. În spatele vilei se întinde o pajişte acoperită de iarbă deasă, bine întreţinută. Pe unul din şezlonguri, aşezat sub o umbrelă de soare, stă aruncat neglijent un prosop viu colorat. Elisabeta Gregorian înoată cu mişcări largi în apa verzuie, stârnind valuri mici ce se

[16] Părul alb de tot, complet cărunt.

izbesc de marginea bazinului. Sub. Fereastra biroului, la umbra unui nuc, zăresc „B.M.W.-ul” alb al fetei senatorului.

— Ce doreşti, Alfred? îl întreabă senatorul pe noul venit, vădit nemulţumit de întrerupere.

Valetul face câţiva paşi în interiorul încăperii.

— Aşa cum aţi poruncit, am spălat automobilul. La ce oră doreşte domnul senator să fie gata de plecare?

Bărbatul cu părul alb are o voce joasă, calmă. Pare să nu observe iritarea lui Nicoară Gregorian.

— Pentru asta m-ai întrerupt? Înţelege-te cu Nicky. Apropo, a venit?

— Încă nu, domnule.

— Bine. Să mă caute cum îşi face apariţia. Ai înţeles?!

— Desigur, domnule senator.

— Eşti liber, îl concediază cu un gest plictisit Nicoară Gregorian.

Vesta tărcată se înclină uşor, apoi iese din încăpere la fel de tăcut precum a intrat.

Mă întorc şi mă aşez pe fotoliu.

— Deci, domnule senator?

Senatorul păstrează câteva clipe de tăcere.

— Domnule Zătrescu, începe el, pe un ton hotărât, nu-ţi ascund că inamicii mei politici au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-mi şubrezească poziţia în parlament şi, recunosc, într-o oarecare măsură au izbutit. Nu-mi plac

înfrângerile, dar întotdeauna am învăţat câte ceva din ele. De pildă, să nu ignor oamenii ciudaţi, ca dumneata să zicem, care se interesează prea îndeaproape de mine.

— Ce vă face să presupuneţi asta?

Nicoară Gregorian, se întinde spre cutia aflată pe masă, îşi alege o ţigară de foi şi o aprinde. Şuviţele albăstrii se răspândesc prin încăpere. Inspir mirosul de tutun bun, scump. Senatorul face un semn către caseta sculptată de pe masă.

— Serveşte, te rog.

Refuz cu un gest scurt.

— Nu, mulţumesc, prefer ţigările mele, şi, demonstrativ, aprind o regală.

Câteva minute se scurg în tăcere. Stăm faţă în faţă ca doi bătrâni trişori care şi-au împărţit cărţile, iar acum aşteaptă momentul potrivit ca să scoată din mâneca costumului ros de molii asul câştigător.

— Cine te-a plătit să mă spionezi?! rupe farmecul marilor cazinouri interlocutorul meu.

— Să vă spionez?! mă prefac mirat.

Senatorul trage din trabuc, apoi face un semn vag, cu el, prin aer.

— De o vreme încoace prezenţa dumitale în preajma mea şi a oamenilor mei a devenit stânjenitoare. Foarte stânjenitoare.

Clatin paharul, şi cuburile de gheaţă scot un clinchet uşor.

— Întâmplarea, domnule senator. Numai întâmplarea!

Senatorul râde sceptic.

— Tinere, nu cred în întâmplări. Cine te-a angajat?

Nu-i răspund, aşteptând să aud urmarea.

— O sută de mii dacă-mi spui cine te-a angajat şi pentru ce.

Tuşesc uşor, apoi trag din ţigară, încercând să par indiferent. Sper să nu mă fi schimbat la faţă, deoarece cifra îmi taie pur şi simplu răsuflarea. Pare fabuloasă. Pentru suma asta până şi cea mai cucernică maică ar apuca-o pe calea pierzaniei.

Stâng ţigara în scrumiera aflată în apropiere fără să-l privesc.

— Domnule senator, dacă ăsta-i târgul pe care vreţi să mi-l propuneţi, v-aţi pierdut şi mi-am pierdut şi eu timpul de pomană. N-am ce să vă vând, fiindcă nu ştiu despre ce vorbiţi. Şi chiar dacă aş şti, tot nu v-aş spune nimic. Ştiţi de ce? Îmi sunteţi antipatic.

Senatorul zâmbeşte aproape imperceptibil şi desface larg braţele.

— Las-o moartă, domnule detectiv. Nu mă deranjează sentimentele pe care le nutreşti faţă de mine. Ceea ce doresc să aflu este cine şi pentru ce te-a angajat. Îmi spui asta, câştigi o sută de mii. Nu vrei, puţin îmi pasă, am şi alte mijloace să te fac să vorbeşti. Şi mai

economisesc şi o grămadă de bani.

Ridic nepăsător din umeri.

— Nu vi se pare că toată discuţia asta e absurdă? Aş putea să vă vând gogoşi şi să vă iau banii spunându-vă numele lăptarului meu, dar nu sunt genul ăsta, domnule senator. Discuţia mi se pare lipsită de sens.

În acest moment uşa se deschide la perete şi în cadrul ei apare Nicolae Vlăduţiu. Directorul de la „Vraja Nopţii” nu este singur, îl urmează un individ subţiratic, vag cunoscut.

Noul venit priveşte iscoditor în jurul său. Se opreşte la câţiva paşi de fotoliul senatorului, cu pălăria în mână. Îmi aruncă o privire fugară, apoi înclină capul cu umilinţă în faţa lui Nicoară Gregorian.

— Să trăiţi, dom’le senator!

Nicoară Gregorian zâmbeşte şi dă binevoitor din cap. Mă încrunt să-mi amintesc unde l-am mai văzut, sunt sigur că memoria nu mă înşală. Este omul de legătură trimis de barman la întâlnirea din Crucea de Piatră, „asul” lor de pică. Încerc să-mi păstrez cumpătul.

— Unde l-ai văzut aseară pe acest domn? arată Nicolae Vlăduţiu spre mine, zâmbind sarcastic.

Noul venit îmi aruncă o privire scurtă.

— La Crucea de Piatră. L-am condus la barmanul care a fost omorât astă-noapte.

— Eşti sigur că-i el? întreabă Gregorian.

— Se poate, dom’le senator? Bag mâna în foc că el e.

— Destul! Vei spune asta poliţiei când o să te rog?

— Da, dom’le senator, da’ vedeţi dumneavoastră că eu nu prea mă am bine cu şefii de la prefectură, râde el stingherit.

— Lasă asta. Am eu grijă să nu ţi se întâmple nimic. Vei sta aici câteva zile, până vom lămuri toate problemele cu domnul de faţă. Nu te superi, nu?

— Se poate, dom’le senator?! se arată el indignat. Nicoară Gregorian se întoarce către Vlăduţiu şi-i spune zâmbind:

— Nicky, condu-l pe domnul şi ai grijă să nu-i lipsească nimic. Zece mii de lei pentru trei zile. Ce zici, eşti de acord?

Individul iese împreună cu Nicolae Vlăduţiu, copleşit de bunăvoinţa senatorului.

După ce uşa se închide în urma celor doi, senatorul mi se adresează aproape patern:

— Acum când cunoşti şi atuurile noastre sper că vei fi mai înţelegător. Sfatul meu este să iei lucrurile aşa cum sunt. În joc se află interese mult prea mari ca să nu fii strivit. Şansa dumitale a fost, este şi va fi inteligenţa.

Ticălosul! Din ordinul lui fusese ucis barmanul, iar acum vorbea despre asta ca despre un păduche călcat de tramvai.

— ...Oferta mea rămâne în picioare. O sută de

mii pentru numele celui care te-a angajat şi garanţia că nu te vei mai ocupa de acest caz. Deci?

Trebuie să câştig timp, aşa că-i răspund în doi peri.

— Nu mă pot încă hotărî, domnule senator!

— De acord. Te las să reflectezi. Contez pe inteligenţa dumitale. Ţi-am arătat atuul meu. Sper că înţelegi că nu ai nicio şansă în acţiunea solitară pe care o întreprinzi. Nu mă laud, dar sunt destul de puternic ca să înăbuş o anchetă stânjenitoare pentru mine şi tot atât de puternic ca să te fac să-ţi petreci restul zilelor în ocnă.

Rid dispreţuitor.

— Dovadă că nu puteţi chiar orice este faptul că staţi de vorbă, sau mai bine zis trataţi, cu mine acum. Dacă era cum spuneţi dumneavoastră, acum eram la morgă sau în cel mai bun caz după gratii.

Senatorul ia o nouă ţigară de foi din cutia de pe masă şi, după ce îi taie cu grijă capătul, o aprinde pufăind mulţumit din ea.

Se uită la ceas.

— Este ora şaptesprezece şi cincisprezece minute. Aştept răspunsul dumitale mâine la ora cinci şi zece după-amiază. Asta înseamnă un răgaz de douăzeci şi patru de ore. Sper ca răspunsul să fie favorabil; în caz contrar, după cinci minute de la expirarea termenului pe care

ţi l-am acordat, poliţia va fi informată că ieri noapte te aflai la locul abominabilei crime, parcă aşa scria în ziare, din Crucea de Piatră. La revedere, domnule Zătrescu.

Îmi iau pălăria de pe colţul mesei şi mi-o potrivesc cu grijă pe cap. Fără să spun vreun cuvânt, mă îndrept spre uşă. Îndată ce ies zăresc lângă scară maşina albă a Elisabetei Gregorian. Fata senatorului stă pe banchetă, lângă şofer. Când mă vede zâmbeşte stânjenită şi flutură mâna în semn de bun găsit.

— Bună. Te-am văzut când ai venit. Eşti cu maşina? întreabă ea inutil.

Încuviinţez în tăcere.

— Nu vrei să mă duci. În oraş? Mă aşteaptă o prietenă.

Înclin din cap în semn că da. Fata coboară, după ce îi dă câteva indicaţii şoferului.

...Peste o oră opresc în faţa unei case somptuoase, ai cărei pereţi sunt acoperiţi de o iederă deasă. Opresc motorul. Elisabeta, care a tăcut aproape tot timpul drumului, pune mâna pe braţul meu.

— Aş vrea să-ţi cer scuze pentru scena de acum câteva seri. Mă tem că am fost penibilă.

— Nu-ţi face probleme. În general, oamenii sunt teribil de neprietenoşi cu mine. Să fie oare meseria pe care mi-am ales-o atât de dezagreabilă?

— Nu, nu despre asta e vorba, se apără ea.

M-ai dezamăgit un pic fiindcă n-ai fost cinstit cu mine.

— Sunt dezolat. Dar câteodată mă bucur că povestea aia cu Pinocchio nu-i decât un basm, altfel… îi spun, pipăindu-mi vârful nasului.

Elisabeta izbucneşte în râs.

— Când fumăm pipa păcii? întreabă ea cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ca două căpetenii indiene?

— În seara asta, după zece, sunt liberă, murmură ea abia auzit.

Ridic din umeri, dezamăgit în sinea mea de răspunsul pe care trebuie să i-l dau.

— Mă tem că în seara asta sunt teribil de ocupat Sper însă să ne vedem în zilele următoare.

Dacă o să mai ai chef să mă întâlneşti, închei fraza în gând.

Scot o carte de vizită şi-i notez numărul de telefon de acasă.

— Pentru orice eventualitate, îi spun zâmbind.

Elisabeta strecoară cartea de vizită în poşetă. Se apropie de mine şi mă sărută pe obraz.

— Atunci, pe curând.

12

Stau de aproape două ore cu ochii pironiţi pe intrarea localului „Vraja Nopţii” şi mă gândesc

la necazurile mele. De cum s-a înserat m-am instalat la pândă într-un loc retras al parcării, aşteptând cu răbdare un prilej să dau o raită prin-năuntru. Un prilej special, fiindcă după cele întâmplate în ultimele ore sunt sigur că, de cum aş intra, prezenţa mea ar fi remarcată ca sosirea regelui în parlament.

Farurile puternice ale unui automobil străbat frunzişul des al vegetaţiei ce înconjoară parcarea şi peste puţină vreme zăresc un „D.K.W.” cochet, de culoare verde, ce frânează în faţa intrării clubului de noapte.

Bărbatul masiv, care joacă în fiecare seară şi rolul de portar coboară treptele cu mişcări Sprintene. Când deschide portiera un zâmbet i se lăţeşte pe faţa stâlcită şi începe să se gudure pe lângă femeia care descinde din automobil. Pentru o clipă găseşte la mine cea mai deplină înţelegere, fiindcă Dagmar von Hackenau arată superb, ca un star de la Hollywood, bronzat de soarele îndepărtatei Californii.

Blonda pare să aprecieze omagiul mut al lui Nas Stâlcit, îi zâmbeşte fugar, apoi se întoarce cu o mişcare nerăbdătoare către bărbatul de la volan. Hans Ebner este îmbrăcat într-un costum de seară, la trei ace, părând, fără voia lui, un accesoriu luxos la toaleta frumoasei femei. A fost acaparat din primul minut al sosirii sale la Bucureşti, dar asta nu pare să-l deranjeze. Dimpotrivă.

După ce perechea se face nevăzută în interiorul clădirii, Nas Stâlcit indică printr-un gest autoritar unui tinerel ieşit ca din pământ să ia maşina din faţa intrării. Acesta porneşte motorul şi, conducând cu siguranţă, aduce „D.K.W.”-ul în parcare, apoi se reîntoarce lângă portar învârtind nepăsător cheile pe deget.

Peste zece minute, în faţa scărilor opreşte un „Fiat”. Din el îşi face apariţia un bărbat în jur de patruzeci de ani, care, după ce schimbă câteva vorbe cu portarul, intră în club. Contrar aşteptărilor, „Fiat”-ul, şofat de băieţandrul cel sigur pe el, o ia pe drumul spre oraş, dar, depăşind clădirea, virează la dreapta şi dispare în spatele localului.

În următoarea jumătate de ceas alte zece, douăsprezece maşini beneficiază de acelaşi regim preferenţial. Din ele coboară figuri cunoscute ale protipendadei bucureştene, nume zărite pe lista senatorului Nicoară Gregorian, o adevărată diademă de nestemate financiare şi politice. Lăsat cât mai jos pe banchetă, urmăresc cu atenţie foiala de pe peronul scăldat în lumina reflectoarelor. După recepţia ocupanţilor unei limuzine negre şi costisitoare, Nas Stâlcit trage o linie în josul listei de protocol, apoi se face nevăzut.

Sunt tentat să cobor, să mă lămuresc dacă este numai o întâmplare că în seara asta s-au adunat sub acelaşi acoperiş posesorii atâtor

milioane, care îmi dau senzaţia, numai privindu-i, că sunt Ali Baba în faţa peşterii tâlharilor. Cum, vorba senatorului, nu cred în întâmplări, mă voi lămuri, fiindcă sunt încăpăţânat şi în afară de asta am alte două motive serioase s-o fac. Nu ştiu de ce, dar mi-a intrat în cap că barmanul *aici* l-a zărit pe Roger Caramzulea, iar, dacă memoria nu-mi joacă feste, senatorul i-a promis necunoscutului de la telefon că peste două zile va obţine semnăturile, acordul pentru finanţarea Gărzii de Fier. Peste două zile înseamnă azi.

Câteva minute mai târziu zăresc o pereche între două vârste coborând grăbită scările. Au un aer întârâtat şi din cauza asta mişcările lor sunt rigide, ca ale unor marionete. Femeia, la un pas înaintea bărbatului ce o urmează resemnat, are o mină de regină surprinsă în baie de valet.

Se opresc lângă un automobil parcat în apropiere, o gloabă de „White”, urât şi butucănos.

— E inadmisibil! izbucneşte ea în cele din urmă, aproape sufocată de indignare. La Monte Carlo nu s-ar fi întâmplat aşa ceva niciodată. Ce porcărie! Să închizi cazinoul!

Doamna, aşteptând să i se deschidă portiera, mişcă nerăbdătoare din picior. E atât de nervoasă, încât, dacă în clipa asta i-ar ieşi înainte Nicolae Vlăduţiu, sunt sigur că l-ar

sugruma cu ciorapul.

— Scumpo, o întrerupe iritat însoţitorul ei, uiţi că aici eşti la porţile Orientului, iar în Balcani se poate întâmpla orice! Calmează-te, altfel mâine o să ai migrenă când o să constaţi că nimeni n-a făcut caz din povestea asta, iar poimâine o să-ţi vină să plângi când o să venim tot aici să ne cheltuim banii.

Aud portierele trântite, apoi zgomotul motorului acoperă restul conversaţiei, mai bine spus monologul femeii. În vreme ce automobilul se îndepărtează mă ridic şi îmi îndrept spatele mulţumit. Fără să vrea, cei doi mi-au sugerat încotro să-mi îndrept paşii.

Între timp, din local mai ies alte câteva perechi nefericite. Şi în seara asta au ratat şansa de a se îmbogăţi! Profit de agitaţia din parcare, pornesc motorul şi o şterg neobservat de la locul de pândă. Câteva sute de metri mai încolo părăsesc asfaltul şi mă înfund în pădure. Când vegetaţia se îndeseşte într-atât încât să nu mai pot fi zărit dinspre şosea, opresc, mă înarmez cu lanterna şi şperaclul, apoi cobor.

Mă îndepărtez de automobil, revenind spre „Vraja Nopţii”.

Terenul din spatele localului este înconjurat de un gard înalt de sârmă. Din locul în care mă aflu, pe una din laturile clubului de noapte, se vede poarta de intrare luminată de un bec puternic, iar în incintă, în afara cercului de

lumină, reuşesc să disting câteva din automobilele la a căror sosire am asistat cu numai jumătate de oră urmă. În jurul lor, şuierând o melodie la modă, se învârte tinerelul, cu mâinile adânc înfundate în buzunare.

Se opreşte câteva vreme în dreptul porţii ca să privească spre peronul luminat. Profit de neatenţia lui şi pornesc repede de-a lungul gardului. Trec pe lângă ferestrele întunecate, unde, după calculele mele, se găseşte cazinoul şi ajung în spatele clădirii. Mă opresc şi cercetez terenul aflat dincolo de plasa de sârmă. În întuneric disting câteva stive de lăzi. Dinspre clădire se aude un zgomot, aşa că mă arunc la pământ. O uşă se deschide şi imediat apare un băieţandru încins cu un şorţ prea mare pentru el, care târâie două lăzi cu sticle goale, izbindu-le de trepte. Cineva urlă că o să le spargă şi-i porunceşte să le ia în spate. Încheind recomandarea cu o înjurătură urâtă. Băieţandrul ridică din umeri şi-l maimuţăreşte pe cel dinăuntru, dar saltă o palmă mai sus povara. Când ajunge în dreptul stivei, le aruncă nepăsător lângă celelalte, apoi scuipă cu ciudă înspre ele. Îşi ridică marginea şorţului şi îşi şterge faţa de sudoare. Peste câteva secunde, dispare grăbit înăuntru. Uşa se trânteşte în urma lui şi întunericul se lasă din nou, parcă mai greu ca înainte.

Aştept câteva minute, apoi sar gardul şi mă ascund după stiva de lăzi. Uşa se conturează ca o pată mai întunecată pe cenuşiul zidului, dar nici nu mă gândesc că aş putea pătrunde pe aici în clubul de noapte. Există o altă cale, mai dificilă dar mai sigură, anume scara de incendiu, pe care am observat-o în timp ce puştiul căra lăzile, la câţiva paşi de intrarea de serviciu.

Mă pregătesc să trec la acţiune când, de după colţul clădirii, ţâşneşte lumina unor faruri, iar în secunda următoare se distinge motorul unui automobil. Mă ghemuiesc în spatele lăzilor. Maşina opreşte în dreptul meu. Cel ce o conduce stinge luminile, închide contactul, apoi claxonează scurt. Puţin mai târziu uşa se deschide şi în cadrul ei apare Nas Stâlcit. Se opreşte câteva clipe pe treapta de sus, pe urmă coboară agale, şi se îndreaptă spre „Renault”-ul albastru.

— Unde ai fost până acum? mârâie el. Şefu’ te aşteaptă ca pe o pâine caldă.

Are un glas gâjâit, de fumător înrăit. Portiera din stânga se deschide cu o mişcare bruscă şi din automobil coboară agil un bărbat subţire. Îl recunosc fără greutate pe blondul cu ochi de peşte.

— Să mergem, spune el şi, fără să-l mai aştepte pe malac, porneşte spre scări.

După ce uşa se închide în urma lor, părăsesc

ascunzătoarea, traversând în fugă terenul descoperit, până în dreptul scării de incendiu. Mă agăţ dintr-un Salt de prima treaptă, din câteva mişcări sunt sus. Şi încep să mă caţăr, spunându-mi că Scarlat Orăşeanu se înşală. Dacă rămân pe drumuri, intru la pompieri, nu la salubritate cum mi-a prezis, atât de sumbru, deunăzi.

Scara dă pe o terasă ce se întinde pe aproape toată suprafaţa acoperişului; în centrul ei disting în întuneric o construcţie ce seamănă cu o gheretă. De jos se aude deschizându-se din nou uşa. Mă aplec peste parapetul terasei şi îi zăresc pe cei doi revenind tăcuţi. Fără un cuvânt, blondul, se instalează la volan şi, după ce întoarce maşina din câteva mişcări, demarează făcându-se nevăzut după colţul clădirii. Malacul reintră în club.

Ghereta are o uşă metalică cu o încuietoare bine întreţinută, pe care o descui însă fără multă bătaie de cap. Scara prăfuită coboară undeva spre bucătărie, de unde, estompate, se aud voci şi zgomote de veselă amestecate cu ritmurile orchestrei. Cobor prudent, luminând treptele strimte cu lanterna. Ajung pe o platformă îngustă, de beton, aşternută în faţa unei uşi cu tăblia acoperită de vopsea scorojită. Forţez broasca şi peste câteva minute păşesc într-o încăpere mică, fără ferestre, podită cu scânduri de brad, în care persistă un miros

greu.

Caut comutatorul. Un bec chior îmi oferă posibilitatea să examinez locul pe îndelete. Tencuiala căzută din loc în loc, la fel ca şi pe scară, arată că, atunci când s-a renovat localul, Nicoară Gregorian n-a fost dispus să dea bani şi pentru unghere. Faţada contează, nu?

Camera este mobilată sărăcăcios. Într-un colţ se află un pat de fier cu o saltea acoperită de o pătură militară, lângă el o masă pe care zac aruncate câteva cutii goale de conserve, un rest de pâine uscată şi patru pachete de hârtie legate cu sfoară. O scrumieră de cositor, plină cu mucuri de ţigară, este aşezată lângă unul din picioarele patului.

Sub masă, într-o ladă, găsesc un adevărat arsenal. Carabine şi pistoale „Mauser", împreună cu o grămada de cartuşe cât să răreşti populaţia Bucureştiului la jumătate şi să-ţi mai rămână pentru un mic război. Cred că lui Gregorian şi lui Vlăduţiu o să le vină foarte greu să explice ce caută armele astea aici, când or să fie strânşi cu uşa. N-ar fi de mirare ca între pistoalele îngrămădite conştiincios în ladă să fie şi câteva al căror studiu balistic ar semăna al dracului de mult cu gloanţele care l-au ucis pe Ducă.

De o parte şi de alta a barelor de la capătul patului atârnă două bucăţi de funie tăiate cu un cuţit. Privesc cu atenţie pătura, o apuc între

degete şi o îndrept. Sunt câteva picături de sânge, probabil al lui Roger Caramzulea, deoarece este mai mult sigur că ăsta-i locul unde a fost deţinut ziaristul până în noaptea presupusului său deces. Barmanul a surprins exact momentul în care îi schimbau ascunzătoarea.

Sub. Pat găsesc o pereche de ochelari de vedere cu lentilele sparte. Seamănă cu cei purtaţi de ziarist în fotografia pe care mi-a dat-o Diana Manolescu. Îi las în acelaşi loc, pe urmă desfac unul din pachetele stivuite pe masă. Descopăr că este plin cu afişe şi broşuri de propagandă legionară, scrise într-un limbaj exaltat, plin de arabescurile epitetului cules din vreo carte bisericească, cu o violenţă a cuvântului adusă cu siguranţă de la Berlin sau Roma.

După ce strâng sfoara pachetului, ies şi încui la loc uşa. Pe scară, în afara acordurilor unei melodii ce răzbate anevoie prin ziduri şi a zgomotelor făcute de personalul de serviciu, nu se aude nimic ce ar putea să mă alerteze.

Un etaj mai jos calea îmi este barată de mai multe lăzi îngrămădite pe trepte. O uşă îngustă arată pe unde poate fi continuat drumul. Apăs pe clanţă. Spre surprinderea mea uşa nu este încuiată şi mă trezesc într-o încăpere, un fel de anticameră, transformată în depozit de covoare.

Păşesc cu grijă spre cealaltă uşă, atent să nu fac zgomot. Puţin mai târziu tăcerea este sfâşiată de apelurile unui telefon. Cineva ridică receptorul şi răspunde scurt. Stâng lanterna şi lipesc urechea de tăblia de lemn. La radio, în surdină, se aude programul de jazz de la ştrandul blocului „Lido”. Am nimerit la fix. Camera se află lângă biroul lui Nicolae Vlăduţiu.

— Şi ce-i cu asta?! Dă-i să bea până când nu mai poate. Însă ai grijă să nu crape, fiindcă mai am nevoie de el câteva ore, răzbate până la mine vocea batjocoritoare a lui Nicolae Vlăduţiu.

Urmează o lovitură brutală cu pumnul în masă.

— Nu! Ai răbdare, Alfred!

Nicolae Vlăduţiu este furios. Se vede că a început ziua prost, a continuat-o şi mai prost, iar acum, orice ar face, lucrurile îi ies sucite rău.

— Nu, omule, las-o baltă când îţi spun! strigă el iritat. Ce dracu’?! Ai început să ai idei?!

Pot să bag mâna în foc că este vorba despre hoţul cu „diplomă” la Văcăreşti, care e găzduit împărăteşte în vila senatorului. Se pare că a început să aibă pretenţii. Cât timp, nu ştiu. Un lucru e sigur: dacă mâine mă prezint în faţa lui Nicoară Gregorian fluturând steagul alb. Găinarul din Dudeşti va face noaptea o baie în

lacul Snagov. Cu un bolovan de gât.

Directorul este furios de-a binelea, iar insistenţele interlocutorului său, valetul senatorului, nu sunt de natură să-l calmeze. Furibund, Vlăduţiu trânteşte receptorul. De dincolo, cu excepţia muzicii, nu se mai distinge nicio mişcare.

Într-un târziu, când aproape am înţepenit lângă uşă, Vocea i se aude din nou:

— Intră! strigă el tăios.

O clipă mai târziu parchetul ce scârţâie imperceptibil sub paşii bărbatului arată că acesta s-a grăbit să iasă în întâmpinarea persoanei nou venite.

— Oh! Prinţesă a Nordului! exclamă el retoric. Mă dezamăgeşti. Voi, arienii, puteţi oare greşi?! se miră el ironic. Se vede că lui Adolf al vostru i-a mai scăpat câte ceva când şi-a scris crezul. Ce te-a adus aici?!!

— Nicky, se aude vocea tăioasă a unei femei, o voce vag cunoscută, cu accente germanice, uiţi că şi tu împărtăşeşti acelaşi ideal?

Vlăduţiu râde cu un hohot scurt.

— De ce crezi asta, Dagmar? întreabă el batjocoritor. Voi mă plătiţi, iar Codreanu reprezintă o posibilitate să mă înfrupt şi eu din plăcintă, dacă ajunge la putere. Bani şi putere! Ce ideal poate să-l egaleze pe ăsta? Restul, texte pentru carnea de tun.

În seara asta eşti cinic, Nicholas.

— Iar tu eşti frumoasă, răpitoare chiar.

Că Dagmar von Hackenau este frumoasă, nu e o noutate pentru mine. Ceea ce mi se pare într-adevăr interesant este faptul că cei doi se cunosc, ba chiar foarte bine; nu am avut impresia asta la petrecerea dată de senator, iar sosirea femeii la clubul de noapte nu este o întâmplare. Iată un pion nou în jocul domnului senator Nicoară Gregorian. Un pion sau o regină?

Paşii celor doi, călcătura apăsată a bărbatului acompaniată de tocurile femeii, revin fără grabă spre birou.

— De ce ai urcat aici? insistă el să afle motivul prezenţei nemţoaicei în biroul său.

— De ce mai întrebi? Lista.

— Să o ia dracu' de listă! izbucneşte Nicolae Vlăduţiu. Nu puteai să mai aştepţi câteva ore?! Ţi-o aduceam eu. De ce rişti?! Voi, în xenofobia voastră, îi credeţi pe toţi nişte tâmpiţi iremediabili.

— O criză de isterie, constată cu voce tare femeia, cu cel mai desăvârşit calm.

Directorul nu mai poate fi stăpânit.

— Isterie?! Dacă tu îţi imaginezi că cei de la serviciul de contrainformaţii român sunt nişte cretini, te înşeli, madam! Sunt buni, ai dracului de buni, şi n-aş vrea să constat asta pe pielea mea. Până la urmă tot or să aibă curiozitatea să afle ce relaţii sunt între ataşatul cultural al

Germaniei şi senatorul Nicoară Gregorian. Pe tine te doare-n cot, te expulzează şi gata, dar eu intru în rahat până la bărbie.

Discuţia devine din ce în ce mai interesantă. Numărul celor care doresc să pună mâna pe lista văzută. În biroul senatorului creşte: necunoscutul care i-a telefonat lui Nicoară Gregorian, acum Dagmar şi, nu în cele din urmă, eu, Grigore Zătrescu. În ce-i priveşte pe ceilalţi am o mulţime de supoziţii, însă nicio certitudine. Totuşi, dacă mă gândesc mai bine, un lucru e sigur: Dagmar von Hackenau nu este un pion, ci o regină.

— E un risc, recunoaşte femeia. Însă tot atât de adevărat este că, adăugă ea după o pauză, se întâmplă câteodată să nu mai fie nevoie de unul sau de altul. Atunci, dispar pur şi simplu. Asta ar trebui să te frământe în primul rând.

— Mă ameninţi? întreabă sumbru Nicolae Vlăduţiu.

— De ce crezi asta? exclamă râzând blonda. Ţi-am amintit doar unul din riscuri. Cel mai mare.

Stau încordat, aproape am amorţit, dar nu mă mişc de lângă uşă. Din câte ştiu, „ocupaţia” asta de care se poate interesa serviciul de contrainformaţii poartă un nume mai scurt şi mai sugestiv: *spionaj.*

— Chiar dacă am fost obligată să vin aici, continuă ea cu voce egală, îţi faci griji degeaba,

fiindcă mi-am luat măsuri de siguranţă. Sunt însoţită de un oaspete sosit din ţară şi ce poate fi mai firesc decât ca o femeie frumoasă, singură, să iasă într-o seară însoţită de un bărbat prezentabil?

— A, armăsarul ăla berlinez? Nu?! exclamă Nicolae Vlăduţiu.

— Eşti vulgar, Nicky, spune dispreţuitoare femeia.

— Da, sunt vulgar şi tristeţea mă copleşeşte când constat asta, o îngână ironic bărbatul. Deci sunt trist.

Apoi tăios:

— Totuşi, ce te aduce aici?!

Mă mişc uşor de pe un picior pe celălalt ca să mă dezmorţesc, dar fără să mă îndepărtez de tăblia uşii.

— Ieri, m-a sunat omul Gestapo-ului.

— I-auzi! V-aţi întâlnit?

— Nu, şi asta mă enervează cel mai mult. De când şi-a anunţat prezenţa nu a binevoit să se arate. Colaborarea asta începe să semene din ce în ce mai mult a subordonare, el dă ordine, iar noi le executăm.

— Vrei să spui că propunerea lui de a înscena accidentul ziaristului a fost o idee rea?!

— Nu, răspunde scurt femeia. N-a fost o idee rea. Am făcut-o şi pentru că ordinele pe care le-am primit m-au constrâns. Şefii vor cooperare? Cooperăm, însă nu în condiţiile astea. Ultimele

directive primite de la Berlin, de a-l consulta în luarea tuturor deciziilor privind afacerea, dovedesc că a trimis şefilor lui rapoarte ce nu mă avantajează câtuşi de puţin. Cum să-l consult, izbucneşte ea, dacă nu ştiu cum să dau de el?

— Mai avem o jumătate de oră, cel mult o oră, apoi ne liniştim, după ce lista va fi semnată, o încurajează bărbatul.

— Crezi?! spune femeia posomorâtă.

— Vezi vreo piedică?

— Da. Azi am primit, prin curierul diplomatic, un plic de la sediu. Nu l-am deschis. Ştii de ce? întreabă ca, apoi continuă, fără să mai aştepte răspunsul: Fiindcă ştiu ce conţine. Am aflat de la el. Trebuie să-i înmânez hârtiile azi, după adunare.

— Ei vezi, colaborarea prinde din ce în ce mai mult contur, râde acru bărbatul.

— Dar nu înţelegi?! izbucneşte femeia nervoasă. El ştie de la mine că adunarea trebuia să aibă loc săptămâna viitoare. Cine i-a spus? Crezi că e greu de ghicit cine i-a spus că azi se încheie totul?

Nicolae Vlăduţiu începe să râdă fără veselie: Senatorul, nu?! Acum îmi dai dreptate?!!

— Exact. Îl credeam pe senator un ramolit, pe care îl putem manevra după dorinţa noastră. Se pare, însă, am aproape certitudinea, că el îşi face cu succes propriul joc şi, în toată povestea

asta, cei traşi pe sfoară suntem noi.

— Deci domnul Gregorian joacă şi aici cu ruleta măsluită, spune bărbatul. În cazul ăsta, dacă tot am început să ne specializăm, prevăd că boşorogului i se va întâmpla ceva neplăcut cât de curând. Nu eşti de aceeaşi părere!

Dagmar von Hackenau îi ripostează:

— Greşeşti. Nicoară Gregorian nu va păţi nimic. Dimpotrivă, îl vei păzi să nu aibă cumva vreun „accident”.

— Nu mai spune! Cine, eu?! se arată contrariat bărbatul.

— Sunt mai multe motive, Nicky. În primul rând trebuie să recunoşti că, datorită influenţei sale, a reuşit să strângă în jurul lui câteva persoane utile Gărzii, ce sprijină legiunea fiindcă le-o cere el. Aveţi nevoie încă de relaţiile şi banii lor ca să ajungeţi la putere. În al doilea rând, şi asta mi se pare mai important, dacă o facem, ne semnăm sentinţa de condamnare la moarte. Senatorul are încă relaţii puternice la Berlin, care datează din timpul războiului. Oameni mari ce nu l-au uitat. Te-am convins?!

— Să zicem, mormăie Nicolae Vlăduţiu. Totuşi, nu pricep care este mobilul concurenţei ăsteia împuţite dintre voi şi Gestapo.

— Orgoliu, bani, putere şi multe altele, n-are importanţă pentru tine. Important este că te-am convins că sănătatea domnului Gregorian

este foarte preţioasă, îi răspunde ironic femeia. Restul mă interesează pe mine. Oricum, hârtiile semnate în seara asta le voi trimite şefilor mei înainte să deschid plicul de care ţi-am vorbit, aşa că nimeni nu-mi va putea reproşa că nu am respectat instrucţiunile. Deocamdată, plicul este în seiful legaţiei şi va mai rămâne acolo câteva zile până când voi trece să-l iau. Ce-ai mai făcut cu Zătrescu şi cu Caramzulea?

Nicolae Vlăduţiu îi relatează întâlnirea pe care am avut-o la amiază cu senatorul, iar femeia încuviinţează că asta-i soluţia cea mai bună ca să fie găsiţi toţi cei implicaţi în afacere.

— În ceea ce-l priveşte pe reporter, deocamdată nimic nou, continuă Vlăduţiu. Cu tot aerul lui aiurit de intelectual neajutorat, este încăpăţânat ca un catâr. Creţu l-a bătut fără milă, aproape să-şi dea sufletul, dar a mai avut putere să-i strige că dacă a fost imprudent, nu înseamnă că e şi tâmpit. A expediat filmul prin poştă cuiva care o să dea fotografiile publicităţii, dacă el dispare.

— Minte, intervine Dagmar von Hackenau cu voce fermă, atât de fermă încât e limpede că mai degrabă îşi face curaj. Dacă era aşa, te asigur că până acum primeam un semn că fotografiile sunt cunoscute.

— Posibil, este de acord bărbatul. Nici eu nu cred că a avut vreme s-o facă. Am stat tot timpul cu ochii pe el şi am acţionat repede.

Mă pipăi peste buzunarul de la piept, unde am fotografiile: uite că ziaristul a avut totuşi timp să expedieze filmul.

— Altceva?

— Ce altceva?! Dacă tu crezi că e din fier, te înşeli. A leşinat. Cu toate că a turnat pe el o fântână întreagă, Creţu îmi spunea, puţin mai înainte să vii, că nu a reuşit să-l trezească.

În clipa asta regret că n-am putut să-l urmăresc pe blond, fiindcă am sentimentul că m-ar fi dus până la noua ascunzătoare în care este ţinut Roger Caramzulea.

— O zi, două lăsaţi-o mai uşor cu ziaristul. Este important să nu moară înainte să aflăm ce a făcut cu pelicula, spune femeia, rece.

— O să încercăm, îi răspunde în doi peri Vlăduţiu.

Discuţia celor doi lâncezeşte, nu mai au ce să-şi spună după ce au hotărât moartea unui om cu seninătatea cu care ar comanda o cafea. În încăperea alăturată se aude pentru câteva minute doar radioul. Tresar când vocea lui Nicolae Vlăduţiu izbucneşte pe neaşteptate:

— Da, intră! strigă el.

Nu am auzit bătăi în uşă, dar îmi amintesc că uşa de la birou, cea care dă înspre sala de jocuri, este capitonată şi înăbuşă aproape orice zgomot.

— Ce-i, Tudore?

— Domnul senator vă aşteaptă. S-au adunat şi

ceilalţi invitaţi.

Bănuiesc ca este vocea lui Nas Stâlcit.

— Bine. Spune-i domnului Gregorian că o să cobor imediat.

După câteva secunde, timp în care probabil cei doi aşteaptă ca omul lui Vlăduţiu să părăsească încăperea, Dagmar von Hackenau i se adresează acestuia din urmă poruncitoare:

— După ce obţineţi semnăturile, determină-l să urce în birou.

— Şi dacă n-o să vrea?

— Găseşte ceva plauzibil şi adu-l aici. În orice caz, nu-l scăpa din priviri. Nu trebuie să părăsească sub niciun motiv clubul înainte să-mi dea hârtiile!

— O să-şi dea seama că lucrez pentru tine.

— Şi ce dacă? Pe el cine-i plăteşte? Tot eu. Sau ţi-e frică?!

— Când mă gândesc la bani, îmi dispare şi cea mai mică urmă de teamă, chicoteşte Nicolae Vlăduţiu. Totuşi, are destulă influenţă ca să măr şicaneze.

— Lasă asta. Până veniţi, mă gândesc cum să rezolvăm lucrurile mai bine.

Dacă asta este problema lor, a mea în schimb e să dispar cât mai repede de aici. Sunt curios cum va decurge discuţia dintre Nicoară Gregorian şi nemţoaică, dar nu vreau să risc inutil.

După vreo oră mă găsesc la vreo doi kilometri depărtare de „Vraja Nopţii”, aproape de intersecţia cu şoseaua spre Ploieşti. Aştept liniştit în maşină.

În sfârşit apare şi „D.K.W.”-ul nemţoaicei, un bolid strălucitor, ale cărui anvelope fâşie pe asfaltul cenuşiu. Hans Ebner conduce tare. În dreptul intersecţiei „, D. K. W.”-ul încetineşte, apoi se îndreaptă spre Ploieşti.

Pornesc după ei. Conduc relaxat, la ora asta şoseaua nu este circulată, iar luminile automobilului urmărit se văd cu claritate. Nu după mult timp însă, maşina părăseşte şoseaua luând-o pe un drumeag acoperit cu pietriş, care dispare printre copaci. Virez şi pătrund în pădure. Opresc, stâng farurile „Ford”-ului şi cobor.

Puţin mai departe descopăr o mică aşezare cu vile cochete, de curând construite, aliniate parcă după riguroasa disciplină germană. Mă ascund după trunchiul unui copac şi cercetez cu atenţie împrejurimile. Cele zece case, înălţate de o parte şi de alta a drumului, împrejmuite cu garduri din şipci subţiri, au cel mai autentic aer bavarez. O pancartă cu vulturul ştampilat, înfiptă la câţiva metri mai departe de mine, avertizează că terenul este proprietatea statului german, iar accesul persoanelor străine este interzis.

Singura vilă luminată, prima în stânga

drumului, este cea în dreptul căreia este oprit „D.K.W.”-ul verde. Prin ferestrele larg deschise, un patefon picură discret în liniştea nopţii acordurile unei melodii sud-americane. Deodată tresar şi mă trag şi mai mult la adăpostul trunchiului. De după un colţ al casei au apărut cei doi dobermani ai nemţoaicei, pe care, se vede, stăpâna lor îi lasă liberi noaptea. Câinii m-au simţit. Se opresc lângă gard şi cu capetele înălţate adulmecă nemişcaţi aerul în direcţia mea.

Fac cale întoarsă şi peste trei sferturi de oră frânez în faţa locuinţei mele. Încui portiera, apoi mă. Îndrept agale către intrare, dar în faţa treptelor mă opresc. Cineva mi-a lăsat un pachet sau cel puţin aşa pare în întuneric. Mă întorc la maşină, iau lanterna, mă apropii şi aţintesc lumina pe cutia frumos ambalată aşezată în dreptul uşii. Pe ea este lipită o etichetă albă cu numele şi adresa mea dactilografiate cu grijă. Expeditor, domnul Ford, prin bunăvoinţa reprezentanţilor săi în România. Nu ţin minte să fi cerut vreo piesă de schimb, dar ei, se pare, se străduiesc să ghicească dorinţele clienţilor. Sunt copleşit de atenţia lor, totuşi, pachetul ăsta arătos are o mică hibă. Nu a trecut pe la niciun oficiu poştal. Fără să-l ating, îl examinez îndeaproape. Este lipit de uşă. Are vreo cinci kilograme şi mă lămuresc rapid de ce stă în

poziţia asta ciudată.

Ocolesc casa, intru pe uşa de serviciu şi urc grăbit spre apartamentul meu. Mă opresc lângă telefon, dau să ridic receptorul, dar în aceeaşi clipă aparatul începe să sune. Mă uit la ceas. Este aproape două şi jumătate noaptea.

— Alo?!

— Domnul Zătrescu?

Recunosc vocea doctoriţei.

— Da. Eu sunt.

— Diana Manolescu la telefon. Nu-i o oră potrivită să te deranjez, dar te-am mai căutat în câteva rânduri şi n-ai răspuns.

— Circul mult, îi răspund scurt. Sper că mi-aţi urmat sfatul, doamnă?

Urma de bunăvoinţă din vocea ei nu dispare.

— Altfel nu-ţi telefonam. Ai cu ce să-ţi notezi adresa şi numărul meu de telefon?

Îi răspund că am la îndemână tot ce-mi trebuie, ea îmi dictează, adresa este undeva pe lângă Cişmigiu, îmi dă şi numărul de telefon, apoi îi spun să aştepte un semn de la mine şi închid.

Fac un duş, mă schimb, pe urmă scot din portvizit fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. După ce le împachetez cu grijă, cobor în living-room şi le ascund într-un loc sigur.

Revin în apartamentul meu, mă las în fotoliul din dreptul telefonului şi formez numărul

prefecturii de poliţie. Un poliţist, cred că acelaşi de acum câteva zile, care parcă mestecă nisip când deschide gura, nu-şi ascunde entuziasmul când îmi dictează numărul de acasă al comisarului.

Fără să ezit, îl sun şi descopăr că la ora asta încă nu doarme?

— Salut. Grigore la telefon, spun radios.

Nu-l deranjează ora, e obişnuit să fie trezit în ceasurile cele mai nepotrivite, însă îmi face impresia că îl surprinde persoana. Ca şi cum ar regreta că am cedat aşa uşor.

— Te-ai hotărât să vorbeşti?

Las întrebarea fără răspuns.

— Vii?! Am o surpriză pentru tine.

Ezită câteva secunde înainte de a-mi răspunde.

— Bine, s-a făcut. Telefonez după maşină şi mă îndrept spre tine.

— Excelent! Să nu uit. Când ceri automobilul să soliciţi şi un artificier.

Aud în receptor răsuflarea grea a comisarului.

— Artificier?!!!

— Exact. Unul din aceia care se pricep să umble cu dinamită amorsată fără să sară în aer, spun acru. Puteţi să tropăiţi pe aici fără grijă, fiindcă peste un minut nu va mai fi nimeni. Sper că nu te superi dacă plec, dar mor de frică. Salut.

Trântesc receptorul şi peste puţin timp mă aflu la volanul automobilului meu. De departe, admir cele două maşini ale poliţiei care nu întârzie să apară. În noaptea asta i-am dat de lucru lui Scarlat Orăşeanu.

În zona Gării de Nord dibui un hotel mai curăţel, se intitulează pompos „Coroana”. Cred că aici pot să dorm liniştit câteva ore fără să fiu deranjat.

13

— Ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran?

Glasul individului, un bărbat scund, spătos, îmbrăcat într-o tunică de ceferist uzată, are o undă de neîncredere. Stă sprijinit de uşa cantonului, măsurându-mă cu priviri repezi, şi nu pare deloc bucuros că mă bag în sufletul lui.

— Mitică Cheran se numeşte? mă mir sincer, aflând numele cantonierului cu care am stat de vorbă cu două zile mai înainte.

Îi arăt caroseria automobilului în care şi-a găsit, chipurile, sfârşitul Roger Caramzulea şi îi repet povestea pe care am fabricat-o în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Pot s-o fac fără grijă, deoarece Scarlat Orăşeanu şi-a rechemat omul şi în împrejurimi nu se mai vede picior de poliţist. De altfel, ziarele n-au publicat nimic în plus despre accident nici în dimineaţa asta. Zâmbesc convingător şi pentru a da mai mare

greutate spuselor mele îi întind o monedă de douăzeci şi cinci de lei.

— Lasă, bea matale o bere de ei şi să fii sănătos, mă refuză cu un gest hotărât scundacul. Câţiva lei oi găsi prin buzunare, dacă vreau să sug una mică la cârciumă.

Vocea i s-a înmuiat puţin după ce a aflat că sunt ziarist, pare mai binevoitor, dar în privinţa banilor nu e dispus să cedeze. Aşa că las să cadă moneda înapoi în buzunar.

— Cel care era alaltăieri aici, Cheran spuneai că-l cheamă, ca să deschidă gura, dacă ar fi putut, ar fi luat în schimb şi hainele de pe mine, arunc eu la întâmplare câteva vorbe încercând să-l măgulesc.

Scundacul îmi aruncă o uitătură vie, apoi îşi încreţeşte figura într-un zâmbet vesel.

— Aşa sunt toţi din neamul lui. Apucători, sunt în stare să ia şapte piei de pe tine, dacă te prind la înghesuială. Da’ Mitică i-a întrecut pe toţi. E grăbit să pună gheara pe tot ce-i iese în cale. Nu s-ar da în lături de la nimic pentru asta. Un terchea-berchea, spune el dispreţuitor.

Zăngănind din toate fiarele, peste calea ferată trece un camion, o vechitură dinainte de război, care, după ce reuşeşte performanţa asta, se îndepărtează păcănind din motorul astmatic. Privim o vreme în urmă, apoi interlocutorul meu adaugă:

— S-a încurcat cu tot felul de indivizi, unul

mai dubios decât celălalt.

— Ce fel de oameni? întreb curios.

Cantonierul râde scurt, scoţând nişte behăituri vesele.

— Să nu crezi dumneata că sunt dintr-ăia cu pistoale, ca în filme. Zic şi eu aşa, o vorbă, fiindcă nu-mi pot *esplica* de unde a avut el bani să-şi facă, în numai doi ani, casă, şi încă ce casă!

Zâmbesc.

— O fi câştigat la loterie.

— Aşa zice şi el şi, de ce nu, zic şi eu, mă aprobă el prudent. De ce să spun altcumva? Poate oi avea matale chef să scrii astea la gazetă şi mă stric cu nebunu' ăla toată viaţa.

Îi fac complice cu ochiul.

— Nu mi se pare că te temi prea mult de el, dar te asigur că nu mă interesează asta, îl liniştesc. Nu vreau decât să schimb două vorbe cu el, atât şi nimic mai mult.

Cantonierul mă priveşte cu atenţie şi reluând întrebarea, mă chestionează curios:

— Da' ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran?

Dau din mână a lehamite.

— Ei, câteva amănunte în plus, spun arătând cu un gest vag spre grămada de fiare arse. Şefului meu i s-a năzărit că mai vrea ba una, ba alta, încât pentru nimic a trebuit să bat atâta drum pe căldura asta.

Cantonierul râde compătimitor. Citesc o oarecare simpatie pe faţa lui. Nu? Fiecare are la slujbă câte un şef care-l chinuie.

— Ei, asta-i, n-ai ce-i face, spune el resemnat.

— Cum spuneai că dau de el?

— Nu spuneam, da' îţi spun acum, mormăie indispus deodată de un gând neplăcut.

Îmi explică posomorât cum să ajung la locuinţa lui Dumitru, sau Mitică cum îi mai spun cunoscuţii, Cheran. În ultima clipă, când îmi iau rămas bun de la scundac, îmi dau seama ce-l frământă. Se plictiseşte aici şi ar fi avut un chef nebun să mai stea la taclale.

Casa lui Dumitru Cheran, deşi nouă – se vede tencuiala proaspătă, de curând făcută – nu pare cine ştie ce. Un gard de scânduri înconjoară terenul pe care este ridicată, lăsând loc unei curţi destul de întinse. Impresia este accentuată şi de faptul că, spre pădure, cantonierul nu a apucat încă să termine gardul.

Opresc în faţa porţii larg deschise. Cobor, apoi fac câţiva paşi pe lângă automobilul prăfuit şi privesc în linişte împrejurimile.

Dinspre casă nu se aude nicio mişcare, dar sunt sigur că sosirea mea nu a trecut neobservată.

În faţă, începând de lângă drumeagul care se pierde aiurea printre copaci, terenul coboară într-o pantă lină către marginea apei, „coada

bălţii” cum i-a spus scundacul. Într-adevăr aici lacul, ce se întinde pierzându-se după un cot al pădurii, se îngustează, oprindu-se în dreptul lizierei. Peste apă, la o distanţă destul de bună de locul unde mă aflu, disting rambleul căii ferate, dincolo de care pădurea continuă să-şi desfăşoare verdele întunecat. Într-o spărtură din zidul de trestii zăresc suprafaţa apei, neclintită ca plumbul topit.

— Iată un loc unde să te retragi la bătrâneţe, murmur împingându-mi pălăria pe ceafă. Şi zău dacă nu merită!

În afara cosaşilor care străpung liniştea cu ţârâitul lor strident, nimic nu tulbură tihna locurilor în această zi de vară...

Îmi spun că este timpul să trec la lucruri mai concrete. Cantonierul este veriga slabă a lanţului. Am să-i povestesc câteva anecdote despre complici la crime care, deşi nu au pus ei mâna pe trăgaciul armei, datorită fanteziei unor anchetatori ce au depus în instanţă, s-au trezit după gratii. Iar eu nu duc lipsă de imaginaţie.

Înainte să intru în curte apăs de câteva ori pe claxon.

— Hei, nu e nimeni pe aici?! strig vesel.

Casa pare pustie, ştiu că nu este aşa, dar îmi joc mai departe rolul, mă apropii de uşă şi lovesc cu pumnul în tăblia de lemn. Aştept câteva clipe să mi se răspundă, apoi bat din

nou, cu mai multă putere.

Într-un târziu dinăuntru aud un mormăit, un fel de invitaţie să intru.

— Aici, aud glasul lui Dumitru Cheran.

Traversez tinda înghesuită, unde zac aruncate câteva perechi de pantofi plini de noroi uscat, o manta de ceferist prăfuită agăţată într-un cui bătut în perete, şi împing uşa. În faţa mea se află o masă acoperită cu un ziar, două scaune, un dulap prăpădit şi câteva scoarţe puse pe pereţi. Asta-i toată zestrea camerei. Cantonierul pare să fie în cealaltă încăpere, a cărei uşă este întredeschisă.

Aici este aproape întuneric, observ că fereastra-i acoperită cu o pătură, şi mă opresc după primii paşi, fulgerat de un amănunt care mă şochează. În aer pluteşte, nu am niciun dubiu, o mostră din cel mai autentic parfum „Chanel”. O fracţiune de secundă după aceea disting siluetele a două persoane, a cantonierului şi a unei femei care ţine îndreptată spre mine o puşcă de vânătoare cu două ţevi. Mă las fulgerător în jos şi, în timp ce fac o tentativă de retragere, mâna mi se îndreaptă spre tocul pistolului. Nu apuc să duc gestul până la capăt, fiindcă uşa se închide împinsă cu violenţă şi simt o lovitură cumplită în ceafă. Îmi pierd cunoştinţa...

Când mă trezesc, nu-mi dau seama de când zac aşa, mi se pare că am tâmplele prinse într-o

menghină pe care cineva încearcă să o strângă cât poate mai tare. Îmi este greaţă, dar îmi dau seama că în mare măsură senzaţia asta îmi este provocată de mirosul ciudat ce pluteşte în aer. Miros de pulbere arsă şi de sânge.

Cu ochii încă închişi, fac câteva mişcări de control. Dacă ceafa nu m-ar durea şi aş sta într-un pat, nu întins cât sunt de lung pe duşumeaua prăfuita, totul ar fi în regulă.

În încăpere este linişte. De afară se aud voci. Un bărbat şi o femeie discută cât se poate de liniştiţi. Îi recunosc: sunt Dagmar von Hackenau şi Nicolae Vlăduţiu.

Deschid cu greu ochii. Pătura de la geam a fost dată jos, iar lumina îmi răneşte retina, accentuând parcă junghiurile din ceafă. Câţiva centimetri mai departe privirile mi se opresc pe tălpile uzate a doi pantofi ce îmi obturează perspectiva. Nu mai sunt în locul unde am fost doborât. Mai mult ca sigur, în timp ce zăceam leşinat cineva m-a târât până în dreptul unui pat acoperit cu o scoarţă verde. Salt puţin capul şi zăresc figura lui Mitică Cheran cu ochii holbaţi în tavan. În dreptul inimii cămaşa este plină de sânge. Zace prăbuşit lângă zid şi când ridic ochii descopăr, în tencuiala împroşcată de sânge, gaura glonţului ce a trecut prin el.

Mă concentrez asupra discuţiei de afară. Constat că Nicolae Vlăduţiu este foarte pornit împotriva mea. Ţine cu tot dinadinsul să mă

pună la stâlpul torturii, în schimb femeia insistă să fie aduşi jandarmii.

Nu-i nevoie de prea multă imaginaţie ca să-mi dau seama pentru ce. Scenariul e simplu: doi oameni cinstiţi, adică ei, aflaţi la vânătoare, să zicem de raţe, aud o împuşcătură din casa singuratică, aflată în apropierea lacului. Intrigaţi, se apropie tocmai la timp pentru a-l surprinde pe criminal. Victima, un bărbat necunoscut, probabil proprietarul casei.

Nu apuc să pun punct acestui mic exerciţiu de logică. Simt că mă invadează un val de căldură, când îmi dau seama că nici cel mai al naibii cartuş de vânătoare nu ar fi izbutit performanţa de a pătrunde printr-un trup, ca apoi să mai facă şi o ditamai gaura în zid. Şi pentru că „Luger”-ul nu se mai află în toc, realizez în ce încurcătură sunt pe cale să intru.

Între timp discuţia de afară se apropie de final. Nemţoaica se răsteşte încă o dată la Vlăduţiu şi în cele din urmă are câştig de cauză: bărbatul acceptă să rămână să mă păzească în vreme ce ea se va duce până la primul post de jandarmi.

— Să nu pretextezi cine ştie ce şi să-l omori cât lipsesc eu, îl avertizează pe un ton ce nu admite replică.

— Dar dacă o să încerce să fugă?

— Leagă-l! Sunt deja prea mulţi morţi în afacerea asta! De acum Zătrescu este inofensiv,

ripostează cu o octavă mai sus Dagmar von Hackenau.

Nu disting ce-i răspunde bărbatul. Rămân mai departe în poziţia în care m-am trezit din leşin şi aştept să văd ce se întâmplă în continuare.

Un minut mai târziu Vlăduţiu pătrunde în încăpere, pune puşca de vânătoare pe pat, apoi se apleacă spre mine să vadă dacă mi-am revenit. Simt mirosul de colonie în care s-a scăldat din belşug şi care face şi mai greţoasă combinaţia ce pluteşte deja în aer. Se aşază imediat pe treabă. Îmi suceşte un braţ la spate să-mi înfăşoare încheietura cu o bucată de funie, dar nu mai apucă: mă răsucesc şi îl prind de gleznă. Surprins, Vlăduţiu îmi dă drumul. Fără să-l las să se dezmeticească îl pocnesc cu pumnul în tendonul genunchiului drept, dar el se reculege rapid, îşi recapătă stabilitatea şi îmi repede un picior între coaste. Preţ de câteva secunde, din cauza durerii, un văl negru îmi coboară peste ochi. Nu-i dau drumul, îl agăţ şi de celălalt picior, apoi smucesc către mine. Rezistă la primul şoc, încearcă chiar să se repeadă spre arma lăsată pe pat, dar a doua oară smucitura este prea violentă şi individul îşi pierde echilibrul. Picioarele îi decolează literalmente de pe podea, cade pe spate cu o bufnitură surdă, se loveşte cu capul de zid, apoi leşină.

Gâfâi ca un astmatic, efortul a fost prea mare

pentru starea în care mă aflu. Cum pulsaţiile din ceafă devin insuportabile, gem de durere şi sunt pe cale să-mi pierd din nou cunoştinţa. Strâng din dinţi, nu trebuie să se întâmple asta cu niciun preţ, îmi reglez respiraţia şi reuşesc să păstrez contactul cu realitatea.

Tresar. De afară se aude zgomotul unui motor, cu siguranţă nu este „Ford”-ul meu, dar mă liniştesc când îmi dau seama că se depărtează încet. Este Dagmar von Hackenau. Cred că automobilul nemţoaicei a fost ascuns în lăstărişul pădurii din spatele casei. După calculele mele, mai am la dispoziţie o jumătate de oră să mă fac nevăzut.

Pistolul meu zace aruncat lângă puşcă. Întind mâna şi, după ce îl cântăresc în palmă nehotărât, scot încărcătorul. Lipsesc trei cartuşe. Unul e pe ţeavă, două sunt în Dumitru Cheran.

Bag pistolul în toc şi înainte să mă ridic descarc puşca de vânătoare. Arunc cartuşele într-un colţ ăl camerei, străduindu-mă să-mi amintesc dacă am auzit vreodată vorbindu-se de urşi în Bărăgan. Sau acum e la modă să vânezi raţe cu cartuşe pentru urşi?!

Mă apropii de cantonier şi îl întorc. Sub el este o baltă de sânge. Ambele gloanţe i-au străpuns trupul, însă doar unul din ele este înfipt în zid. Cercetez cu atenţie duşumeaua şi îl găsesc pe cel pierdut lângă unul din

picioarele patului.

Îl scot cu greu şi pe cel din perete.

Nicolae Vlăduţiu geme stins, aşa că părăsesc camera şi ies în curte.

Când ajung lângă automobil, constat că radiatorul a fost spart. Apa fierbinte se scurge din el într-un nor de aburi. Pornesc în fugă spre malul lacului. Merg cât pot de repede, încercând să traversez „coada bălţii”, spre rambleul căii ferate. În minte mi-a încolţit un gând nebunesc. Privesc cadranul ceasului. Este douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute. Despic fără să ezit suprafaţa calmă acoperită cu nuferi şi lintiţă, până spre mijlocul ochiului de apă. Balta nu este adâncă, apa îmi ajunge doar până sub piept.

Mă opresc o clipă să-mi trag răsuflarea. Peste vârfurile trestiilor apare coroana unui copac, apoi altul şi altul. Îmi îndoiesc eforturile şi nu după multă vreme ajung pe mal. Urc în grabă panta rambleului, cercetând atent împrejurimile, apoi traversez dintr-un salt şinele de oţel şi mă ascund la liziera pădurii. Sunt ud, iar pantofii-mi sunt plini de mâl.

O respiraţie surdă, adâncă, urcă din depărtare, de dincolo de pădure. Mă uit la ceas. Din cauza apei, s-a oprit la ora_ douăsprezece şi patruzeci. Totuşi după calculele mele, nu mai este mult până când va trece marfarul. Marfarul de la ora treisprezece, cel pe care îl

văzusem în urmă cu două zile în timp ce vorbeam cu cantonierul. Este singura cale să ajung la Bucureşti, cu condiţia să reuşesc să mă urc în el. Aici linia ferată sule într-o pantă uşoară, aproape de nesesizat cu ochiul liber, iar la câteva sute de metri mai departe, în direcţia cantonului, face o curbă accentuată. Acolo îşi va reduce cu siguranţă viteza.

Pornesc în goană în direcţia cantonului. Se zăresc deja primit vălătuci de fum negru. Nu după multă vreme „Pacificul” îşi face apariţia, trăgând din greu vagoanele încărcate.

Trenul se apropie de locul în care mă aflu.

Las să treacă locomotiva şi primele două vagoane, apoi încep să alerg pe lângă marfar. Vagoanele defilează prin dreptul meu mai repede decât izbutesc să fug, dar încerc să păstrez ritmul. Accelerez cu ultimele-mi resurse. Terenul plat îmi vine în ajutor şi, în câteva secunde, mă agăţ dintr-un salt de una din barele de la scara unui vagon. Şocul este teribil. Simt cum sunt proiectat în aer, apoi cad lovindu-mă dureros cu braţul de ultima treaptă.

Deschid uşa cabinei şi mă las epuizat pe bancheta de lemn. Îmi scot haina, cu efort, şi o atârn în spatele meu de un cui bătut în scândura vagonului. Sunt ud, pantofii-mi sunt plini de noroi, iar braţul cu pielea zdrelită mă doare din ce în ce mai tare. Dar toate astea, îmi spun, n-au prea mare importanţă. Important

este că am scăpat cu viaţă şi mă reîntorc în oraş.

14

După ce traversează periferia mizeră a Griviţei, marfarul intră, două ore mai târziu, încetinind viteza, în triajul Gării de Nord. Deschid uşa cabinei şi privesc spre liniile de garare ce se înmulţesc cu cât pătrund mai adânc în păienjenişul de oţel al triajului.

Când depăşim Podul Grant, garnitura frânează, reducându-şi viteza. Sar în spaţiul dintre linii, aşteptând ca vagoanele să treacă. Pentru o clipă binecuvântez căldura toridă de afară. Hainele aproape s-au avântat; după ce ascund arma cu hamul ei într-unul din buzunare, traversez linia strecurându-mă printre vagoanele goale. Aproape de gardul care separă triajul de Calea Griviţei, descopăr o pompă, în jurul căreia bălteşte apa. Mă opresc şi-mi spăl în grabă pantofii plini de noroi uscat.

Spre norocul meu, dibui o spărtură în gardul acoperit cu iederă. Înainte să ies îmi împăturesc haina sfâşiată cu căptuşeala în afară şi mi-o pun pe braţul plin de sânge.

Păşesc afară neobservat, traversez strada, apoi mă pierd în mulţimea de ţărani, negustori şi pierde-vară ce gravitează în zona gării. Peste câteva minute mă aflu instalat pe platforma

unui tramvai. Când acesta ajunge în faţa gării de mărfuri zăresc două automobile negre ce opresc precipitat lângă trotuar. Câţiva tipi grăbiţi şi nervoşi se năpustesc spre antrepozite, îmbrâncind fără milă trecătorii aflaţi în drum. Pot să jur că indivizii au ordin să scotocească un anume marfar care tocmai intră în gară.

În faţa Gării de Nord, mă îndrept spre telefoanele publice instalate sub coloanele monumentale de la intrarea spre peroane. Două din ele sunt defecte, iar al treilea e ocupat de o femeiuşcă, ce se întreţine, într-o conversaţie agasantă, cu unul din miile de Costică aflaţi în Bucureşti. Mă sprijin de zid şi aştept răbdător să-l convingă că a petrecut o noapte nevinovată la una din mătuşile ei.

În sfârşit a terminat. Agaţă cu o mişcare nervoasă receptorul în furcă, apoi se îndepărtează grăbită.

Îl caut pe Dan, întâi acasă, pe urmă la redacţie, dar nu reuşesc să-l găsesc. Formez alt număr. De data asta îl sun pe Dinu Rosetti. Am noroc, fiindcă îmi răspunde chiar el.

— Agenţia de impresariat artistic...

— Las-o baltă, nu merită atâta efort pe căldura asta, îl întrerup. Eşti de serviciu la aparat sau ai rămas orfan de secretară?

— A, tu eşti?! Azi am lăsat-o să plece mai devreme.

— Ce suflet caritabil!

— Ce vrei?

O clipă ezit.

— Un fleac, îi răspund. Aş vrea să ne vedem şi să mai schimbăm câteva vorbe.

Se arată dispus să ne întâlnim, are timp berechet la dispoziţie, dar nu se poate stăpâni să nu mă întrebe cu o curiozitate prost disimulată ce s-a întâmplat.

— Să zicem că mă caută poliţia şi-mi arde pământul sub picioare. E un motiv, nu?

— Ca întotdeauna, te ţii de bancuri, mormăie el.

Îi răspund că, într-adevăr, mă ţin de bancuri, m-a tâmpit căldura, dar sunt un nebun periculos şi trebuie să ne vedem, dacă nu vrea să-i tai beregata la noapte. Izbucneşte în râs, dar nu înţeleg ce spune, fiindcă prin faţa gării trece un camion greu, care face un zgomot infernal, Lipesc receptorul şi mai mult de ureche şi îl rog să repete.

— Spuneam că, în cazul ăsta, n-am de ales, răcneşte el amuzat. În cât timp vii?

— Te înşeli. *Nu vin.* Sunt la Gara de Nord. Tocmai am sosit dintr-o călătorie la ţară, sunt încărcat cu paporniţe şi nu se vede urmă de taxi pe aici. În autobuz nu mă urc, e prea multă înghesuială.

Dinu Rosetti spune resemnat:

— Bine, bine, m-am lămurit! În douăzeci de minute sunt acolo.

— Nici aşa nu-i bine.

— Atunci spune o dată unde naiba vrei să ne întâlnim! se răsteşte el.

— Peste o jumătate de oră în faţa scuarului de pe strada Luigi Cazzavillan. Prefer să aştept la umbră.

După ce termin convorbirea, agăţ receptorul în furcă, ies în piaţa largă din faţa gării şi mă îndrept spre staţia de tramvai din Calea Griviţei. Ceasul gării arată cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

Cobor în apropierea străzii General Budişteanu, traversez prin curtea bisericii Manea Brutaru şi ies printr-o trecere strimtă în capătul străzii Transilvaniei. Câţiva paşi despart acest vechi cartier de arterele circulate ale oraşului, de centrul animat, dar distanţa dintre ele pare a fi de zeci de ani. Cartierul pare desuet, cu străduţele lui liniştite; casele fără etaj nu au aplombul marilor imobile ale centrului. În ceasurile acestea ale după-amiezii în parc nu e ţipenie de om, iar liniştea este arar tulburată de câte o maşină sau de paşii vreunui trecător rătăcit pe străzile pustii. Mă aşez pe o bancă la umbră, închid ochii şi încep să moţăi învins de căldura copleşitoare de afară. Sunt smuls din toropeală de zgomotul unui automobil care frânează în apropiere. Deschid ochii. Recunosc „Pontiac”-ul bleumarin al lui Dinu.

Până ajung lângă automobil, Dinu are timp să mă cerceteze din cap până în picioare. Înfăţişarea mea este departe de cea pe care o ştie, cred că începe să se întrebe dacă am glumit într-adevăr atunci când i-am spus că mă caută poliţia, dar nu-l las să se dezmeticească, deschid portiera din dreapta sa şi mă trântesc pe bancheta roasă. Din cauza mişcării bruşte, haina îmi alunecă de pe mână lăsând să se vadă braţul tumefiat, cu urme de sânge închegat. Îşi rotunjeşte ochii uimit şi după ce înghite în sec constată cu voce stinsă:

— După câte văd, azi nu te ţii de bancuri.

Îşi scoate haina şi mi-o întinde.

— Cred că e mai bine s-o pui pe tine, spune el posomorât. Sunt vecin cu nişte babe foarte curioase.

În timp ce o îmbrac îi atrag atenţia că se înşală, nu vreau să mă ducă acasă la el, ci doar la biroul lui, fiindcă am socotelile mele. Parcă mai uşurat, grasul manevrează schimbătorul de viteze şi demarează.

Agenţia se află în Piaţa C.A. Rosetti, la parterul unui bloc vechi, construit în urmă cu vreo treizeci de ani.

După ce pătrundem în clădire, Dinu încuie uşa cu geamuri. Traversăm mica sală de aşteptare tapetată cu afişe şi fotografii de actriţe şi actori de varieteu, ascunsă privirii trecătorilor de un filodendron prăfuit aşezat în

dreptul vitrinei.

Intrăm în birou. Încăperea răcoroasă, în care stăruie o penumbră plăcută, are ferestrele orientate spre o curte interioară, în mijlocul căreia se află un platan cu trunchiul strâmb.

Grasul se îndreaptă grăbit către fereastră, trage perdeaua, apoi îmi spune să mă fac comod.

— Bei ceva?

— Ceva tare, dacă ai.

Arunc haina şi pălăria de împrumut pe canapeaua din faţa biroului, pe urmă mă îndrept spre uşa de pe care îmi surâde rece Greta Garbo[17], aprind lumina şi intru în camera minusculă unde sunt instalate chiuveta şi toaleta.

Las să curgă jetul de apă rece peste braţul umflat şi mă privesc în petecul de oglindă din faţa mea: nu arăt prea grozav aşa că, după ce voi rezolva afacerea asta, n-ar strica să mă duc undeva să privesc veveriţele fugărindu-se printre brazi. Tamponez cu prosopul braţul, care a început din nou să sângereze, apoi, blestemând usturimea, torn din belşug dintr-o sticluţă de colonie scumpă, aşezată pe

[17] Greta Lovisa Gustafsson, cunoscută ca Greta Garbo (n. 18 septembrie 1905, Stockholm – d. 15 aprilie 1990, New York), a fost o actriţă suedeză. Încă din perioada filmului mut a fost considerată un star internaţional, un sex-simbol, model care a fost ulterior urmat de multe alte actriţe. Federico Fellini susţinea că a fost fondatoarea unui ordin religios numit „cinema”. A fost supranumită divina, sfinxul suedez sau prinţesa de vis a eternităţii.

marginea chiuvetei.

Reintru în birou. Mă opresc în dreptul telefonului, scot portvizitul şi scotocesc printre actele umezite după bileţelul pe care am scris noua adresă a Dianei Manolescu. Formez numărul dar, în ciuda apelurilor îndelungate, nu-mi răspunde nimeni.

Dinu intră ţinând în mână o sticlă de votcă şi două pahare. Pun receptorul în furcă şi mă aşez pe canapea. După ce toarnă băutura în pahare, se aşază pe un scaun, în faţa mea.

— De fapt, în ce bucluc ai intrat?

— Am să-ţi spun, dar mai întâi te rog să-mi faci un comision.

— Te ascult.

Iau un creion de pe masă şi notez pe colţul unui ziar adresa doctoriţei.

— O cauţi pe doamna Diana Manolescu, sper să-i reţii numele, la adresa asta, îi spun întinzându-i petecul de hârtie pe care am mâzgălit adresa de lângă Cişmigiu. Acum nu-i acasă, dar o aştepţi să sosească. Dacă e nevoie, stai în faţa casei până la noapte. Îi spui că doresc neapărat să vină aici. Neapărat!

Mă întind pe canapea fără să-i mai dau atenţie, şi în minutul următor adorm.

Diana Manolescu este îmbrăcată într-un taior subţire de culoare gri deschis, cu o bluză albă, semitransparentă. Singura bijuterie pe care o

poartă este o pereche de cercei cu peruzele, ce se potrivesc grozav cu ochii ei. Ţine în mână o poşetă mică din piele neagră şi o trusă medicală de voiaj.

Se apropie fără un cuvânt şi se aşază pe canapea, atât de aproape încât simt cum durerile din braţ dispar ca luate cu mâna. Revin brutal pe pământ, când, fără menajamente, îmi cercetează mâna apăsând din loc în loc.

— Din ce mi-a povestit domnul Rosetti mă aşteptam să te găsesc scăldat într-o baltă de sânge, spune ea zâmbind.

Mă strâmb de durere.

— Preferai să fie adevărat?

Diana Manolescu mă priveşte atentă câteva secunde, apoi surâde imperceptibil. Am tutuit-o pentru prima dată.

— Nu, şi mă bucur că nu e aşa, murmură ea. Am început să te cunosc şi mi-ar fi părut rău.

Pe faţă mi se citeşte o clipă surprinderea; o privesc ţintă, dar doctoriţa se grăbeşte să adauge pe un ton glumeţ:

— De fapt, mă îngrijorează soarta investiţiilor melc, ca să fiu mai pe înţelesul dumitale.

Răspund că este un motiv serios, dar ea nu mai continuă şi, fără să mai scoată vreun cuvânt. Deschide trusa.

Grasu, simţindu-se în plus, s-a retras în prima încăpere, unde îşi face de lucru o vreme. Îl aud cum trânteşte din neatenţie scaunul, dar,

amintindu-şi că nu este singur, îşi opreşte la vreme înjurătura, şi vocea i se pierde într-un fel de bolboroseală.

După ce îmi curăţă rănile şi le dezinfectează, Diana Manolescu îmi bandajează braţul, cu gesturi sigure. În timp ce leagă capetele feşii mă încrunt.

— Doare? se miră ea, ridicând ochii albaştri spre mine.

— Nu. Mi-am amintit ceva neplăcut... Ai la cine să te interesezi, acasă sau la spital, dacă în lipsă te-a căutat cineva?

— Nu, bineînţeles că nu, mişcă ea hotărâtă din cap. Stau singură, iar la spital la ora asta nu mai e nimeni dintre cei de dimineaţă.

Mă ridic de pe canapea. Oricum, nu mai are importanţă. Mai am destul de puţin timp la dispoziţie.

— Dinu! strig poruncitor.

Grasu îşi face imediat apariţia în cadrul uşii.

— Da, şefu ’!

Diana Manolescu îşi strânge trusa, privindu-ne în tăcere.

Scot portmoneul din buzunar şi-i întind toţi banii pe care îi am. Acesta îndepărtează braţele nedumerit, schiţând un gest de protest.

— Fii fără grijă. Nu te plătesc ca să taci. Ia banii ăştia şi fă un tur prin Lipscani, sau pe unde crezi tu că-i mai bine, şi cumpără-mi un costum de haine, o cămaşă şi o pălărie. Ai

cunoştinţe printre vânzătorii de haine vechi?

— Nu, mă repede el, văd că tot te ţii de bancuri.

— Ei, atunci e un prilej bine venit să-ţi faci.

Dinu Rosetti ia banii şi îi bagă în buzunar, oftând resemnat. Îl apuc de cot şi îl împing spre uşă.

— Vezi să fie ceva decent, îi recomand înainte să iasă.

— Îţi cumpăr şi frac, spune el posomorât, cu condiţia să găsesc undeva deschis.

Râd.

— Dacă nu, treci pe acasă şi adu-mi o haină de-a ta. Una de pe vremea când nu aveai burtă.

Iese trântind uşa după el. Mă întorc spre Diana Manolescu. Stă tăcută pe canapea, privind în gol. Mă aşez pe scaunul din faţa ei. Ne privim în tăcere.

— Totuşi, despre ce este vorba? şopteşte ea într-un târziu, în ce s-a băgat Roger? Unde e acum?

Iată câteva întrebări ale căror răspunsuri sunt foarte dezagreabile pentru cineva care are o rudă apropiată implicată în afacerea asta.

Încep să-i relatez lucrurile aproape aşa cum au fost, cu excepţia unor amănunte pe care le păstrez încă pentru mine. Închide ochii şi se clatină imperceptibil când îi spun că fratele ei a „murit”. Îi povestesc fără să uit amănuntele dure observate la locul înscenării accidentului,

dar mi se face milă şi-i spun mai repede decât aş fi vrut adevărul. Se relaxează încet, iar când ajung la episodul petrecut dimineaţa, tresare, deschide ochii şi face un gest neaşteptat. Întinde mâna şi mă mângâie cu duioşie pe braţul rănit. Observându-mi privirea întrebătoare şi-o retrage, încurcată.

— Şi Roger murmură.

Ridic din umeri, obosit:

— Câtă vreme nu au filmul, n-or să aibă curajul să-l omoare. Acum, suntem legaţi ca doi fraţi siamezi. El fără Grigore Zătrescu, care deţine fotografiile şi iţele întregii acţiuni, a încheiat socotelile cu viaţa, eu fără Roger Caramzulea n-am să-mi pot dovedi nevinovăţia.

Zgomotul uşii de la intrare ne avertizează că impresarul s-a întors. Intră purtând un pachet învelit în hârtie albă. Mi-l aruncă în braţe, apoi se prăbuşeşte pe scaun, gemând neputincios. Îl întreb cât este ceasul.

— Opt şi jumătate.

Zăresc colţul unui ziar ieşindu-i din buzunarul hainei. Mă întind şi i-l smulg. Este ediţia de seară a „Universului”. Îmi găsesc portretul pe pagina a şaptea; o fotografie nereuşită, aceeaşi pe care o am şi pe permisul de circulaţie, iar sub ea un singur cuvânt: „Ucigaşul”.

Diana Manolescu se apleacă peste umărul meu, aproape că sânii îmi ating cămaşa, şi începe să urmărească textul. Parfumul femeii,

apropierea ei mă fac să nu mai am răbdare să citesc articolul până la capăt. Îmi arunc privirea asupra concluziilor, iar concluziile sunt simple: *poliţia trebuie să-l prindă cât mai repede pe cel care a înfăptuit într-un interval atât de scurt, două crime.* Cazul i-a fost încredinţat comisarului Vasile Popescu din poliţia judiciară. Nici că se poate mai bine!

Desfac pachetul cu gesturi calme. Înăuntru se află un costum maro cu dungi bej, o cămaşă albă, o pălărie şi o cravată în ton cu costumul. Sunt curate, dar marcate de trecerea timpului. Singurul obiect care face notă discordantă este cravata din mătase verde închis, cât se poate de nouă.

— E a mea. Franţuzească, vorbeşte Dinu Rosetti acru, rupând tăcerea.

— Cum ai ştiut că mă dau în vânt după cravatele franţuzeşti de mătase?! exclam, privindu-l candid. Te-ai hotărât să mi-o aduci înainte sau după ce-ai citit ziarul?

— Înainte, bineînţeles, mormăie el, întinzându-se după un pahar şi sticla de votcă.

Doctoriţa mă urmăreşte cu privirea. Formez numărul de telefon al ziaristului. Îmi răspunde imediat.

De la început îl asigur că nu mi-am mânjit încă mâinile cu sânge şi îi cer să mă ajute.

— Cum?

— Simplu. Să-mi găseşti o ascunzătoare

sigură pentru câteva zile.

— O să încerc. Totuşi, ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat... o întâmplare, îi spun nerăbdător. Vrei să ţi-o povestesc la telefon?

Prietenul meu îmi răspunde că preferă s-o fac între patru ochi.

— Perfect. Atunci peste o oră sunt la tine.

După ce mă spăl rapid, îmbrac costumul croit în urmă cu zece ani, îmi aranjez cravata şi pălăria şi revin în camera în care mă aşteaptă cei doi. Diana nu-şi poate reţine un zâmbet.

— E timpul să vedem cum arată oraşul noaptea, spun.

— Încotro? întreabă Dinu Rosetti, resemnat.

— Spre Ştirbei Vodă.

Când ajungem la intersecţia cu Calea Plevnei, îi fac semn să oprească. Se supune fără să scoată un cuvânt.

— Hai să facem câţiva paşi împreună! îi propun, bătându-l uşurel pe umăr.

Coborâm fără grabă şi pornim, unul lângă altul, pe lângă arena „Venus”.

— Ce mai vrei? mă întreabă el câţiva metri mai departe.

— Ceasul şi atât, îi răspund glumeţ. Din clipa asta eşti liber. Du-te acasă, îmbată-te sau fă ce-ţi trece prin cap, numai să nu te duci la poliţie, şi pentru o vreme uită că m-ai cunoscut vreodată.

— Dar maşina? spune el abătut, desfăcându-şi

cureaua ceasului de la mână.

— Ah! Am uitat. Mi-o laşi mie. Iar dacă vrei să asculţi un sfat prietenesc, mâine dimineaţă te urci în primul tren spre Constanţa, stai la soare câteva zile, te uiţi după fete pe plajă, dacă nu pleci împreună cu secretara, într-un cuvânt îţi petreci timpul cât mai agreabil. Dacă te întreabă poliţia ce s-a întâmplat cu „Pontiac”-ul, poţi să declari cu mâna pe inimă că ţi-a fost furat cât lipseai din oraş. De aceea cred că e mai bine să pleci din Bucureşti. Dinule, de data asta vorbesc foarte serios, îi spun împingându-l uşor şi făcându-i semn să se îndepărteze.

Aleg un traseu întortocheat, pe străduţe lăturalnice, care mă scoate în cele din urmă în apropierea Pieţei Amzei, lângă blocul cu trei etaje în care locuieşte de vreo doi ani Dan Comăneanu. Când trec prin faţa clădirii disting în cadrul întunecat al uşii de la intrare o siluetă. Bărbatul întoarce capul după automobil, dar rămâne mai departe la adăpostul întunericului. Opresc, la o oarecare distanţă, stâng luminile, apoi îi fac semn Dianei Manolescu să aştepte. Deschid portiera şi cobor. Două perechi ies din blocul în faţa căruia staţionez şi, din vorbele pe care le schimbă între ei, aflu că au de gând să petreacă o seară de pomină la restaurantul „Royal”.

În timp ce preafericiţii se îndepărtează, se mai aud din când în când hohotele groase ale

unuia dintre bărbaţi, mă apropii de blocul ziaristului. Bărbatul care aşteaptă în intrând este Dan Comăneanu.

— Salut.

— Îmi pare bine că te văd, prietene, spune el cu căldură în voce.

— Eu ce să mai spun?! mormăi. Ai rezolvat?

— Greu, dar s-a făcut.

Când ne urcăm în maşină, Dan tresare dând cu ochii de doctoriţă.

— Am uitat să-ţi spun că nu sunt singur. Ea este sora lui Roger, iar el un coleg de la „Cronica Bucureştiului”, cel care m-a angajat primul.

După ce fac cunoştinţă, îl întreb încotro ne îndreptăm.

— Spre Arcul de Triumf.

— N-ai vrea să conduci tu? Sunt prea „popular” ca să-mi permit să şofez personal!

Încuviinţează şi schimbăm locurile. Pe drum, Dan, deranjat de tăcerea stânjenitoare, începe să povestească o istorie foarte încâlcită despre cum a reuşit să facă rost de adăpost, dar văzând că nu-mi stârneşte interesul renunţă. De la Arcul de Triumf facem la dreapta pe Dorobanţi, apoi intrăm pe Şoseaua Popovici. Ne afundăm în cele din urmă pe una din străzile liniştite şi oprim în faţa unei vile. Intrarea flancată de coloane subţiri, în stil maur, se găseşte la nivelul unui parter înalt, la care

ajungi urcând şapte, opt trepte. Alături, o pantă uşoară coboară spre garaj.

Cartierul „Parcul Principele Carol” are străzile bine pavate, îngrijite, mărginite de o parte şi de alta, de vile mari, moderne. Aici nu ţi se deschide uşa decât după ce eşti cercetat din cap până în picioare de un valet cu privirile ascuţite ca lamele englezeşti. De aceea-i de mirare că ziaristul a izbutit să găsească o ascunzătoare tocmai pe meleagurile astea.

Urcăm repede treptele. Abia ajungem suS, când uşa – se deschide şi în cadrul ei apare un bărbat în vârstă, cu o mustaţă groasă. Ne face semn să intrăm.

— Bagă maşina în garaj, spune el, întinzându-i o cheie lui Dan Comăneanu.

Acesta o ia şi iese.

— Fiţi bine veniţi, spune mustăciosul, iscodindu-mă cu interes. Zăresc pe măsuţă aruncat numărul de seară al „Universul”-ui. Deşi nu întârzie cu privirea asupra mea, sunt convins că m-a recunoscut. Ne propune pe un ton cât se poate de firesc să ne arate casa în care vom sta câteva zile.

— Mai mult de o săptămână nu vă pot ţine, adăugă el. Proprietarii sunt plecaţi din oraş, dar trebuie să se întoarcă sâmbăta viitoare.

— E mai mult decât speram, îl liniştesc zâmbind.

La parter se află un living-room mare,

aproape cât suprafaţa casei, două dormitoare minuscule, bucătăria şi o baie. La etaj trei dormitoare mari cu băile lor şi o terasă orientată spre spatele vilei, ce dă într-o grădină cufundată în întuneric.

Când coborâm îl găsim pe ziarist aşteptându-ne în living-room. Şi-a aprins o ţigară şi stă aşezat la masa lungă aflată în mijlocul încăperii.

— Ei, să-ţi aud întâmplarea, spune, făcându-mi semn să iau loc.

În timp ce trag mai aproape unul din scaune, observ cum face celuilalt semn discret să dispară. Acesta, prompt, o invită zâmbind pe Diana Manolescu să-l urmeze. Vrea să-i arate camera în care va dormi. Doctoriţa înţelege imediat substratul invitaţiei. Spune bună seara şi îl urmează pe bărbatul în vârstă, care îi face ceremonios loc să o ia înainte.

Îi urmăresc cu privirea până dispar spre unul din dormitoarele de la parter, apoi încep să-i relatez prietenului meu cele petrecute din clipa în care am plecat din arhiva ziarului „Cronica Bucureştiului”: întâlnirea cu senatorul Nicoară Gregorian, raidul pe care l-am făcut la „Vraja Nopţii”, întâmplarea prin care am trecut dimineaţa şi, în fine, locul Dianei Manolescu în toată afacerea.

— Şi ce-ai de gând de acum încolo? mă întreabă el îngrijorat.

— Tu ce crezi?

Dan Comăneanu arată cu capul în direcţia în care a dispărut bărbatul în vârstă.

— Ţi-a spus că nu poţi sta prea mult aici?

— Desigur.

— Până atunci o să-ţi găsesc, pardon, să vă găsesc, o nouă ascunzătoare, mă asigură el.

Râd amar.

— Mi-ai luat un bolovan de pe suflet.

Apoi continui pe un ton hotărât:

— Cu toate astea, am de gând să rezolv mai repede cazul. Şi mă vei ajuta!

— Eu?! exclamă contrariat ziaristul.

— Da, tu! Tu şi cel care ţi-a sugerat să mă angajezi. Dan Comăneanu îndepărtează uimit braţele de corp.

— Poftim?!

E timpul să-i povestesc o mică întâmplare petrecută ieri, când am fost la redacţia ziarului său pentru a obţine date suplimentare despre Nicoară Gregorian. Pentru câteva minute m-a lăsat singur în birou. Privirea mi-a căzut pe o foaie ruptă dintr-o agendă, pe care erau scrise două nume: Roger Caramzulea şi Grigore Zătrescu. O mică acoladă cu săgeată ducea spre un număr de telefon subliniat cu roşu. După câte am pătimit, am devenit suspicios, aşa că fiind la doi paşi de Palatul Telefoanelor şi având acolo un cunoscut care mă ajută uneori, în situaţii speciale, am intrat să mă

lămuresc în privinţa posesorului numărului cu pricina. A trebuit să aştept o oră, dar pierderea de timp mi-a fost recompensată pe deplin.

— Vrei să ştii cine e persoana?

Dan Comăneanu mă priveşte fix. Disting răspunsul în ochii lui: nu, nu e nevoie să-i spun cine este persoana cu acest număr de telefon.

15

Dan Comăneanu ambalează motorul „Pontiac”-ului, deplasând automobilul câţiva metri mai în faţă. Coloana de maşini şi căruţe în care suntem prinşi înaintează încet, exasperant de încet, din cauza barajului de poliţie instalat la ieşirea din oraş, lângă podul Băneasa.

Privesc printr-o gaură cât o monedă, anume făcută în planşeul ce separă interiorul automobilului de portbagaj, în care stau înghesuit, spre silueta ziaristului proiectată pe parbrizul inflamat de razele roşiatice ale soarelui gata să apună. Fumează nervos, lovind ritmic cu palma în volan. Deodată tresar. În urma noastră, la câţiva paşi doar, un automobilist, iritat de lunga aşteptare, claxonează de câteva ori prelung, spărgându-mi aproape timpanele. Dacă pentru el încetineala poliţiei înseamnă o banală întârziere la cină, pentru mine ea este un joc cu moartea, un

semn că indivizii puşi să controleze maşinile îşi fac serios datoria. Datoria de a căuta un individ acuzat de a fi trimis pe lumea cealaltă un barman şi un cantonier. Asta mă face să mă simt groaznic, iar ascunzătoarea în care transpir din belşug îmi creează sentimentul că sunt închis într-o ladă, gata de a fi livrat pe adresa prefecturii de poliţie.

După câteva minute, prietenul meu aruncă chiştocul pe geam şi, întorcând capul pe jumătate, scurt, de parcă ar fi alungat o insectă supărătoare, şuieră printre dinţi:

— Atenţie, e rândul nostru!

Ziaristul, nervos, îşi aprinde o altă ţigară. Mă îndepărtez de observator şi, mişcându-mă uşor, am amorţit stând ghemuit atâta vreme, caut o poziţie mai comodă.

Cu o smucitură, „Pontiac”-ul porneşte încet şi, puţin mai departe, se opreşte scârţâind din frâne. Rămân nemişcat.

— Actele dumneavoastră, se aude o voce posomorâtă.

Motorul toarce încetişor, imprimând o trepidaţie măruntă caroseriei. Claxoanele automobilului din urma noastră izbucnesc din nou prelung, strident.

— Mulţumesc. Unde mergeţi? întreabă poliţistul, părând că nu bagă în seamă nervozitatea celuilalt şofer.

Dan Comăneanu îi explică că se duce să ia un

interviu senatorului Nicoară Gregorian, la reşedinţa acestuia de la Snagov, îi arată şi legitimaţia de ziarist. Prietenul meu încearcă să pară cât mai indiferent, recunosc că izbuteşte de minune, şi adaugă în încheiere că se grăbeşte, fiindcă a întârziat. Poliţistul îi răspunde că ar prefera să stea de vorbă cu un senator în loc să scotocească prin maşini, asta e, n-are ce face, dar ordinul e ordin. Poate să plece, nu înainte, însă, de a vedea ce are domnul ziarist în portbagaj.

Auzind zgomotul paşilor ce se apropie de partea din spate a automobilului, duc încetişor mâna spre tocul armei, apucând-o cu putere în palmă.

— Ce-ţi veni?! întreabă Dan Comăneanu cu voce răguşită. Crezi că vorbeam aiurea când îţi spuneam că mă grăbesc?!

— Eu nu mă grăbesc, domnule ziarist! răspunde poliţistul.

Broboanele de sudoare mi se preling de-a lungul tâmplelor, picătură cu picătură, până pe bărbie.

— Îţi baţi joc de mine? urlă întărâtat ziaristul, cuprins parcă de un subit acces de nebunie. Poate vrei să-mi demontezi şi automobilul?

Prietenul meu apasă de câteva ori pe acceleraţie, ambalând motorul la maximum. Mă rog cerului s-o şteargă cât mai repede, e singura şansă dintr-o mie să mai scăpăm. N-o

face însă. Ţipă în continuare că ceea ce se întâmplă e o porcărie fără margini, că o să-l reclame. Poliţistul nu pare impresionat, loveşte nervos cu pumnul în portbagaj, apoi smuceşte de mâner, gata să-l smulgă. Strâng şi mai tare pistolul în mână.

— Opreşte motorul şi vino să deschizi, grăbitule! spune poliţistul.

Dan scoate maneta din viteză, dar nu opreşte motorul. Răcneşte că vrea s-o vadă şi pe asta. Simt că totul e pierdut.

— Paraschive! strigă pe ton de comandă poliţistul. Fireşte, nu este singur. Nu putea să fie unul singur, îmi spun cu amărăciune auzind tropăitul grăbit al celuilalt.

— Ordin, don' şef!

— Domnu' ne face greutăţi. Ia cheile şi deschide portbagajul!

Aud paşi, apoi motorul se opreşte.

— Cum îţi permiţi?! ţipă ziaristul, sărind din maşină. Dă cheile înapoi!

Catastrofa pare iminentă. Trag aer în piept, pregătindu-mă să ţâşnesc ca un „diavol" dintr-o cutie cu surprize. Dinspre automobilul aflat în spatele „Pontiac"-ului răsună bubuitul unei portiere trântite fără milă.

— Ce faceţi, mă, nenorociţilor?! mugeşte ca un taur înfuriat un individ cu vocea groasă.

Se înfige în poliţişti fără menajamente şi, într-un limbaj de camionagiu autentic, invocă

printre înjurături parlamentul şi constituţia. Poliţistul încearcă să-i ţină piept, dar tipul este tare, răcneşte mai departe neobosit, pomeneşte şi numele prefectului poliţiei capitalei şi pe cel al ministrului de interne pentru ca, în final, să-i facă praf pe cei doi, fluturându-le pe la nas o legitimaţie. Poliţiştii se pierd definitiv când posesorul legitimaţiei cu pricina le promite că se va strădui să obţină mutarea lor ca gardieni la o puşcărie cât mai departe de Bucureşti, la Cetatea Albă. Şi n-o să-i fie greu, pentru că, după ştiinţa lui, locuri sunt berechet.

— Ştiţi, ordinele... reuşeşte într-un târziu să îngaime primul poliţist.

— I-auzi!!? urlă în continuare, inepuizabil, individul. Mă şterg la c... cu ordinele tale, avortonule! Degeaba le ai, dacă n-ai cap să le execuţi, tâmpitule! Cine ţi-a spus, mă, să-i şicanezi pe gazetari? Vrei să urle mâine dimineaţă toate ziarele că vă bateţi joc de cetăţeni?! Ia zi?!

Poliţistul se bâlbâie, dă să spună ceva, dar nu reuşeşte să scoată decât o bolboroseală jalnică.

— Cere-ţi scuze, idiotule! porunceşte scandalagiul.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule! suspină maşinal agentul.

— Ei, se mai întâmplă. Am fost amândoi nervoşi, aud glasul binevoitor al lui Dan Comăneanu.

Ziaristul pare mărinimia întruchipată, nici n-are cum să fie altfel, fiindcă noul sosit l-a salvat, fără să ştie, dintr-o situaţie cât se poate de împuţită.

— Domnule, credeţi-mă... încearcă să continue nefericitul, dar cel care a intervenit în apărarea jurnalistului i-o retează scurt:

— Mai vorbeşti, mă?! şuieră el. Cară-te! Dacă îţi mai văd mutra în următoarele zece secunde, mă răzgândesc. Ai priceput?!

— Am înţeles! Să trăiţi!

După paşi îmi dau seama că poliţistul se îndepărtează grăbit, mânat parcă din spate de un uragan.

— Salut, Comănene! strigă jovial salvatorul. Ţi-a plăcut cum i-am frecat ridichea îngrămăditului ăstuia?!

— Vă salut, domnule Bibeanu! răspunde plin de solicitudine jurnalistul. N-am ce spune, vă descurcaţi de minune.

— Sper că n-ai pus la inimă întâmplarea asta nefericită?! întreabă cu o urmă de îngrijorare domnul Bibeanu, lovind cu palma în capacul portbagajului.

— Se poate?! râde relaxat ziaristul. A fost, într-adevăr, o situaţie delicată, dar, datorită intervenţiei dumneavoastră s-a rezolvat la fix.

— Foloseşti periuţa, Comănene! exclamă ironic individul. Sper ca până mâine să nu-ţi cadă bucuria-n scârbă, continuă el pe acelaşi

ton, şi să am vreo surpriză neplăcută răsfoind gazeta dumitale.

Jurnalistul îl asigură cu mâna pe inimă că n-o să aibă nicio surpriză, datorită lui a uitat deja cele întâmplate, aşa că îşi iau rămas bun, se urcă în maşini şi pornesc. Curând aud motorul automobilului domnului Bibeanu care ne depăşeşte. Abia atunci mă întind, atât cât îmi permite spaţiul îngust, şi îmi reglez respiraţia agitată. Răsuflu de parcă aş fi alergat un kilometru, iar sudoarea mi se prelinge pe faţă. Rămân în poziţia asta până când „Pontiac”-ul opreşte şi Dan deschide portbagajul.

— Ţi-ai udat pantalonaşii?! râde el, ajutându-mă să ies.

Dau din mână, n-am chef de glume, important e că am scăpat cu faţa, curată, apoi mă îndrept spre portiera maşinii, o deschid şi mă aşez obosit pe banchetă. Automobilul e oprit într-un desiş din apropierea drumului ce duce spre mica aşezare a funcţionarilor legaţiei germane. Soarele a apus şi împrejurimile abia se mai disting în întunericul ce se lasă cu repeziciune. Îmi aprind o ţigară. Dan Comăneanu se apropie de mine cu mâinile înfundate în buzunarele hainei.

— Cine era individul? întreb posomorât.

— A, domnul Ioan I. Bibeanu, spune ziaristul plictisit. Un tip ciudat, amic cu Gabriel Marinescu, prefectul poliţiei, unul din ăia care

au înhăţat o felie din tortul puterii.

Trag din ţigară şi apropii ceasul de jarul de la capătul ei. Este ora nouă seara. Mai stăm încă vreo trei sferturi de oră, după care mă uit din nou la ceas şi mă ridic.

— Gata?! Îi dai drumul? mă întreabă curios Comăneanu.

Îi răspund că da, e vremea să pornesc la acţiune. Pot s-o fac liniştit, fiindcă *persoana* s-a ţinut de cuvânt, fiind în măsură să-mi comunice programul frumoasei nemţoaice: acum se află la un cocktail la legaţia Austriei, informaţie preţioasă, care îmi dovedeşte o dată în plus că cei pentru care lucrez se mişcă repede şi eficient.

Ajung fără niciun incident până în spatele vilei domnişoarei Hackenau, strecurându-mă de-a lungul lizierei pădurii. Deşi nu este foarte târziu, locatarii vilelor învecinate au început să se pregătească de culcare. Dinspre clădirea alăturată, pe una din ferestrele deschise, răzbate zgomot de veselă strânsă. O voce de femeie, plină, cu accente guturale, atrage atenţia unui oarecare Willy, cu siguranţă un Wilhelm plictisit deja de bucuriile vieţii de familie, că la noapte iar nu va putea dormi din cauza ţânţarilor. Doi ţânci, urmaşii fericitei perechi, se joacă scoţând strigăte ascuţite.

După ce izbutesc să forţez uşa de la intrarea de serviciu, sunt înăuntru. Vila nu e mare, însă

cel ce a construit-o a făcut-o ca la carte: un living-room, un birou, cămara şi bucătăria la parter, două dormitoare şi o baie la etaj. Nu stau să admir multă vreme priceperea arhitectului, am ceva mai important de făcut, să scotocesc rapid prin încăperi după hârtiile semnate acum două seri. Aprind lanterna şi mă apuc de treabă. La etaj nu găsesc nimic, aşa că îmi mut terenul de investigaţie în încăperile de la parter.

În living-room dau de ceva interesant: o fiolă cu cianură şi un pistol cu amortizor, încărcat şi armat, pe care Dagmar von Hackenau le păstrează într-o casetă, lângă telefonul aşezat pe o comodă, deasupra căreia este agăţată o oglindă mare, de cristal. Scot arma şi o întorc pe toate feţele; este un „Beretta”, ultimul model, o bijuterie ieşită din mâna armurierilor în ultimii ani. Şterg amprentele de pe cele două obiecte letale, le pun la loc aşa cum le-am găsit, apoi îmi continui cercetările în camera alăturată, biroul.

După ce intru, mă îndrept spre geam şi privesc afară. În împrejurimi nu se vede nicio mişcare. Trag draperia, apoi aprind lanterna şi examinez în fugă încăperea. Spânzurat pe unul din pereţi, tronează portretul mare al lui Adolf Hitler. Deşi fostul caporal surâde aparatului de fotografiat pe sub mustaţa scurtă, camera nu pare mai simpatică. Dimpotrivă.

Mă apuc de lucru sub privirea melancolică a cancelarului. Răsfoiesc în grabă hârtiile aflate pe masă, nu sunt decât documente lipsite de importanţă, apoi forţez sertarele şi caut prin mormanul de hârtii dinăuntru. Efort zadarnic, deşi cercetez atent filă cu filă. Lista nu se află printre ele. Stâng lanterna şi mă aşez pe scaun.

— E pe aici pe undeva, ascunsă în casă, murmur, încurajându-mă singur.

Privesc în jurul meu, încercând să dibui posibila ascunzătoare. În cele din urmă îmi spun că Dagmar von Hackenau putea foarte bine să ascundă cele câteva file dactilografiate în spatele tabloului.

Nu mai apuc să-l cobor pe Führer de pe perete, fiindcă dinspre drum se aud frânele unui automobil care opreşte în faţa intrării. Din doi paşi sunt lângă fereastră, dau încet draperia la o parte şi am surpriza să zăresc „D.K.W.”-ul verde atât de cunoscut. Dagmar von Hackenau, însoţită de Hans Ebner, a sosit mai repede decât aş fi dorit.

Las să cadă colţul draperiei, apoi încep să strâng la repezeală dosarele de pe birou şi să le pun la loc de unde le-am luat. Când termin de îndepărtat urmele şi îmi spun că e timpul să dispar pe uşa din dos, constat că e prea târziu. Uşa de la intrare se deschide şi în living-room îşi fac apariţia cei doi. Lumina se aprinde şi am posibilitatea să-i examinez: sunt într-o

dispoziţie de zile mari. Femeia este îmbrăcată într-o rochie de seară ce-l vine de minune, iar ochii aprinşi îi dau feţei o strălucire ciudată. Mă gândesc că are toate motivele să fie mulţumită: lista e în mâna ei, pe mine m-a făcut mat, iar prezenţa bărbatului o face să spere că va urma o noapte de neuitat. După ce îşi lasă poşeta pe comodă, lângă telefon, blonda se apropie de musafir:

— Ia loc, spune Dagmar, arătând cu mâna spre unul din fotoliile joase de lângă o canapea acoperită cu o husă de culoare crem.

Hans Ebner se aşază ascultător, punând cu grijă servieta neagră, pe care n-a lăsat-o din mână, lângă el, pe covor. Observ că servieta pare un accesoriu ciudat la costumul de seară pe care-l poartă.

Hans o prinde după mijloc cu o mişcare uşoară, silind-o să i se aşeze pe genunchi. Când vrea să o sărute, Dagmar râde, amuzată, îi place să-l ştie robul farmecelor ei, apoi, punându-i palmele în piept, îl îndepărtează uşor. Bărbatul zâmbeşte, îşi trece mângâietor degetele prin părul galben cu spicul copt, petrecând şi celălalt braţ în jurul şoldurilor suple.

Femeia îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului bărbatului şi se lasă pe spate.

— Cum a fost întâlnirea? întreabă ea, zâmbind.

Degetele bărbatului se opresc o clipă în buclele mătăsoase, apoi ating spatele şi încep să coboare aproape imperceptibil de-a lungul liniei ferme a coloanei.

— Excelentă, murmură Hans după o clipă de tăcere. Am reuşit să tratez cu câţiva oameni cu greutate din consiliul de administraţie al societăţii „Româno-Americana”. Contrar opiniei guvernului, interlocutorii mei au găsit că este avantajos să ne livreze petrol la un preţ convenabil.

— Felicitări, e o victorie, şopteşte ea, înfiorată de atingerea mâinii care continuă să se plimbe pe spatele-i gol.

Dagmar von Hackenau se ridică în picioare, apoi se apleacă şi îl sărută uşor pe colţul gurii.

— Acum o să avem mai mult timp pentru noi, nu? îl întreabă cu voce cântată.

Se întoarce şi porneşte spre celălalt capăt al încăperii, unde se află un mic bar. Hans nu răspunde. O priveşte câteva secunde încurcat, apoi îşi aprinde o ţigară.

— Nu?! repetă Dagmar când ajunge lângă măsuţa pe care se găsesc sticlele.

Cum răspunsul continuă să întârzie, ea se întoarce cu o figură contrariată.

Hans Ebner pare vizibil stânjenit.

— Ce s-a întâmplat?! se încruntă femeia.

— Plec cu avionul de mâine, spune el fără s-o privească. L-am rugat pe Neumann să-mi

cumpere bilet. Îl am în buzunar.

Dagmar von Hackenau îl priveşte nemişcată. În colţul gurii i se furişează o umbră de surâs.

— Păcat, murmură ea într-un târziu, apoi se întoarce spre bar şi ia două pahare de pe tava aşezată lângă sticle. Se răsuceşte pe jumătate şi întreabă cu voce calmă:

— Ce vrei să bei?

Hans ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Poate vrei o cafea? îi propune blonda. Mărturisesc, continuă ea pe un ton uşor dispreţuitor, că nu m-am putut obişnui cu obiceiul ăsta balcanic de a bea cafele la orice oră din zi sau noapte, deşi mă aflu de câţiva ani buni în România. Ei bine, ce alegi?

Ebner surâde, se lasă pe perna fotoliului şi îşi aşază un picior peste celălalt.

— Coniac. N-a mai rămas nimic de aseară? întreabă insinuant.

Fără îndoială nu e vorba doar de băutură. Bărbatul încearcă să reînvie o amintire, o amintire care aduce un uşor zâmbet pe buzele femeii.

— De ce nu? spune ea, după o clipă de tăcere. În fond e ultima seară pe care o petrecem împreună.

Dagmar toarnă în pahare dintr-o sticlă pe jumătate goală, apoi alege atentă un disc din teancul aflat în apropiere, lângă un picup.

Porneşte aparatul şi în cameră se revarsă o melodie languroasă, care îţi răscoleşte imaginaţia mai cu seamă dacă o asculţi în compania unei femei frumoase.

Revenind, ia paharele şi le pune cu grijă pe comodă, lângă telefon. Apoi deschide poşeta, scoate un plic lunguieţ, de culoare albă, pe care îl flutură în aer cu un gest neglijent.

— Pot să te rog ceva?! întreabă, ţinând plicul între degete.

Hans Ebner zâmbeşte şi face un semn de invitaţie.

— Desigur. Despre ce e vorba?

— Am câteva rânduri pentru o prietenă, spune ea deschizând caseta şi punând plicul înăuntru. Voiam să-l pun mâine dimineaţă la poştă, dar poate îmi faci tu serviciul de a-l duce la Berlin. Va ajunge cu siguranţă mai repede. Nu-ţi cer să te întâlneşti cu ea, râde Dagmar von Hackenau, fiindcă are un soţ foarte gelos. O pui la o cutie poştală, când ajungi. Dacă eşti de acord, aminteşte-mi să ţi-l dau înainte să plecăm la aeroport.

Hans Ebner înclină din cap, da, este de acord să-i facă acest neînsemnat serviciu, în amintirea zilelor petrecute împreună. În fond e o nimica toată şi, în felul ăsta, îşi spală păcatul de a pleca atât de repede, plecarea lui seamănă a fugă, fugă de lângă o femeie frumoasă. Mie în schimb nu-mi este indiferent ce se întâmplă cu

plicul din casetă şi îmi propun să am răbdare până când cei doi se vor retrage în dormitor. Vreau să văd ce conţine, deşi pot să pariez că aşa-zisa scrisoare nu este altceva decât lista pentru care am făcut drumul până aici.

Dagmar von Hackenau se întoarce, vrea să ia paharele cu coniac de pe comodă, dar n-are timp s-o facă fiindcă în atmosfera plăcută a încăperii se aude brusc soneria telefonului. Se întoarce spre aparat cu o grimasă de nemulţumire. Ridică receptorul, apoi se sprijină cu spatele de mica piesă de mobilier.

— Da?

Vocea femeii se transformă subit, devenind rece, impersonală.

— La telefon! rosteşte sec.

Dagmar acoperă microfonul cu palma.

— Deschide fereastra, te rog, se adresează ea în şoaptă bărbatului. Verile sunt infernale aici.

Puţin mai târziu, uitând parcă de prezenţa lui Hans Ebner, reia conversaţia pe un ton iritat. De data asta vorbeşte româneşte.

— Insişti degeaba, domnule, spune ea tăios. Nu discut condiţiile pe care le-am pus în urmă cu câteva zile. Lista este a mea.

Ebner o priveşte curios, nu înţelege nimic din conversaţie însă nu se mişcă din locul său. Stinge ţigara în scrumieră şi rămâne mai departe neclintit în fotoliu, cu ochii aţintiţi asupra femeii.

Dagmar îşi trece cu un gest automat mâna prin păr, apoi apasă palma pe tâmplă. Pentru câteva secunde unghiile lungi, lăcuite cu roşu, par nişte picături de sânge printre şuviţele de culoare aurie.

— Bine. Ascult, spune ea scurt.

Pe măsură ce necunoscutul, bănuiesc că e omul Gestapo-ului, care nu vrea să se recunoască învins, continuă să vorbească, chipul frumos al femeii se schimbă treptat, trăsăturile i se înăspresc. Începe să-şi plimbe mâna cu gesturi mecanice pe suprafaţa comodei, urmărind conturul aparatului de telefon, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară. Se opreşte brusc şi se întoarce cu faţa spre oglindă.

Între timp, în partea cealaltă a încăperii, Hans Ebner părăseşte atitudinea încremenită, se apleacă spre servietă şi scoate dinăuntrul ei un pistol cu amortizor, pe care îl armează cu o mişcare scurtă. Lucrurile par să ia o întorsătură neaşteptată. Zgomotul metalic al închizătorului spulberă pacea acestei seri de iulie, o dată cu planurile mele. Scot „Luger”-ul şi îl apuc strâns în palmă.

Dagmar tresare ca trezită dintr-un somn adânc, întoarce capul brusc, privindu-l năucită pe bărbatul blond, de parcă abia atunci i-ar fi remarcat prezenţa. Fără să-şi desprindă privirea de pe arma îndreptată spre ea, lasă

receptorul uşor în furcă. Apoi ridică ochii spre Hans Ebner, care continuă să stea tolănit în fotoliu, îşi petrece palmele pe după umeri, ca şi cum în cameră s-ar fi lăsat brusc frigul, şi după ce îşi muşcă de câteva ori buzele, izbuteşte să articuleze cu greutate:

— Cine eşti?

— Un coleg de breaslă, să zicem, îi răspunde bărbatul cu o voce calmă. Te urmăresc cu atenţie de când am sosit la Bucureşti. Deşi venirea mea a fost determinată în primul rând de contractul cu „Româno-Americana”, sunt specialist în petrol, spune el cu o umbră de mândrie, am primit şi instrucţiuni în ceea ce te priveşte. Veştile ce ne parveneau de aici erau din ce în ce mai alarmante.

Dagmar încearcă sa zâmbească, dar pe chip i se întipăreşte o grimasă grotescă.

— Şi eu care am crezut tot timpul că nu eşti decât un simplu negustoraş. Frumos, ce-i drept, dar atât.

Hans Ebner râde rece.

— Nu cred că ai ce să-ţi reproşezi. Sunt convins că mi-am jucat rolul perfect. Eşti de acord cu mine?!

Femeia nu-i răspunde imediat.

— De ce? întreabă într-un târziu, cu glas stins, încercând să găsească o explicaţie gândului care o frământă: pentru ce va muri?

— De ce? Pui întrebări stupide. Ştii, doar, că

în meseria asta greşelile nu se iartă, răspunde indiferent Hans Ebner. Ai făcut gafă după gafă, la un moment dat m-am întrebat chiar dacă nu eşti cumva agent dublu şi faci toate astea din ordinul Gestapo-ului, ca să compromiţi onorabila noastră firmă.

Dagmar von Hackenau strânge din buze şi ridică capul. Nările îi freamătă de furie:

— Sunteţi nebuni, răspunde ea cu voce ridicată, în falset. Nu sunt, dracu' să vă ia!

Ebner ridică din umeri.

— Dacă eşti sau nu, asta numai bunul Dumnezeu o poate şti, continuă fără să pară interesat să rezolve acest aspect. El va hotărî în ce parte a cerului să te azvârle după ce închei socotelile cu lumea asta. Între loiali sau trădători.

— Trădătoare?! exclamă excedată Dagmar, lăsându-şi brusc braţele în jos şi făcând un pas spre el. V-am spus că sunteţi nebuni, nebuni de legat!

Blondul ridică ameninţător pistolul şi-i face semn să se reîntoarcă la locul ei. După o clipă de ezitare, Dagmar se supune.

— Atunci cum poţi numi faptul că ai încălcat ordinele primite? ripostează liniştit bărbatul. Aveai doar indicaţii precise. Fiind prima cooperare dintre Abwehr şi Gestapo, acţiunea din România trebuia să iasă perfect. Nici nu ştii cât de mult îşi doresc cei din poliţia secretă să

se ocupe şi de informaţii. Au impresia că pot să-şi bage râturile peste tot sau, de ce nu, asta este dorinţa expresă a Führer-ului. Oricum ar fi, noi suntem cei de meserie. Domnii din Prinz Albert Strasse sunt tari, aşa că, deşi calcă în grădina noastră, nu are rost să ajungem la o confruntare directă. Şeful, acum poţi s-o ştii, fiindcă nu vei mai avea posibilitatea să comiţi vreo indiscreţie, a hotărât să le dea satisfacţie aici, în România, salvând în acest fel câteva acţiuni importante, al căror succes ne va reveni nouă şi numai nouă. Refuzul tău de a colabora cu omul Gestapo-ului nu poate avea decât un singur rezultat: un război între noi şi ei, un conflict dezavantajos din toate punctele de vedere.

— Nu-i adevărat! strigă ea. I-am oferit o copie după listă împuţitului ăluia. Ce dracu' mai vrea?!

— Las-o moartă, drăguţo! Copia nu are nicio valoare în cazul ăsta.

Hans Ebner se opreşte o clipă, apoi adaugă cu un rânjet:

— Nu-ţi face atâta sânge rău. Bucură-te să-i laşi adversarului tău, care, după cum ai auzit, a ţinut foarte mult să-ţi spună adio, o situaţie mai mult decât încurcată. Trebuie ca în cel mai scurt timp să obţină filmul şi să-l lichideze pe detectivul ăla incomod înainte să dea poliţia peste el. Şi ştii de ce? Fiindcă am impresia, şi i-

am spus-o şi omului Gestapo-ului, că Zătrescu ştie mai multe decât ai lăsat tu să se înţeleagă în raportul tău. Dar cum el a preluat frâiele acestei afaceri, ţinând cont că nu prea are experienţă, n-ar fi exclus s-o dea în bară. Conducerea lor, eşecul lor. Presupun că şeful vă fi chiar mulţumit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Bărbatul îşi furişează privirea către ceas.

— Se apropie timpul să plec şi n-aş vrea s-o fac cu mâinile goale. Unde e lista?!

Dagmar von Hackenau, cu o figură încăpăţânată, strânge din buze fără să-i răspundă. Hans Ebner nu pare grăbit.

— Cum vrei, spune el nepăsător. Tot am s-o găsesc până la urmă. Alfred Steltzer, domnul consilier Alfred Steltzer, mi-a şoptit că în fişetul legaţiei n-ai lăsat nicio hârtie. Trebuie să fie undeva pe aici.

Bărbatul se ridică din fotoliu şi, ţinând arma îndreptată spre blondă, se apropie de picup-ul în care discul hârâie, învârtindu-se în gol. Ia la întâmplare un altul, fără s-o scape o clipă pe Dagmar din ochi. Aruncă o privire fugară pe coperta discului, apoi râde amuzat:

— Ia te uită! Să nu crezi în destin! Destinul tău e să mori în seara asta şi, dacă mai aveai vreo îndoială, ţi-o spulber acum. Ştii ce e? „Marşul funebru” de Chopin. Regret că n-am nimerit ceva de Wagner, era mai patriotic, dar

oricum cred că se potriveşte de minune momentului. Ce spui?

Nu ştiu ce simte Dagmar, dar mie mi se preling picături de sudoare rece de-a lungul coloanei, urmărind scena macabră pe care o joacă Hans Ebner. Când acordurile grave ale marşului funebru se răspândesc în încăpere ca un stol de corbi, bărbatul revine calm spre fotoliu şi se aşază cu un icnet de satisfacţie.

— Încă un amănunt, spune el cu aerul că şi-a amintit – ceva lipsit de importanţă. Mâna ta dreaptă, Nicolae Vlăduţiu, a avut acum câteva ore un accident mortal. A fost neatent, s-a împiedicat sau cam aşa ceva, amănuntele n-au importanţă, şi s-a prăbuşit de la etajul şase în tunelul liftului din blocul „Adriatica”. Nimeni nu ştie ce căuta acolo, încheie el, neutru.

— Nicio amânare, deci? întreabă ea inutil.

Hans Ebner zâmbeşte cu toată gura.

— Din păcate nu. E timpul să ne spunem adio. Preferi glonţul sau otrava? Dacă ar fi să-ţi dau un sfat, cred că cianura este, ca să zic aşa, mai estetică. Să te împrumut, aşa, ca între camarazi? o întreabă cinic.

Dagmar von Hackenau clatină din cap, nu n-are nevoie, apoi se întoarce pe jumătate spre comodă, însă glasul bărbatului o face să se oprească:

— Lista! Peste o oră trebuie s-o predau. Crede-mă, nici mie nu-mi convine să renunţ la

munca unei întregi echipe din serviciul nostru, dar hârtiile trebuie să fie trimise la Berlin de omul Gestapo-ului!

Femeia rămâne nemişcată, fără să-i răspundă. Hans Ebner adaugă cu cinism:

— Gândeşte-te la familie! Câte necazuri o pot aştepta pentru că ţi-ai trădat ţara! Dacă eşti înţelegătoare, cred că versiunea unei sinucideri din cauza unei depresiuni nervoase îi va scuti pe ai tăi de complicaţii.

Blonda se întoarce cu spatele, întinde mâna, ia plicul şi, fără să se întoarcă îl aruncă jos, la câţiva paşi de fotoliu.

— Bineînţeles! exclamă el. Trebuia să mă fi gândit! Scrisoarea către aşa-zisa prietenă.

— Porcule! şuieră ea cu ochii aţintiţi asupra imaginii bărbatului reflectată în oglindă. Sper să crapi şi tu curând!

Hans Ebner râde zeflemitor.

— Iată o urare sinceră! Cine ştie?! Fiecare cu norocul lui!

Mâna dreaptă a femeii se deplasează uşor spre casetă. Nu-i greu de imaginat ce vrea să facă. Rămâne de văzut dacă va izbuti sau nu să folosească arma ascunsă acolo. Dagmar urmăreşte fiecare mişcare a bărbatului din spatele ei. Când Hans Ebner se apleacă să ia plicul, apucă cu o mişcare lentă pistolul, îl strânge puternic în mână, apoi se întoarce brusc şi îndreaptă arma spre el. Acesta,

surprins, zvâcneşte încercând să se ridice în picioare şi trage fără să ochească. Se aude o plesnitură înfundată. Oglinda de deasupra comodei vibrează şi pe suprafaţa ei apare un mic orificiu spre care se adună păienjenişul cristalului spart. Nu mai apucă să tragă a doua oară. Dagmar apasă pe trăgaci şi „Beretta” din mâna ei zvâcneşte de două ori. Hans Ebner tresare, se opreşte din mişcare nehotărât, de parcă ar fi întâlnit un obstacol, iar braţele îi zboară în lături. O secundă mai târziu voinţa care îl însufleţeşte îl părăseşte şi se prăbuşeşte greoi în fotoliu, cu capul lăsat pe spate. Arma îi cade din mână cu o bufnitură surdă pe covor. A murit, strângând în mâna stângă plicul, de parcă ar vrea să-l ia cu el în mormânt.

— Ai avut dreptate, şuieră femeia cu un zâmbet sinistru. Fiecare cu norocul lui! Al tău era în vacanţă în seara asta.

Preţ de câteva minute Dagmar von Hackenau priveşte cadavrul răsturnat în fotoliu, frângându-şi mâinile, cuprinsă de cea mai adâncă disperare. Când ultimele acorduri ale marşului funebru se stâng, în cameră nu se mai aude decât fâşâitul plăcii care se învârte în gol. Într-un târziu, femeia se întoarce spre oglinda spartă, se priveşte îndelung, apoi pune pistolul în casetă şi scoate fiola cu cianură.

Cum un spion viu valorează mai mult decât unul mort, în clipa următoare acţionez. Deschid

fără menajamente uşa, până atunci întredeschisă, care desparte biroul de living-room, şi năvălesc în încăperea alăturată. Îndrept „Luger”-ul, ameninţător, spre Dagmar, care, văzându-mă, se dă înapoi, scoate un strigăt scurt de groază şi, înainte să-i pot vorbi, bagă fiola în gură, sfărâmând-o între dinţi. Rămâne imobilă câteva secunde, cu un zâmbet batjocoritor întipărit pe buze, doar câteva secunde, fiindcă în clipa următoare o convulsie îi schimonoseşte chipul. Încearcă să ducă mâna la gât şi se prăbuşeşte ca retezată pe parchetul gălbui. Membrele îi mai zvâcnesc de câteva ori, apoi încremeneşte pentru totdeauna.

Pun pistolul în toc şi înaintez spre mijlocul încăperii. În aer pluteşte mirosul iute al prafului de puşcă ars. Mă apropii de fotoliul în care Hans Ebner priveşte, cu ochii larg deschişi, spre tavan. În ei încă se mai citeşte uimirea, în dreptul inimii, cămaşa e pătată de sângele ce se prelinge într-o şuviţă subţire. Mă aplec şi-i smulg dintre degetele încleştate plicul. Îl deschid cu o mişcare nerăbdătoare. Conţine într-adevăr lista pe care o căutam.

Înainte să dispar, dau o raită prin casă şi şterg cu batista obiectele pe care le-am atins, înlăturând amprentele. Când termin, privesc o clipă cele două cadavre şi încerc să-mi imaginez agitaţia nebună a celor de la legaţie când le vor descoperi. Vor fi nevoiţi să cheme

poliţia, iată un lucru ce nu le va conveni deloc. La Berlin va fi jale mare când omul Gestapo-ului va informa că lista a dispărut.

Înainte de a mă face nevăzut, mai am un lucru important de rezolvat: dobermanii. Mă ascund după uşa de la intrarea de serviciu şi cu o bucată de carne îi atrag în bucătărie. Când câinii sunt înăuntru trântesc uşa în urma lor şi blochez clanţa cu o coadă de mătură. Cele două animale mârâie întărâtate, dar este prea târziu. Drumul e liber.

Mă reîntorc în living-room şi arunc o ultimă privire prin încăpere. Cioburile oglinzii reflectă interiorul într-o puzderie de imagini.

— Uite doi oameni care n-au ştiut că oglinda spartă aduce ghinion, murmur înainte să ies.

16

La masa lungă din mijlocul încăperii, Dan Comăneanu examinează cu atenţie fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. Ziaristul a urmat punct cu punct indicaţiile mele: a ridicat din seiful Băncii clişeul şi al doilea rând de fotografii, apoi a dat filmul şi lista *persoanei* să le copieze.

Ţuguindu-şi buzele, Dan Comăneanu se uită încă o dată pe lista smulsă dintre degetele încremenite pe veci ale lui Hans Ebner. O veioză aşezată pe masă îi luminează chipul

teribil de preocupat.

Deasupra şemineului de cărămidă lucesc slab două săbii încrucişate sub un pieptar de armură, piese ieşite din mâna vreunui falsificator de antichităţi de la Paris sau Londra. „Gazda” mă asigurase zâmbind ironic că stăpânul, fabricant de postavuri pentru armată, era convins că dăduse lovitura când le cumpărase. Şi tot atât de convins era că încăperea, care arată ca un depozit de mobile şi tablouri contrafăcute, nu are egal în cartier. Sunt sigur că din punctul ăsta de vedere nu se înşală câtuşi de puţin.

Mă uit la ceas. Se apropie momentul în care voi trece la îndeplinirea ultimului punct din planul pe care mi l-am făcut.

Contrar aşteptărilor, mă simt liniştit. Prezenţa prietenilor mei îmi creează un sentiment de siguranţă, este minunat să ştiu că nu mai sunt singur în afacerea asta neplăcută, că există cineva gata să-mi întindă o mână de ajutor.

Peste puţin timp aud paşii Dianei Manolescu. Înainte să-şi facă apariţia în cameră, închid ochii şi mă prefac că dorm. Când ajunge în dreptul meu, încetineşte şi trece cu grijă mai departe. În aer se răspândeşte o puternică aromă de cafea. Aromă de cafea şi de parfum „Soir de Paris”. Întredeschid ochii şi furişez o privire pe sub pleoape admirându-i silueta.

Se opreşte lângă masă şi pune cu grijă în faţa ziaristului o ceaşcă aburindă. Ţinând cu grijă tava pe care se mai află două ceşti, se reîntoarce. Închid ochii.

Diana se opreşte lângă mine, pune tava pe măsuţa de lângă fotoliu şi rămâne câteva clipe nehotărâtă. Nu se îndură să mă scoale. Deschid ochii.

— Nu dorm, şoptesc. Dacă vrei, putem să ne bem cafelele împreună.

Doctoriţei clipeşte aprobator.

— De ce nu?

Vreau să mă ridic să-i aduc un scaun, dar ea îmi face semn că nu e nevoie. Se aşază pe braţul fotoliului, sprijinindu-şi trupul fierbinte de umărul meu. Este îmbrăcată numai în fusta de la taior şi bluză albă, aşa că îi simt linia suplă a corpului până la cele mai ascunse detalii. Depăşesc un moment dificil, întinzându-mă după pachetul de ţigări. Aprind două regale, îi ofer una din ele, o acceptă fără nicio ezitare, apoi se cuibăreşte mai bine lângă mine. Nu îndrăznesc să mă mişc. Fumăm în tăcere, fără să ne clintim, aşa că timpul trece repede, prea repede dacă mă gândesc mai bine.

Trag adânc aer în piept, apoi oftez. Privesc ceasul şi constat că este o oră când un telefon dat la locul potrivit poate să fie cât se poate de neplăcut. Asta şi vreau, în clipa în care părăsesc fotoliul confortabil, citesc pe faţa

Dianei o umbră de regret. Mă apropii de masă. Trag un scaun şi mă aşez cu coatele sprijinite de tăblia lustruită. În cercul de lumină proiectat de abajur sunt etalate, aliniate în ordine ca nişte soldăţei de plumb, fotografiile şi cele trei file ale listei. În capăt se află filmul şi copia lui.

— Spuneai că ai un plan. Dacă-i aşa, ce urmează? mă întreabă ziaristul.

Îi expun punct cu punct planul meu. O singură nedumerire are prietenul meu şi mi-o spune:

— Ce rost are să-l bagi pe Scarlat Orăşeanu în toată afacerea asta? Cazul nu e de competenţa lui. Ar trebui apelat la altcineva.

— Nu cred. Arestarea trebuie să fie făcută de unul din reprezentanţii poliţiei, nu contează cine, dacă vrem ca toate problemele să rămână în picioare. Pe urmă, nu uita situaţia în care mă aflu. Sunt urmărit, iar Orăşeanu e singurul care mă cunoaşte mai bine şi nu cred c-o să mă înhaţe de cum mă vede.

— Nu-mi vine să cred că suntem aproape de capăt, spune Dan ca pentru sine. Păcat că pentru mărturiile astea au murit deja atâţia oameni.

— Şi în timpul ăsta omul Gestapo-ului, deocamdată necunoscut stă bine mersi pe unde şi-o avea sălaşul. La ora asta îşi freacă mâinile mulţumit, satisfăcut de propria-i viclenie, şi se

cinsteşte cu un *schnaps,* aşteptând ca Hans Ebner să-i aducă lista. Nu peste multă vreme însă va începe să-şi roadă unghiile de nerăbdare, văzând că acesta întârzie. Atunci o să am grijă să-i parvină informaţia că lista-i la mine. Nu se poate ca în situaţia asta să nu-l văd, în fine, la faţă.

— Şi cum o să faci?

— Simplu! O să-i telefonez senatorului. Cum cei doi sunt în cârdăşie, lucrurile sunt ca şi aranjate.

După ce îi dau ultimele detalii în legătură cu ce are de făcut, Dan Comăneanu îşi ia rămas bun de la doctoriţă.

Înainte de a ieşi îl opresc cu un gest scurt:

— Te rog să fii punctual. Am nevoie de tine *acolo.*

— Nicio grijă, *şefu*! îmi spune zâmbind. Voi fi punctual. Mă apropii de aparat şi formez numărul centralei. Cer o convorbire interurbană. Cum este destul de târziu, peste puţin timp am legătura cu vila senatorului Nicoară Gregorian.

După câteva apeluri, îmi răspunde o voce politicoasă, în care îl recunosc pe valetul Alfred şi nu mai ştiu cum, omul cu vesta tărcată. În receptor se aud voci şi muzică. Domnul Gregorian se distrează, deşi la vârsta lui e cam imprudent. Mă bucur că pot să-i fac un bine şi să-i sparg petrecerea. Îi spun lui Alfred că

vreau să vorbesc cu stăpânul lui; deloc curios, vrea să-l cheme, însă înainte să lase receptorul jos îl întreb dacă a fost vrednic şi a îmbăiat „Mercedes”-ul. Am impresia că vocea i se voalează uşor când îmi răspunde că asta îi e îndatorirea şi că şi-o face zilnic. Îl încurajez s-o ţină tot aşa şi o să ajungă departe.

Nu aştept mult şi aud în receptor vocea lui Nicoară Gregorian.

— Zătrescu, spun, silabisind, când întreabă cine e.

Fostul senator îşi drege vocea, este surprins să mă audă, dar se reculege repede şi-mi spune să aştept să se ducă în birou. Vrea să vorbim în linişte. Trece destul timp până când îi aud din nou glasul. De data asta fundalul sonor e altul. Pornesc imediat la atac:

— Domnule senator, vă propun un schimb. Un schimb echitabil, după părerea mea.

— N-am ce discuta cu un om căutat de poliţie, mă întrerupe.

Minte. Altfel mi-ar fi trântit imediat telefonul în nas.

— S-o lăsăm baltă, domnule senator. Nu v-am dat telefon ca să-mi daţi lecţii de civism. Vreau să vorbim ca doi tâlhari cinstiţi care vor să pună mâna fiecare pe ce are celălalt şi nu-i mai face trebuinţă.

Nicoară Gregorian se îneacă de indignare.

— Cum îţi permiţi?!!

Pufnesc dispreţuitor.

— Uite că-mi permit, domnule! Îmi permit fiindcă am douăsprezece fotografii şi negativul lor, iar dumneata apari lângă nişte persoane dubioase în fiecare din pozele făcute de Roger Caramzulea la vila dumitale. E limpede?! Dumneata îl ai pe ziarist. Limpede, nu?

Senatorul vrea să spună ceva, dar nu-i las timp:

— Ascultă-mă, domnule! Pe urmă te ascult eu. Am probe că ziaristul trăieşte. Sunt angajat să-l găsesc, viu sau mort. De preferat viu, altfel voi da fotografiile unui ziar, iar consecinţele sunt lesne de ghicit. În ultima variantă te mănâncă puşcăria. Clar?! Acum ai dumneata cuvântul!

Nicoară Gregorian se gândeşte câteva secunde bune, apoi întreabă îngrijorat:

— Şi dacă ziaristul mă va ataca în presă?

Răsuflu uşurat. Recunoaşte, în sfârşit, că îl ţine sechestrat pe Roger Caramzulea.

— Este un risc, într-adevăr, dar, cum nu va mai avea fotografiile, sunt convins că dispuneţi de mijloacele necesare să înăbuşiţi un astfel de scandal.

Adaug:

— Mai am şi o listă, să-i zicem, de subscripţii, pentru o anume organizaţie – îi înşir câteva nume pe care mi le amintesc. E un argument în plus?!

Senatorului îi trebuie mult timp, ca să-şi

revină. Lovitura este neaşteptată şi a recepţionat-o din plin.

— Bine, acceptă el total deconcertat. Cum vom proceda?

În sfârşit! aproape pot răsufla uşurat. Îi spun toate detaliile, apoi închid. Fiindcă este ora telefoanelor surpriză, apăs pe furcă şi, după ce îmi vine tonul, formez numărul de acasă al comisarului Scarlat Orăşeanu. Poliţistul răspunde aproape imediat. Nici el nu s-a culcat încă. Se pare că în noaptea asta cetăţenii oraşului au hotărât să doarmă mai puţin.

— Da?!

Întrebarea îmi sună ca lătratul unui dog german. Râd.

— Surpriză! Ghici cine e la telefon!

Scarlat Orăşeanu mă întreabă răstit:

— Ce vrei?!

— M-am săturat de jocul ăsta de-a hoţii şi vardiştii... Fără să-l las să mă întrerupă, îi spun că am cazul aproape rezolvat, îl am pe Nicolae Vlăduţiu în mână, am probe care o să bage în puşcărie o duzină de oameni, printre care şi pe senatorul Nicoară Gregorian. Mai adaug că accidentul lui Roger Caramzulea a fost o înscenare şi în felul acesta îi ofer pe tavă o crima ca şi rezolvată. Poliţistul mă ascultă în tăcere, pentru o clipă mi se pare că respiraţia i se accelerează, dar nu, mă înşel, fiindcă îmi răspunde dispreţuitor:

— Minţi ca să-ţi salvezi capul, dar minţi prost, spune el neprietenos. Nu există niciun caz Roger Caramzulea. Poate pentru rubrica de necrologuri.

Râd batjocoritor.

— Evident, nu-ţi convine. De data asta te-ai înşelat, dar nu-ţi face sânge rău, fiindcă totul a fost executat ca la carte. Inclusiv cantonierul era vârât până la gât în mizeria asta. Cazul Roger Caramzulea există şi miroase a politică de la o poştă. Dacă te interesează, am fotografiile luate de reporter la proprietatea senatorului Nicoară Gregorian. În urmă cu zece zile. N-ai vrea să le vezi? Sunt foarte interesante.

Îi descriu şi lui personajele. Brusc are un acces de tuse tabagică.

— Sau poate crezi că toate astea le-am inventat eu? îi spun, după ce se linişteşte. Dovadă că sunt adevărate este că senatorul, pe care l-am sunat acum câteva minute, acceptat să se întâlnească cu mine. Le vrea, iar în schimbul lor este dispus să-mi ofere ceva foarte interesant. Ştii ce?

Poliţistul nu-mi răspunde, dar tăcerea lui este o invitaţie să continui.

Un ziarist viu, nu pot să garantez că e şi nevătămat pe care-l cheamă Roger Caramzulea!

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere

grea, urmată de un nou acces de tuse tabagică. Într-un târziu, când se linişteşte, aud în receptor:

— Şi ce vrei să spui cu asta?!

— Nimic mai mult decât ce-ai auzit. Ziaristul trăieşte.

— Să zicem, acceptă el într-un târziu. Dar cantonierul şi barmanul cu siguranţă nu mai trăiesc.

Simt că poliţistul începe să cedeze, pare dispus să dialogheze, ceea ce, de fapt, şi urmăresc.

— Cu cei doi este o altă poveste. Când o să ne vedem o să-ţi ofer detalii. Ca să te linişteşti, nu eu i-am omorât.

Scarlat Orăşeanu mă întrerupe. Vocea lui pare şi mai neprietenoasă:

— Ascultă, băiete! Să nu-ţi treacă prin cap gândul că o să te salvez! Judecătorul e cel care o să hotărască dacă eşti sau nu vinovat.

— Să nu crezi că te-am căutat ca să mă ajuţi s-o şterg din ţară, spun enervat. Îţi ofer probele pe care le-am adunat şi mă pun la dispoziţia ta. Cu o condiţie.

— Care?!

— Să mă ajuţi să rezolv cazul.

— Cum aş putea s-o fac?

— Simplu. Să faci tu arestările. Ce se va întâmpla cu mine mai departe mă priveşte. Dar sunt gata să pun rămăşag că voi scăpa cu faţa

curată.

— Eşti atât de sigur pe tine, încât aproape că mă faci să te cred. Totuşi, lasă-mă să mă conving singur că eşti nevinovat. Când ne vedem?

În fine, a cedat. După ce notez adresa pun receptorul în furcă.

Scot din buzunarul pantalonului o bucată de hârtie, pe care notez în grabă un nume şi un număr de telefon. După ce mai verific încă o dată numărul în memorie, mă apropii de Diana şi-i întind biletul. Priveşte cele două rânduri, apoi se uită la mine nedumerită. Îi arăt în câteva cuvinte despre ce e vorba, dar ea mă asigură că va face întocmai ce-i cer, cu toate că nu mai înţelege nimic.

— E prea complicat să-ţi explic acum totul. Nu mai am timp de detalii, dar îţi promit că o să le afli mâine. Fă ce ţi-am spus şi-ţi garantez că o să fie bine.

Îmi pun hamul de la pistol, îmbrac haina şi-mi aranjez cravata în oglindă. Armez „Luger”-ul, îi pun piedica şi-l bag în teacă, apoi vâr în buzunare cele trei încărcătoare de rezervă ce zac aruncate pe măsuţa de toaletă. Îmi aşez pălăria pe o sprinceană şi în fine îi surâd Dianei, care nu-şi mai dezlipeşte ochii de la mine.

— Sunt gata.

Ea se ridică şi face un pas înainte.

— Grig, murmură abia auzit.

O privesc surprins. Grigore sună poate mai dur, dar mărturisesc că nu-mi displace nici alintul ăsta, mai cu seamă că vine de la ea.

— Să ai grijă, şopteşte.

Strânge în pumn hârtia pe care i-am dat-o. O strânge atât de tare încât, la încheieturi, degetele fine capătă culoarea fildeşului.

Nu-i răspund. Ridic doar mâna în semn de jurământ. Se apropie şi mai mult de mine. Ca să preîntâmpin gestul dictat de tensiunea momentului, gest pe care mâine s-ar putea să nu mai vrea să şi-l amintească, o cuprind uşor de umeri, oprind-o la câteva palme distanţă. Ochii îi sunt umezi, iar albastrul lor pare dintr-o dată mai limpede. O mângâi încetişor pe părul cu reflexe metalice, apoi, fără un cuvânt, mă îndrept spre uşă.

— Să nu uiţi! îi amintesc, înainte să ies din încăpere, rupând farmecul marilor despărţiri. Ora cinci, niciun minut mai devreme sau mai târziu!

17

În oraş e încă întuneric, dar spre răsărit cerul începe să-şi schimbe culoarea. Străzile sunt pustii. Până aici, cu excepţia câtorva maşini şi a salariaţilor salubrităţii, care se pregătesc şi ei să dispară, n-am întâlnit decât câţiva trecători

singuratici, ce se strecoară pe trotuare ca nişte umbre rătăcite.

Lângă Dâmboviţa, în apropierea halelor, peisajul se însufleţeşte brusc datorită negustorilor şi tarabagiilor care-şi descarcă marfa. Sunt primele semne că Bucureştiul începe să se trezească.

Las în stânga intrarea în Parcul Carol, la poalele dealului Filaret, şi peste câteva minute opresc în faţa locuinţei lui Scarlat Orăşeanu, o clădire veche cu ferestre înguste şi înalte, ridicată pe la începutul secolului. Pătrund în clădire şi încep să urc o scară îngustă, cu treptele tocite.

Balustrada din fontă turnată, cu arabescuri complicate, vopsită de nenumărate ori de-a lungul anilor, este scorojită pe alocuri. Blocul, deşi modest acum ca înfăţişare, mai păstrează încă un aer din bunăstarea de mult apusă. Privesc numele de pe uşi. Doi doctori, un stomatolog şi un oculist, un cerealist, evreu după nume. La etajul trei, ultimul, o carte de vizită prinsă în pioneze îmi indică apartamentul poliţistului.

Sun de două ori, scurt. Aud o uşă deschizându-se, simt că sunt examinat atent prin vizor, apoi zăvorul culisează cu un zgomot sec şi uşa se deschide larg. Scarlat Orăşeanu este îmbrăcat într-un halat de casă cu cordonul legat neglijent. Reverele îi sunt larg desfăcute,

lăsând să i se vadă pieptul păros.

Fără să scoată vreo vorbă se dă la o parte şi-mi face semn să intru. Din hol mă invită într-o încăpere spaţioasă, dominată în mijloc de o masă ovală. Pe ea sunt îngrămădite câteva cărţi de criminalistică, mai multe numere din „Realitatea ilustrată” şi „Ilustraţiunea română” şi câteva coli de hârtie. În apropiere, lângă o scrumieră aproape plină cu mucuri, se află o cană cu cafea din care aburii se ridică molcom în şuviţe străvezii.

Trag unul din scaunele masive de stejar, cu spătarul sculptat, şi mă aşez cu faţa spre fereastra larg deschisă, dincolo de care zăresc luminile oraşului acoperit încă de mantia întunericului.

Poliţistul închide uşa, revine în cameră târându-şi papucii şi, ocolind masa, se aşază lăsându-se greu pe scaunul din faţa mea. Soarbe de câteva ori din cafeaua fierbinte. După ce lasă cana jos, spune, mişcându-şi degetele nerăbdător.

— Fotografiile!

Mă las pe speteaza scaunului, cu o figură stânjenită.

— Nu le am la mine.

Scarlat Orăşeanu izbeşte cu pumnul, violent, în tăblia mesei. Din cauza şocului o revistă alunecă puţin într-o parte, lăsând să se vadă ţeava unui pistol. Privind gura armei îmi spun

că încrederea, mai cu seamă în rândul poliţiştilor, îşi are limitele ei.

— Mă, nu te juca cu mine! Are vocea gâtuită de furie. Crezi că poţi să-ţi baţi joc de mine la infinit?

Mă aplec spre el, sprijinindu-mă cu palmele de marginea mesei, şi-i spun privindu-l fix:

— Omule, crezi că nu sunt în toate minţile să mă plimb prin oraş cu ele în buzunar, când risc în orice moment să fiu prins?! îl întreb enervat. Exclus! Le-am dat cuiva de încredere, care, dacă mi se întâmplă ceva, dă toată povestea publicităţii. Asta-i poliţa mea de asigurare.

Comisarul mă ascultă încruntat, fixând cu îndârjire silueta unei şatene savuroase ce se prăjeşte la soare pe una din copertele revistei „Realitatea ilustrată”.

— Pe lângă fotografii, are şi negativul, adaug după un moment de tăcere.

Mă uit la ceas. Patru şi douăzeci de minute.

— Mă întâlnesc cu el peste patruzeci de minute.

Comisarul ridică privirea; mă scrutează, încercând să ghicească dacă e cazul să mă mai creadă ori ba. Pe masă, în faţa mea stă aruncat un briceag cu lama ruptă pe jumătate. Vârful, cam de vreo doi centimetri, se găseşte alături. Iau bucăţica de metal între degete şi o examinez absent.

— Ei, ce zici?! Mă sprijini?

— Să zicem, spune el posomorât. Spre binele tău, sper ca povestea să aibă cap şi coadă.

Privesc nervos ceasul. Patru şi douăzeci şi cinci de minute.

— Fireşte. O să ţi-o spun pe drum. Întârziem!

Poliţistul se ridică.

— Bine, oftează el. Unde te întâlneşti cu Vlăduţiu?!

Îi spun în câteva cuvinte, suntem în întârziere, dar el, fără să se grăbească, se îndreaptă spre uşa care dă în camera alăturată.

— În cinci minute sunt gata, mă linişteşte dispărând în încăperea vecină, nu mai înainte de a fi închis uşa cu grijă.

Rămas singur, mă întind peste masă şi trag pistolul de sub revista care-l acoperă. Este un „Steyr” de 9 mm, o armă puternică pe care, dacă o porţi asupra ta, ai, fără îndoială, un sentiment de siguranţă. Scot încărcătorul, îl verific, apoi mă joc câteva clipe cu el, cântărindu-l în palmă. Bag fără zgomot încărcătorul la loc în magazie, aşez „Steyr”-ul în aceeaşi poziţie şi îl acopăr cu revista. Sunt convins că poliţistului nu i-ar plăcea să constate că am pus mâna pe pistolul lui, după cum nici mie nu mi-ar plăcea să umble altcineva cu arma mea. Pur şi simplu o superstiţie a celor din branşa noastră.

Mă ridic şi mă apropii de fereastră. Cerul s-a luminat şi mai mult. În depărtare se distinge

cupola parlamentului înălţându-se peste Dealul Mitropoliei. Uşa de la camera vecină se deschide şi în pragul ei apare comisarul. Este gata de drum.

Mai avem puţin până la locul întâlnirii. Când soarele, imens, arămiu, începe să se înalţe peste linia orizontului, scăldând cerul într-o lumină sângerie. Împrejurimile, drumul ce se întinde printre lanurile nesfârşite de porumb, copacii singuratici care întrerup arareori monotonia, par stropite cu o pulbere roşiatică.

Din când în când furişez câte o privire spre Scarlat Orăşeanu care priveşte absent fâşia de asfalt ce aleargă neobosită în întâmpinarea maşinii. Abia am terminat de povestit tot ce ştiam. Ca să fiu sincer, *aproape* tot ce ştiam, fiindcă am ocolit cu bună ştiinţă cele petrecute în locuinţa nemţoaicei. Şi aşa e prea mult. De câteva minute comisarul păstrează o tăcere mohorâtă, prevestitoare de furtună. Amănuntele despre înscenarea accidentului lui Caramzulea nu i-au picat tocmai bine, iar acum fierbe mocnit. Tac. Îl las să-şi rumege în linişte suferinţa, fiindcă am şi eu idee de ce înseamnă o criză de orgoliu profesional.

În curând, la aproape un kilometru de şosea, se profilează silueta masivă a unei clădiri aşezate în mijlocul unei mirişti. Un drum de ţară, plin de hârtoape, duce într-acolo.

Încetinesc şi virez spre clădirea stingheră, nepotrivită cu peisajul. După câte ştiam, construcţia ei a început în preajma războiului, proprietarul urmând să instaleze aici o fabrică de zahăr. Dar de la proiecte la realitate e câteodată o cale atât de lungă! O dată cu începerea operaţiilor militare uitase de visurile sale grandioase, şi încheierea păcii nu însemnase şi reluarea lucrărilor, ruinele ei rămânând să domine împrejurimile cu tristeţea zidurilor arse.

Când ne apropiem, claxonez de două ori. Un bărbat, răsărit ca din pământ, înaintează până în mijlocul drumului. Este Dan Comăneanu. Scarlart Orăşeanu se apleacă înainte, vrând parcă să-l vadă mai bine.

— Omul meu, spun scurt.

Reduc şi mai mult viteza, deoarece drumul, dacă şleaurile pline de gropi se vor fi numit cândva drum, devine infernal. Deşi merg doar cu câţiva kilometri la oră, norul de praf stârnit de „Pontiac” pluteşte într-o perdea densă deasupra mirişti. Opresc în dreptul ziaristului.

— Vreo mişcare? îl întreb, scoţând capul pe fereastră. Dan Comăneanu încearcă inutil să înlăture cu palma pulberea gălbuie care ne învăluie.

— Până acum, niciuna, şi sunt aici dinainte de răsăritul soarelui, mă anunţă el, strâmbându-se din cauza prafului. Am făcut d recunoaştere a

împrejurimilor şi am, constatat că se poate pătrunde cu automobilul înăuntru.

Comisarul nu pare atent la conversaţia noastră. Scrutează cu un aer nemulţumit clădirea părăginită din faţă, nu-i place locul, e prea pustiu aici şi, cum are destulă experienţă, îşi dă seama că senatorul a cedat atât de uşor doar la prima vedere. Este, de altfel, şi părerea mea, dar, cu toate astea, ţinând seama de ce mi-am propus, locul mi se pare ideal. Fac semn jurnalistului să urce.

După ce rulez vreo douăzeci de metri, pătrund printr-un gang întunecos în curtea fabricii. Pereţii înalţi mărginesc un patrulater plin cu dărâmături, cu laturile de aproape o sută de metri. În mijloc se află ruina unei clădiri neterminate, dărâmată până la un metru, un metru şi jumătate de la nivelul solului. Comăneanu întinde braţul stâng înainte.

— După grămada de moloz, strigă el, încercând să acopere zgomotul motorului amplificat de ecou, drumul devine liber până în celălalt capăt al clădirii.

Deşi ultimul etaj, al doilea, este deja scăldat în primele raze ale soarelui, în interiorul curţii e încă penumbră. Opresc, închid motorul şi cobor. Comisarul şi prietenul meu mă urmează imediat. Ecoul portierelor trântite se aude cu putere între zidurile înalte, care-şi cască

deasupra noastră deschizăturile triste ale ferestrelor. Stoluri de lăstuni stârniţi de zgomotul maşinii săgetează aerul în toate direcţiile.

— Dan Comăneanu, ziarist, şi Scarlat Orăşeanu, poliţist, fac prezentările, laconic.

Mă uit la ceas. Este cinci şi cincisprezece minute. În urmă cu un sfert de oră Diana Manolescu a telefonat la numărul pe care i l-am lăsat. Peste alt sfert de oră trebuie să sosească senatorul.

— Nu credeţi că de sus putem să admirăm mai bine peisajul? le spun arătând spre golul unei ferestre de la primul etaj, un loc ideal de observaţie.

Cei doi mă urmează tăcuţi. Pătrundem în clădire pe o uşă din apropiere şi urcăm atent scările strimte, rău mirositoare, până ajungem într-o hală mare, segmentată de stâlpi înalţi de beton. Ici, colo, semiobscuritatea este risipită de razele soarelui, care pătrund pieziş prin spărturile zidurilor, în fâşii subţiri ce desenează pe tavan pete luminoase.

Ocolim dărâmăturile şi fiarele contorsionate răspândite pe podea şi ne apropiem de una din ferestrele ce dau spre curtea interioară. Suntem pe latura patrulaterului opusă celei cu gangul de acces.

Mă întorc spre ziarist.

— Dă-mi fotografiile.

Dan scoate din buzunarul de la piept plicul galben şi mi-l întinde indiferent. Apoi îşi vâră mâinile în buzunare, curios să audă părerea poliţistului.

. Privesc ceasul. Este cinci şi douăzeci. Mai sunt zece minute până la ora întâlnirii. Pot să pun pariu că Nicoară Gregorian nu va întârzia, va fi punctual, să rezolve cât mai grabnic afacerea asta, care îi stă ca un nod în gât. Fac semn jurnalistului să plece.

— De ce?! întreabă, intrigat.

— Ca să supraveghezi drumul. E timpul să apară ceilalţi.

— Crezi că-i necesar?! insistă el.

— Nu cred, dar fă-o pentru mine, îi spun, exasperat.

Dan Comăneanu pare mai greu de cap în dimineaţa asta.

Se urneşte, bombănind, spre aripa dinspre şosea. Când nu se mai vede, Scarlat Orăşeanu întinde mâna, mişcându-şi nerăbdător degetele. Acelaşi gest pe care l-a făcut cu aproape o oră în urmă în apartamentul său:

— Să le văd, spune pe un ton imperios.

Deschid plicul şi îi dau, una câte una, fotografiile mari, lucioase. Comisarul le examinează cu atenţie şi, după ce-şi ridică privirea şi de pe ultima, a douăsprezecea, mă fixează fără să scoată vreun cuvânt.

— Ce părere ai?! îl întreb curios.

Fără să-mi răspundă la întrebare, Scarlat Orăşeanu întinde din nou mâna.

— La dracu'! Ce mai aşteptţi? Lista! Ai ajuns să-ţi prezinţi marfa ca în romanele foileton?!

Zâmbesc, apoi privesc acele ceasului. Cinci şi douăzeci şi cinci. Scot fără grabă din plic copia listei şi flutur cele trei pagini prin aer, ţinându-le de unul din colţuri.

— Dinamită curată, comisare! Ori poate crezi că ţin în mână nişte hârtii oarecare?! Te înşeli! Sunt dovezi fără tăgadă despre un complot ce urmăreşte subminarea ordinii în stat. Germanii sunt vârâţi până la gât în porcăria asta.

Comisarul continuă să stea cu mâna întinsă, frământându-şi nervos degetele.

— Nu e falsă? mârâie el. Cum dracu' ai pus mâna pe ea?!

— Nici gând! E cât se poate de autentică, îl asigur. Îi relatez întâmplarea de aseară, din locuinţa nemţoaicei. Ascultă nemişcat, atent să nu-i scape vreun cuvânt.

— S-o văd, spune el când termin de istorisit.

Îi întind hârtiile, apoi mă apropii şi mai mult de fereastră şi privesc în curte. Jos, sunt vreo şase, şapte metri până la curtea năpădită de bălării, zăresc „Pontiac"-ul prăfuit; pare abandonat de când lumea între ruinele fabricii. Dinu Rosetti poate să fie mulţumit. Maşina lui încă mai e întreagă.

— Ardeai de nerăbdare să vezi lista, nu-i

aşa?! spun fără să mă întorc spre poliţist. Deşi ai obţinut-o mai târziu decât scontai, totuşi ai obţinut-o. Încerc să-mi închipui prin ce-ai trecut aseară, când îl aşteptai pe Hans Ebner, iar el nu mai sosea. Erai furios, nedumerit, ori îţi făceai din nou planuri de răzbunare? Cine ştie?! În schimb, sunt sigur că ai simţit că-ţi fuge pământul de sub picioare când ţi-a spus Gregorian că lista-i la mine. Am intuit exact?

În spatele meu se aude o mişcare uşoară. Bănuiesc că bărbatul se retrage câţiva paşi, eu însă rămân în continuare cu spatele întors spre el.

— Când am început să te bănui? continui, calm. După ce m-ai vizitat în noaptea accidentului şi mi-ai spus că fusesem zărit în locuinţa lui Caramzulea, am verificat şi, bineînţeles, n-am găsit pe nimeni care să fi sesizat poliţia. Nu-mi venea să cred, îmi spuneam mereu că mă înşel. Te-am verificat când am găsit bomba în faţa uşii mele. După ce ţi-am telefonat, te-ai dus aţă la vila din Cotroceni, deşi nu pomenisem niciun cuvânt despre locul în care mă găseam. Ştiai unde este, fiindcă tu o puseseşi acolo. Putea să fie şi asta o întâmplare. La ora aia, de cele mai multe ori oamenii telefonează de acasă. Ultima verificare a fost în legătură cu lista. Ţie îţi spusesem doar despre fotografii. Senatorul, în schimb, ştia şi despre listă. A fost o capcană

copilărească, în care ai căzut ca un fleţ. E o neghiobie care o să te coste.

Fac o pauză, trăgând în piept aerul înmiresmat al dimineţii. Este linişte, atât de linişte încât aud respiraţia şuierătoare a celuilalt.

— Sau lista, continui, la fel de calm, e atât de importantă pentru tine, încât nu ţi-a mai păsat de fineţuri? Oricum, nu mai are nicio importanţă. Important este că asta-i prima ta acţiune în România, Herr Gestapo, şi nu poţi să o ratezi cu niciun preţ. Aşa-i?! îl întreb batjocoritor, în timp ce duc încet mâna spre tocul pistolului aflat sub braţul stâng.

— În locul tău, n-aş face asta, spune calm bărbatul din spatele meu.

Mă întorc încet. Scarlat Orăşeanu ţine „Steyr”-ul îndreptat spre mine fără ca pe faţă să i se citească cea mai mică emoţie. Îmi face semn să ridic braţele deasupra capului. Mă supun în silă.

— Eşti deştept, spune el dispreţuitor. Prea deştept ca să nu ai şi mari necazuri, detectivule!

— De pildă, să mor tânăr?!

— Gura, îmi răspunde Orăşeanu obosit. Dă-mi filmul!

Arunc plicul pe jos, la câţiva paşi de el.

— Înapoi! îmi ordonă tăios.

Mă conformez, ţinând în continuare mâinile

ridicate. Se apleacă fără să mă scape din ochi şi culege pe dibuite plicul. Îşi îndreaptă spatele şi, după ce aruncă o privire scurtă înăuntru, îl bagă în buzunarul hainei. Profit de o clipă de neatenţie şi mă retrag uşor către fereastră.

— Stai pe loc! şuieră Scarlat Orăşeanu, îndreptând arma spre capul meu.

În clipa următoare tresar. Sub bolta halei se aud răsunând paşi ce se apropie în grabă. Vreau să strig, dar Orăşeanu întinde ameninţător pistolul spre mine. Îl privesc neputincios cum se ascunde după un stâlp.

Apare gâfâind Dan Comăneanu, teribil de agitat, şi din câţiva paşi se apropie de mine.

— Au ajuns. Sunt pe şosea, spune el grăbit, fără să observe strania mea poziţie. Ai avut dreptate să nu te încrezi în boşorog. Din maşina lui au coborât doi indivizi înarmaţi cu puşti, care în clipa asta se îndreaptă spre fabrică. În zece minute vor fi aici.

Ridic ochii spre tavan şi tac. Remarcă, în sfârşit, figura de gimnastică indiană pe care o fac sârguincios şi izbucneşte enervat:

— Mişcă-te o dată! Nu glumesc.

Îi fac semn să se întoarcă.

— Nici lui nu-i arde de glumă.

Surprins, Dan pivotează cu o mişcare bruscă spre spate şi-l vede pe Scarlat Orăşeanu cu pistolul îndreptat spre noi. Deschide gura larg, ca şi cum n-ar mai avea aer, dar poliţistul i-o

retează scurt:

— Treci lângă el!

Stupefiat, ziaristul ridică mâinile şi mi se alătură. E atât de uluit, încât nu mai poate să scoată un cuvânt.

— Nu crezi că scena asta seamănă cu o execuţie în zori?! îi arunc dispreţuitor comisarului. Chiar dacă eşti presat de timp, nu fă tâmpenii! Fiindcă e o tâmpenie să ne împuşti în vreme ce poliţia, adevărata poliţie, trebuie să pice dintr-un moment în altul. Vă ia, pe tine şi pe senator, ca din oală.

Scarlat Orăşeanu râde gros, ca şi când i-aş fi spus o glumă bună. Îi povestesc, la rându-mi zâmbind, cum am lăsat cuiva telefonul comisarului Vasile Popescu, din poliţia judiciară, şi că acesta, sunt patruzeci de minute de atunci, ştie unde pot fi găsit.

— Crezi că n-o să aibă curiozitatea să facă un drum până aici?! Mă îndoiesc. Dacă ascult mai atent cred că se aud deja sirenele maşinilor de poliţie. Tu nu le auzi?

Pe figura lui Scarlat Orăşeanu se citeşte însă implacabila hotărâre de a nu lăsa în urma lui decât două cadavre. Pupilele ochilor săi de un albastru spălăcit se îngustează, iar faţa îi devine cenuşie. Dan Comăneanu priveşte ca hipnotizat ţeava pistolului; îşi trece limba nervos peste buzele uscate şi trage adânc aer în piept, încercând să-şi controleze respiraţia

agitată. Se ţine tare, e mai tare decât aş fi crezut că poate să fie într-o atare împrejurare.

— Mă descurc, fiindcă am fost pregătit să mă descurc în situaţii limită, se face auzit, în sfârşit, glasul poliţistului. Pentru presă, povestea asta ar suna cam aşa: tu şi cu tipul de lângă tine l-aţi răpit pe Caramzulea şi, cunoscând relaţiile lui cu senatorul, i-aţi cerut acestuia o răscumpărare. Nicoară Gregorian a acceptat, dar a informat şi poliţia. Adică pe mine. Ce s-a petrecut mai departe, nu-i greu de imaginat. Văzându-se încolţiţi, cei doi răpitori şi-au ucis victima, dar au fost şi ei lichidaţi în schimbul de focuri ce a urmat. Până vine comisarul Popescu, totul va fi aranjat ca la teatru. Bineînţeles, povestea poate fi îmbunătăţită, şuieră el şi apăsă pe trăgaci.

Cobor braţele, fiindcă ştiu ce urmează. Se aude ţăcănitul percutorului, dar capsa nu ia foc. Scarlat Orăşeanu strânge din buze şi, fără să-şi dezlipească privirea de pe mine, armează neaşteptat de rapid „Steyr”-ul. Ziaristul, continuă să privească arma hipnotizat.

Orăşeanu smuceşte pistolul şi apasă din nou pe trăgaci, dar arma nu funcţionează nici de data asta.

Scot fără să mă grăbesc briceagul cu lama ruptă, din buzunar, care zăcea aruncat pe masa din locuinţa poliţistului. Ţinându-l în căuşul palmei, întind mâna să-l vadă mai bine.

— Eu am briceagul, tu vârful lamei, spun batjocoritor. Ca să nu cauţi prea mult, te anunţ că este în încărcătorul armei. Blochează cartuşele. M-am ocupat de asta în timp ce tembrăcai.

Individul are nervii mai tari decât credeam. Reacţionează imediat şi, în ciuda masivităţii sale, este iute, al dracului de iute. Ia de jos o bucată de cărămidă pe care o aruncă cu putere înspre mine. Degeaba mă feresc. Durerea din plex este copleşitoare. Cad în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Dan Comăneanu, curajos, se repede în ajutorul meu. Scot pistolul, dar nu izbutesc să trag, deoarece ziaristul se interpune între mine şi poliţist. Orăşeanu evită cu abilitate lovitura şi cu mâna în care ţine pistolul îi repede ziaristului un upercut peste figură. Acesta încearcă o eschivă, însă ţeava armei îi şterge năucitor obrazul, dezechilibrându-l. În secunda următoare, poliţistul face un salt şi o ia la goană la adăpostul şirului de stâlpi.

Mă ridic şi, clătinându-mă, năvălesc în culoarul dintre stâlpi. Îl zăresc. N-a apucat să se îndepărteze decât vreo douăzeci şi cinci de metri. În timp ce aleargă, caută cu febrilitate să-şi deblocheze pistolul. Mă opresc, apuc „Luger”-ul cu amândouă mâinile, îmi ţin respiraţia preţ de câteva secunde şi ochesc spre picioare. Trag. La al doilea foc Scarlat

Orăşeanu tresare şi se prăbuşeşte rostogolindu-se pe cimentul murdar. „Steyr”-ul îi scapă din mână şi cade la câţiva metri mai departe. Încearcă să se ridice, dar alunecă din nou cu faţa la podea. Mă apropii şi-l surprind ducându-şi gulerul cămăşii spre gură. Îl lovesc cu piciorul peste bărbie, capul îi zboară într-o parte, apoi tresare convulsiv şi rămâne întins cu braţele desfăcute în lături.

Bag „Luger”-ul în toc, mă aplec şi, opintindu-mă, îl întorc cu faţa în sus. Buza îi este spartă, iar din nas îi picură sânge. După cât de tare l-am lovit se poate considera norocos, a scăpat mult mai ieftin decât merita. Pentru orice eventualitate îi smulg gulerul cămăşii şi îl arunc jos. Ridic piciorul şi cu o lovitură scurtă îl strivesc sub călcâi până se aude un scrâşnet de sticlă sfărâmată.

Din spate se aude zgomot de paşi. Este Dan Comăneanu. Nici el nu arată mai bine, o rană sângerândă îi brăzdează obrazul stâng.

— Puteai să mă avertizezi când ai înscenat piesa asta ieftină, spune el, tamponându-şi rana cu batista. Nu-ţi doresc decât să treci prin aceleaşi clipe prin care am trecut eu mai adineauri.

— E o lipsă, recunosc. Însă fii liniştit, ţi-ai jucat rolul perfect.

Mă aplec din nou spre bărbatul întins pe jos şi îl percheziţionez cu atenţie. O pereche de

cătuşe, batista, fotografiile şi lista. Nimic altceva. Îi fac semn lui Dan să mă ajute. Acesta se apropie şi, apucându-l de braţe, îl târâm până lângă o ţeavă ce şerpuieşte de-a lungul zidului.

Îl sprijinim pe Orăşeanu cu spatele de zid, ne opintim, e greu ca un sac plin cu nisip, apoi îi leg mâinile cu cătuşele de ţeava ce trece pe deasupra capului său. Privesc în urmă. Pe unde l-am târât se zăreşte o dâră întunecată de sânge.

Ridic capul şi ascult cu atenţie huruitul imperceptibil ce răzbate de afară. Pare a fi zgomotul unui motor. Pe drumul accidentat ce duce spre construcţia părăsita se apropie, fără îndoială, o maşină.

Curând, în dreptul gangului opreşte „Mercedes”-ul lui Nicoară Gregorian. Şoferul limuzinei zăreşte automobilul nostru, schimbă maneta de viteze în marşarier, dă câţiva metri înapoi, apoi manevrează volanul cu dexteritate, pătrunzând în curtea fabricii.

Duduitul înfundat al motorului răsună grav între zidurile clădirii. Încă nu coboară nimeni.

Dan Comăneanu se apropie de mine şi examinează încruntat „Mercedes”-ul.

— Îi aşteaptă pe ceilalţi, constată cu o urmă de îngrijorare.

— Era şi normal, nu?

Cum nu vreau să las timpul să lucreze în

favoarea lor, scot „Luger”-ul pe fereastră şi apăs pe trăgaci. Împuşcătura irumpe asurzitor între zidurile părăginite. Stârnite de zgomot, stolurile de lăstuni împânzesc din nou cerul. Apelul meu nu rămâne fără răspuns. Uşa din dreptul şoferului se deschide încet şi dinăuntru îşi face apariţia un bărbat cu părul de un alb strălucitor. Este Alfred, valetul senatorului. Se înalţă pe vârfurile picioarelor şi priveşte preocupat în jur. După calculele lui, întăririle mai au până să ajungă, aşa încât cine a tras? Prudent, scoate de sub haina cenuşie a costumului de golf un revolver, pe care îl ţine ridicat, gata să deschidă focul.

— Unde-i Caramzulea?! strig, ducând palma stângă pâlnie la gură. După ce-l văd, începem târgul!

Valetul tresare şi îşi înalţă grăbit privirea în direcţia noastră. În clipa următoare, supunându-se unei porunci, se întoarce şi deschide portiera din spate. Din maşină coboară cu mişcări nesigure un bărbat înalt, adus de spate, îmbrăcat într-un costum boţit, prea larg pentru el. Mâinile îi sunt legate la spate.

— Roger! şopteşte agitat Dan, înghiontindu-mă uşor.

— Eşti sigur?!

— Ce dracu’, doar îl cunosc foarte bine!

Fac un pas înainte în aşa fel încât să pot fi

zărit.

— E-n regulă! strig. O să înaintez până la jumătatea distanţei dintre noi. Să vină senatorul! Singur!

Nici n-apucă să se stingă ecoul, când se deschide şi cealaltă portieră din spate şi din „Mercedes” coboară Nicoară Gregorian. E îmbrăcat la patru ace, iar cravaşa pe care o ţine în mâna dreaptă îţi lasă impresia că e pregătit. Mai degrabă pentru o cursă de cai decât pentru o tranzacţie. Porneşte fără grabă în direcţia noastră, păşind cu grijă printre grămezile de moloz. Cercetează iscoditor locul, de parcă ar căuta pe cineva anume. Nervos, retează cu cravaşa, cu un gest scurt, vârful unei tufe de scaieţi ieşită în cale.

— Nu-l scăpa din ochi! îi spun ziaristului şi pornesc în fugă spre locul în care zace doborât Scarlat Orăşeanu. Culeg de jos arma poliţistului şi, în timp ce mă reîntorc spre fereastră, scot magazia şi arunc bucăţica de metal ce a împiedicat cartuşele să gliseze spre ţeavă. Introduc încărcătorul în lăcaşul lui şi întind pistolul jurnalistului.

— Ştii să-l foloseşti?

Comăneanu armează cu o mişcare scurtă „Steyr”-ul.

— Închipuieşte-ţi că da.

Când ajung în apropierea scării, ziaristul mă strigă:

— Grigore!!

Mă opresc şi mă întorc.

— Ce mai e?!

— Povestea aia cu comisarul Popescu nu e un bluf, nu-i aşa?

— Nu, nu e, dacă asta te linişteşte. Ţi-am spus doar, poliţia face arestările.

Comăneanu îmi face semn că e lămurit, pe urmă se îndreaptă spre locul în care zace inconştient Scarlat Orăşeanu.

Nicoară Gregorian mă aşteaptă scormonind cu vârful pantofului praful de la picioare. Mă îndrept spre el, privind roată etajele clădirii. Nicio mişcare suspectă. Stolurile de lăstuni s-au făcut nevăzute, doar câteva păsări se mai rotesc în cercuri largi deasupra ruinelor. Încerc să-mi maschez nervozitatea. Comisarul Vasile Popescu întârzie, iar fiecare minut ce trece mă apropie de inevitabila confruntare cu cei doi ucigaşi debarcaţi la şosea.

Mă apropii de senator. Este elegant şi sfidător. Mă examinează cu o privire dispreţuitoare, costumul meu în dungi nu-i place, apoi întinde mâna după probe. Este calm, sigur de sine. Le priveşte în tăcere. Când termină, ridică ochii spre mine.

— Interesante, dar fără negativ nu valorează doi bani.

Scot din buzunar clişeul. Senatorul îşi pune tacticos monoclul şi priveşte atent pelicula pe

care i-o derulez încet prin faţa ochilor. Mă apropii de el ca să vadă mai bine imaginile de pe celuloid, urmărindu-i prudent fiecare mişcare. Sunt atât de aproape, încât îi simt mirosul discret de lavandă.

— În privinţa fotografiilor, m-am lămurit, spune scoţându-şi monoclul. Unde este lista?

Mă dau câţiva paşi înapoi, rulez negativul şi întind mâna.

— Fotografiile!

Nicoară Gregorian mi le înapoiază docil. Le pun alături de negativ în plic, apoi scot din buzunar lista şi i-o arăt. Nu ştie cum a ajuns la mine, dar consideră probabil că nu e momentul să întrebe. De altfel nici nu-l interesează de vreme ce curând va reintra în posesia ei. Înclină din cap că o recunoaşte. Falsul este perfect. Îi expun în câteva cuvinte cum văd desfăşurarea schimbului. Încuviinţează. Pun în plic şi lista, aşez totul pe o piatră, apoi ne îndepărtăm amândoi câţiva metri.

Senatorul ridică cravaşa în aer, e semnalul convenit cu valetul. După o scurtă ezitare, Alfred îl împinge pe Caramzulea în direcţia noastră. Ziaristul se mişcă încet, nesigur.

Nicoară Gregorian stă cu ochii pironiţi pe plicul aşezat la numai câţiva metri de el. Lângă „Mercedes”, Alfred îşi potriveşte cu mâna stângă cozorocul şepcii cadrilate, în vreme ce în dreapta continuă să ţină revolverul, cu ţeava

îndreptată spre pământ.

Tresar. În depărtare răsună câteva împuşcături. Mai întâi ca o părere, apoi din ce în ce mai distinct, se aude zgomotul unui motor de automobil.

Intrigat, senatorul se întoarce spre Alfred. Valetul, alarmat, îi face semn să se grăbească. Nu înţelege ce se petrece. Gregorian se repede spre plic, îl înhaţă, se întoarce şi o porneşte aproape alergând spre limuzină. Nu apucă să facă decât câţiva paşi când o maşină cu farurile aprinse blochează ieşirea. Valetul vrea să se repeadă spre „Mercedes”, renunţă, ridică pentru câteva secunde revolverul, apoi, dându-şi seama de inutilitatea gestului, îl aruncă şi ridică braţele lent în aer. Este maşina poliţiei. Din ea sar în goană câţiva poliţişti, care ne somează să ne predăm.

Răsuflu adânc. Afacerea s-a încheiat. Un epilog într-o dimineaţă de vară!

18

Când intru în clădirea „Asigurarea Românească”, portarul ridică două degete în semn de salut, apoi mă conduce cu privirea până la lift. Totul începe să fie ca mai înainte. După două săptămâni aici nu s-a schimbat nimic.

Lângă ascensor îmi dau seama că mă înşel.

Ceva, totuşi, s-a schimbat. Liftierul. E un puşti de aproape cincisprezece ani, cu o figură necăjită şi ochii urduroşi, care mă priveşte speriat. Intru în cabină şi-i spun că urc până la etajul cinci.

— Unde e celălalt? îl întreb în vreme ce închide, neîndemânatic, uşile.

Se întoarce spre mine cu un aer nedumerit.

— Ce-aţi spus, domnule?!

— Unde-i Radu?!

— Radu?! A plecat, îmi răspunde, trăgându-şi nasul. S-a angajat acum o săptămână la Clubul călăreţilor.

Nici că se putea mai bine, îmi spun, gândindu-mă la clubul de lângă Hipodromul Băneasa. Echipa de aranjori ce roieşte în jurul pistelor de alergări a primit întăriri. Mă întreb însă pentru cât timp? Fleţii ca el cad primii, dacă izbucneşte vreun scandal.

Uşa agenţiei este deschisă şi dinăuntru răzbat vocile? a doi bărbaţi. Unul susţine că nu mai are rost să aştepte, în schimb celalalt – îl recunosc pe Dan Comăneanu – se opune, insistând să mai rămână câteva minute. Aseară, spune el, când a vorbit cu mine la telefon, l-am asigurat că o să-mi fac apariţia pe la ora 11,00. Are dreptate, asta e ora.

— În sfârşit, iată-l! exclamă ziaristul văzându-mă. Se fac prezentările. Companionul lui Dan, un bărbat cu o figură distinsă, cu tâmplele uşor

încărunţite, îmi întinde mâna.

— Anghel Dănescu.

— Te asigur că este exact *persoana,* adaugă ziaristul zâmbind.

— Îmi pare bine că te cunosc, domnule Zătrescu, spune el arătându-şi dinţii albi de sub mustaţa de modă veche, cu vârfurile răsucite în sus. Domnul Comăneanu mi-a povestit multe despre dumneata.

Descui uşa şi-i invit să între. Înăuntru este cald, iar în aer se simte izul acela particular al fumului de ţigară, insinuat în tencuială, în mobilă, în covor.

În timp ce se aşază deschid fereastra. Aerul cald pătrunde în încăpere şi, o dată cu el, şi frământarea surdă a bulevardului, a oraşului care macină implacabil încă o zi din existenţa oamenilor, prinşi în capcana de beton şi asfalt ţesută în jurul lor.

Mă întorc, trag scaunul şi mă aşez.

— Acum, când ne cunoaştem, spun zâmbind. Cred că este important să aflu şi alte amănunte despre afacerea Roger Caramzulea.

Da. Este de acord.

— Ca să înţelegi mai bine, o să-ţi reamintesc câteva întâmplări petrecute cu şapte luni în urmă, începe alegându-şi cu grijă cuvintele. Mai exact, povestea începe în urmă cu mai mulţi ani, dar nu e cazul să despicăm acum firul în patru. Ceea ce te-ar interesa cu adevărat s-a

petrecut în ultimele zile ale anului trecut. Bănuieşti despre ce este vorba, nu? Îi fac semn să continue. Desigur, evenimentele la care se referă nu mai sunt de mult o noutate pentru nimeni. Ziarele ţinuseră timp de o săptămână prima pagină ocupată cu amănunte şocante despre cele petrecute în seara de 29 decembrie pe peronul gării Sinaia. Primul-ministru I.G. Ducă fusese convocat în ziua aceea de rege la castelul Peleş. Întrevederea durase două ore, după care Ducă părăsise palatul însoţit de câţiva apropiaţi şi revenise în gară pentru a lua trenul spre Bucureşti. În timp ce se îndrepta împreună cu anturajul său spre vagonul guvernamental – tocmai ieşise din clădire, nu făcuse decât câţiva paşi –, a explodat o petardă fumigenă. S-a produs învălmăşeală, garda, un nenorocit de agent de siguranţă, nici nu a apucat să reacţioneze, când primul-ministru a fost înşfăcat de umăr de un individ apărut ca din pământ. În clipa următoare au răsunat cinci împuşcături. În panica creată, asasinul împreună cu alţi doi complici s-au îndepărtat în goană, acoperindu-şi retragerea cu focuri de armă. Unul din însoţitori s-a prăbuşit rănit. Ducă fusese ucis pe loc.

— Pentru organizatorii atentatului, dacă vă mai amintiţi, reacţia opiniei publice româneşti a fost surprinzătoare. Partidele şi oamenii politici şi-au exprimat indignarea faţă de

această crimă odioasă. Presa, în marea ei majoritate, şi-a făcut datoria, prezentând ştiri despre desfăşurarea anchetei celor trei asasini, membri ai Gărzii de Fier. Din păcate, după mai puţin de o lună ancheta a luat o turnură ciudată: cercetările penale au fost trecute în sarcina armatei, arestările au fost sistate, iar pistele ce duceau spre Garda de Fier şi implicau anumite persoane pentru relaţiile avute cu ea au fost blocate. În aceeaşi vreme, chestiunea a devenit tabu pentru presă, iar atenţia opiniei publice a fost deturnată spre alte subiecte. În preajma procesului, mai exact cu câteva zile înaintea acestuia, ea a revenit pe tapet şi a rămas cap de afiş timp de două săptămâni cât a durat procesul. Au fost aduşi în faţa justiţiei, alături de asasini, alte patruzeci şi şase de persoane acuzate de complot împotriva statului. Printre ei, generalul Zizi Cantacuzino, Corneliu Zelea Codreanu şi alţii. Acuzarea a fost făcută de comisarul special regal, generalul Petrovicescu.

Dan Comăneanu îşi drege vocea şi intervine:

— După informaţiile mele, generalul Petrovicescu nu se bucura în unele cercuri de credit moral. Cochetase cu legiunea, dar nu putea fi acuzat că flirtul său se transformase şi într-un mare amor.

Anghel Dănescu clipeşte a încuviinţare.

— În tot timpul procesului cei trei complici la

omor, reia el, au susţinut cu înverşunare că fapta ar fi fost o răzbunare pentru că Ducă desfiinţase legiunea, dar cu tot atâta înverşunare au negat că cineva îi îndemnase la asta.

— Dar mărturiile făcute în instanţă probau contrariul! exclam exprimându-mi nedumerirea.

— Desigur, îmi confirmă Anghel Dănescu, Cantacuzino îl ameninţase pe Ducă într-o scrisoare că prin dizolvarea gărzii şi-a semnat condamnarea la moarte. În afara de asta, există declaraţii că pregătirea asasinatului, s-a făcut în casa generalului. Tot aici s-a întâlnit, în câteva rânduri, Codreanu cu cei trei ucigaşi, deşi „căpitanul” declarase că nu-i cunoaşte.

— Atunci?! Era evident cine erau instigatorii la crimă: Codreanu şi Cantacuzino.

— Da, dar pledoaria generalului Petrovicescu a avut o „mică” hibă, aici e clenciul! El a cerut doar condamnarea pe viaţă a celor trei asasini, în schimb soarta celorlalţi, poate tot atât de vinovaţi, a lăsat-o pentru a fi hotărâtă de juriu.

— Dar baiul era că doi dintre membrii lui, generalii Dona şi Filip, nutreau şi ei simpatii legionare, intervine iar ziaristul.

— Desigur, dar nu asta era important fiindcă ei erau în minoritate şi decizia lor nu putea să influenţeze pe ceilalţi membri ai juriului. Atunci a intervenit un personaj care a înclinat balanţa

în favoarea – lor. El a fost generalul Moruzzi. În momentul în care juriul s-a retras pentru deliberare, acesta i-a însoţit. Folosindu-se de calitatea de apropiat al regelui. Ce a vorbit cu judecătorii nu este greu de presupus, deoarece când a revenit în sală i s-a adresat lui Zizi Cantacuzino, spunând tare, ca să se audă: „Dragă Zizi, vei face Paştele acasă!” Şi Cantacuzino a făcut Paştele acasă, fiindcă doar asasinii şi-au primit pedeapsa meritată, închisoare pe viaţă. Ceilalţi, achitaţi. După pronunţarea sentinţei nu s-a mai vorbit despre cele întâmplate la 29 decembrie.

— Mda! Înţeleg, spun. Toată lumea mulţumită. Legionarii că s-au răzbunat pentru desfiinţarea organizaţiei lor cu puţin timp înaintea alegerilor, Guţă Tătărescu[18] că a preluat şefia guvernului în locul defunctului, justiţia că nu a făcut o eroare judiciară, condamnând nişte „nevinovaţi”.

Ziaristul mă aprobă zâmbind zeflemitor:

— Da! Vezi ce simplu pare totul?! Numai că au fost şi oameni, întotdeauna se găsesc din ăştia, care şi-au pus întrebări neplăcute din punctul de vedere al oficialităţilor. De ce

[18] Gheorghe Tătărăscu (n. 2 noiembrie 1886, Târgu Jiu, România – d. 28 martie 1957, Bucureşti, Republica Populară Română) a fost prim-ministru al României în perioada 1934–1937 şi în perioada 1939–1940. Gheorghe Tătărăscu a deţinut şi alte portofolii ministeriale; a fost martor al acuzării în procesul lui Lucreţiu Pătrăşcanu. Numele lui s-a ortografiat şi Tătărescu în epocă.

ziarele din Germania şi Italia au fost singurele din Europa care şi-au manifestat satisfacţia că Ducă, cunoscut pentru înclinaţiile lui francofile, primise ceea ce merita din partea membrilor unei organizaţii pe care o „oropsise”? De ce în timpul procesului a fost acreditată ideea unei răzbunări personale, nu a unui asasinat politic? De ce? Pentru că o răzbunare personală este mai aproape de spiritul latin, pentru că o vendetta sună chiar romantic, pe când un asasinat politic prea aduce cu încrâncenarea anglo-saxonă, prea trebuie să scormoneşti ca să afli ce se ascunde în spatele lui!

Îl privesc pe prietenul meu, pe care am senzaţia că abia acum îl descopăr. Într-adevăr, este uns cu toate alifiile.

— Înţeleg că tu şi Caramzulea v-aţi numărat printre aceia care şi-au pus astfel de întrebări. Nu?!

— Ei... alţii, tărăgănează el cuvintele, privind semnificativ spre Anghel Dănescu.

— Exact. Noi, cei de la Biroul 2, spune el.

Biroul 2, adică serviciul de contraspionaj al armatei. Sunt din ce în ce mai contrariat.

— Ce legătură aveaţi dumneavoastră cu afacerea asta?

— Cantacuzino este general.

— Da, dar unul care s-a retras de mult din activitate.

— Fireşte, numai că de o vreme fostul general

Gheorghe Cantacuzino fusese văzut în mai multe rânduri în compania unor tineri ofiţeri. Întâlniri de genul „bunicul cu nepoţii”. În situaţia altuia, faptul ar fi trecut neobservat; în cazul lui însă, cum nu s-a străduit să-şi ascundă simpatiile pentru cămăşile verzi, lucrurile stăteau un pic altfel. Întrucât moşulică este o figură notorie datorită reputaţiei de comandant dobândită în război, a decorării cu „Mihai Viteazul”, ce mai tura-vura, un tip pitoresc, dar abil totodată, care ar fi putut să câştige simpatizanţi în rândurile corpului de cadre, cei de la contraspionaj au intrat în alertă, ţinându-l sub strictă supraveghere...

— Forţând puţin, îl întrerup, bănuiesc cum au văzut lucrurile oamenii dumneavoastră: ofiţeri activi – generalul Cantacuzino – legionari – Berlin – Abwehr, într-un cuvânt o potenţială filieră de spionaj.

— Nu exagerezi deloc, domnule Zătrescu. După arestarea asasinilor lui Ducă şi identificarea lor, oamenii noştri au constatat că, deşi nu erau militari, ei se găseau în evidenţa Biroului 2 de când fuseseră zăriţi în câteva rânduri la o proprietate a generalului, undeva departe de Bucureşti. Cine călca pe acolo era pus automat sub urmărire. Cei trei se bucurau de o atenţie specială, deoarece agenţii îi surprinseseră antrenându-se cu pistoalele la ţinte atârnate prin copaci. Proprietatea era

supravegheată cu stricteţe. Aşa că au mai intrat în urmărire şi unele persoane importante, cum au fost generalul Moruzzi, senatorul Gregorian, Malaxa şi alţii. După asasinat, am raportat de urgenţă ce ştiam, inclusiv toată lista de vizitatori importanţi, avansând totodată ideea că serviciile secrete germane sau italiene nu erau străine de cele întâmplate la Sinaia. După informaţiile noastre, generalul fusese vizitat de mai multe ori de străini aflaţi în trecere prin ţară şi prin Bucureşti. Eram în posesia unor date certe că acesta avea legături cu un serviciu străin de informaţii, care-şi avea omul lui în ţară.

— Şi mai departe? întreb curios.

— Ce s-a întâmplat mai departe? Simplu. Am primit ordin de sus să las baltă afacerea, fiindcă era de competenţa Serviciului Secret de Informaţii, care, de altfel, avea o acţiune în curs.

— Logic.

— Logic, dar fals.

—?!

— Mi s-a părut ciudat că până atunci S.S.I.[19]-ul nu informase despre asta. E adevărat că nu o fac întotdeauna, dar nu se putea să nu ne fi

[19] Serviciul Secret de Informaţii (cel mai des Siguranţa Statului/Siguranţa) este denumirea sub care a funcţionat serviciul secret din România până în 13 noiembrie 1940, după această perioadă denumirea veche este schimbată în Serviciul Special de Informaţii (S.S.I.).

călcat pe picioare unii pe alţii în vreme ce-i dădeam târcoale generalului. Aşa că am cercetat discret sursele mele şi am constatat că nici vorbă de aşa ceva. În schimb, am descoperit că ordinul, cât se poate de real, venea de foarte de sus.

— Adică de unde?!

— Se pare că din anturajul regelui. Şeful Biroului 2 a avut o convorbire între patru ochi cu ministrul de război, care, am aflat ulterior, i-a spus să abandoneze cazul, fiindcă raţiuni de stat îi obligau să procedeze astfel. Ir. Pofida ordinelor şi recomandărilor, am continuat să fac cu oamenii mei investigaţii. Am aflat că raportul Biroului 2 fusese înaintat cabinetului militar al regelui, dar că în drum căzuse sub ochii generalului Moruzzi. Întâmplător sau intenţionat, asta nu pot şti. Sunt sigur însă că. Văzându-l a fost pur şi simplu îngrozit. De ce? Fiindcă printre numele celor care îl vizitaseră cu asiduitate pe Zizi Cantacuzino, alături de Puiu Dumitrescu[20], secretarul particular al regelui, Gavrilă Marinescu[21], prefectul poliţiei Capitalei, generalul Dumitrescu, şeful

[20] Puiu (Constantin) Dumitrescu a fost secretarul personal al regelui Carol al II. El îi tria corespondenţa şi îi aranja întâlnirile.

[21] Gabriel Marinescu (adesea Gavrilă Marinescu, n. 7 noiembrie 1886, Tigveni – d. 27 noiembrie 1940, Jilava) a fost un general şi om politic român, care a îndeplinit funcţiile de prefect al Poliţiei Capitalei (1930–1937), subsecretar de stat la ministerul de interne (1937), ministru de interne (1939) şi ministru al ordinii publice (1939).

jandarmeriei şi tatăl lui Puiu Dumitrescu, senatorul Nicoară Gregorian şi alţii, se număra şi propriul său nume. Toţi, existau dovezi în acest sens, în relaţii mai mult sau mai puţin apropiate cu liderii Gărzii de Fier. De ce? Explicaţii ar fi destule. Unii au făcut-o din teamă, violenţa ucigaşă a legionarilor îi înspăimântase pe mulţi, alţii din interes, urmărind să-şi câştige o masă de manevră pentru lupta politică. Curând însă au intrat în panică. Măsurile luate împotriva gărzii, scoaterea ei în afara legii, precum şi legea pentru apărarea ordinii în stat îi aruncau dintr-o dată într-o postură cât se poate de incomodă în cazul în care povestea ar fi devenit publică. Pentru a-şi salva pielea, unii din ei, folosindu-se de influenţa pe care o aveau în diferite cercuri ale statului, au luat măsuri în consecinţă, chiar dacă ele afectau cercetările de contraspionaj. Au distrus unele dovezi incriminatorii, au rupt legăturile ce putea să-i acuze. Mai mult, ca să liniştească pe cei care cunoşteau cazul şi ar fi putut să se întrebe de ce toate astea, i-au scos din joc pe Puiu Dumitrescu şi pe generalul Dumitrescu, lăsând să planeze asupra lor bănuiala că fuseseră îndepărtaţi în legătură cu acest caz. În realitate, folosiseră prilejul pentru a-şi regla unele conturi personale legate de lupta pentru întâietate în rândurile camarilei. Din păcate, interesul meu pentru acest caz a

fost sesizat de cei de la S.S.I., care înfuriaţi că mă bag peste ei au raportat imediat celor mari.

— Totuşi S.S.I.-ul nu putea ajunge la aceleaşi concluzii?

Anghel Dănescu îmi aruncă o privire întrebătoare: cum, chiar n-ai înţeles? doar este atât de simplu – citesc în ochii lui.

— Bineînţeles că nu mai putea ajunge la aceleaşi concluzii, fiindcă toate datele compromiţătoare se „pierduseră” pe drumul dintre Biroul 2 şi S.S.I., iar agenţii puşi să supravegheze casa lui Zizi Cantacuzino îşi făcuseră datoria până acum o lună când, din lipsă de dovezi, cercetarea fusese sistată.

Încerc să recapitulez.

— Bun! Totuşi, care a fost rolul lui Roger Caramzulea în toată afacerea asta? Ce legătură avea el cu cercetările Biroului 2?

Dănescu ridică din umeri:

— Niciunul şi niciuna, ca să răspund la ambele dumitale întrebări.

— Atunci?!

— Întâmplarea a făcut să descoperim că şi el era unul dintre cei care au continuat să pună întrebări incomode. Ne-a interesat persoana lui mai ales că el găsise, pe cont propriu, răspunsul la unele din întrebările noastre. Şi le găsise tocmai în preajma senatorului Nicoară Gregorian. Cum senatorul era pe lista mea neagră şi cum eu eram scos din joc prin forţa

împrejurărilor am apucat cu ambele mâini şansa oferită şi am încercat să-l contactez pe ziarist prin Dan Comăneanu. Puteam să rezolv afacerea de spionaj, să elimin unul de pe lista celor compromişi, ceea ce era mai mult decât speram. Celorlalţi, cum e Moruzzi şi compania, urma să le vină rândul să dea seama în lunile următoare. Trebuia doar să am răbdare.

— Şi ce a spus Caramzulea?

— Lucrurile s-au potrivit al naibii de bine, intervine Dan Comăneanu. Într-o zi Roger m-a întrebat dacă îmi amintesc despre o discuţie purtată cu câtva timp în urmă în legătură cu eliberarea lui Codreanu. I-am mărturisit, că, într-adevăr, nu o uitasem. Atunci mi s-a confesat că pusese mâna pe un „pont" uluitor, care îi confirma bănuielile, dar, ca să poată duce acţiunea până la capăt, avea nevoie şi de ajutorul meu. După părerea lui, lucrurile puteau să ia o turnură periculoasă, deoarece îi făcea impresia că de câteva zile era urmărit.

Prietenul meu se opreşte, invitându-l pe Anghel Dănescu să continue.

— Când a dispărut, spune ofiţerul, ne-am neliniştit. La sugestia lui, arată el spre ziarist, care te-a recomandat cu căldură, am hotărât să te angajăm. Eşti de meserie, te puteai mişca în voie, fără să trezeşti bănuieli. Ne-am gândit că vechea lui ranchiună cu poliţia părea credibilă ca să accepţi cazul. Am avut dreptate, nu? îmi

cere el confirmarea.

Nu-i răspund. Mă mulţumesc să aprob din cap. Tac câteva clipe să-mi adun gândurile.

Este evident că Roger Caramzulea putea dovedi că domnul senator se afla în conflict flagrant cu legea apărării ordinii în stat. Dezvăluirile făcute în paginile „Cronicii Bucureştiului” nu puteau avea decât o singură urmare, cercetarea penală. Era cert că legionarii, sprijiniţi de germani, căutaseră să ocupe cât mai multe locuri în Parlament. Nicoară Gregorian fusese unul din principalii pioni în acest joc. Abwehr-ul şi Gestapo-ul puseseră umărul, din greu să-l urce pe piedestal pe domnul senator, deşi între ele erau confruntări de interese, de prioritate.

— Şi astfel ai aflat ceea ce se chinuiau cei de la S.S.I. Să afle, adică numele celor din reţea! exclamă Dănescu.

Zâmbesc. Îl întreb ce-au spus cei mari când au văzut că avusese dreptate să insiste în cazul cercetat de el.

— În orice caz, nu m-au chemat să-şi ceară scuze, râde scurt. Am primit ordinul să reiau cercetările, cu recomandarea unei discreţii maxime, fiindcă şi contrainformaţiile au interes să facă nişte investigaţii amănunţite, aşa că acum alerg să recuperez timpul pierdut, spune el ridicându-se.

Cei doi îşi iau rămas bun. Îi urmăresc cum se

îndepărtează spre capătul culoarului. Revin în birou, întrebându-mă dacă n-ar fi mai bine să încui agenţia şi să agăţ o tăbliţă de clanţă cu anunţul: „Plecat în vacanţă”. Poate câteva zile la hotelul lui Morfi Papastavru de la Constanţa. Ar fi o alegere bună. Am auzit că toamna este minunat, doar câţiva turişti, plaja pustie luminată de un soare blând şi multă, multă linişte.

Ies şi încui. Dinăuntru se aude soneria telefonului, dar nu mă mai întorc. Azi, domnilor, am închis prăvălia, poate mâine, dacă nu sunteţi grăbiţi, să vă ofer serviciile mele.

Înserarea mă prinde aşezat într-un fotoliu tras în dreptul ferestrei larg deschise. Ascult radioul, care cântă în surdină şi privesc ilustrata adusă la prânz de poştaş. Este trimisă din Cluj de Diana Manolescu. Câteva cuvinte banale, salutări sau cam aşa ceva, aşternute cu un scris citeţ.

Soneria telefonului sfâşie tihna încăperii. Mă întind după receptor. Nu-mi răspunde nimeni. Aşez receptorul în furcă şi mă las din nou pe speteaza fotoliului. O boare de vânt călduţ răscoleşte o clipă frunzele teiului din faţa casei.

Nu ştiu câtă vreme va fi trecut aşa, când din stradă se aud frânele unui automobil, urmate de zgomotul unei portiere trântite. Apoi maşina demarează. După un minut, soneria de la

intrare zbârnâie scurt, de două ori.

Mă uit la ceas. Este aproape unsprezece noaptea. Oftez şi mă ridic alene. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. Toulouse, motanul persan al doamnei general Ionescu-Bengeşti, leneveşte întins pe covor în mijlocul încăperii. Se ridică şi, după ce se întinde, o ia înaintea mea, strecurându-se în lungul pereţilor.

Deschid. Am avut dreptate. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. În faţa mea, dreaptă, superbă, aşa cum o ţin minte de la ultima noastră întâlnire, stă Diana Manolescu. Lângă ea, jos, o valijoară din piele neagră.

Motanul se strecoară afară şi se opreşte în dreptul ei, mieunând încetişor. Diana se apleacă, îl mângâie, apoi ridică ochii albaştri spre mine.

— Trenul a sosit acum o jumătate de oră. Am telefonat, dar suna ocupat, aşa că am venit neanunţată. Mi-am spus că n-o să mă dai afară.

Zâmbetul se topeşte într-un tremur imperceptibil al buzelor. Se ridică în picioare şi, uitându-se în ochii mei, adaugă cu o urmă de teamă în voce:

— Sau deranjez?

Clatin din cap, nu, nu deranjează, unele vizite sunt binevenite la orice oră din cele douăzeci şi patru.

Deschid şi mai larg uşa, ridic valijoara şi-i fac loc să între. Când trece pe lângă mine, învăluindu-mă în unda de parfum pe care o lasă în urmă, îmi ţin o clipă respiraţia, de teamă ca visul să nu se destrame. Apoi trag adânc aer în piept şi-mi spun că sunt cât se poate de treaz, iar visul nu e vis, ci pură, neaşteptată, realitate.

-= sfârşit =-

Editura Militară

COLECTIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA S

Preț de cîteva minute Dagmar von Hackenau privește cadavrul răsturnat în fotoliu, frîngîndu-și mîinile, cuprinsă de cea mai adîncă disperare... Într-un tîrziu, se întoarce spre oglindă, se privește îndelung, apoi pune pistolul în casetă și scoate fiola cu cianură...

ISBN 973-32-0156-1

Lei 23